

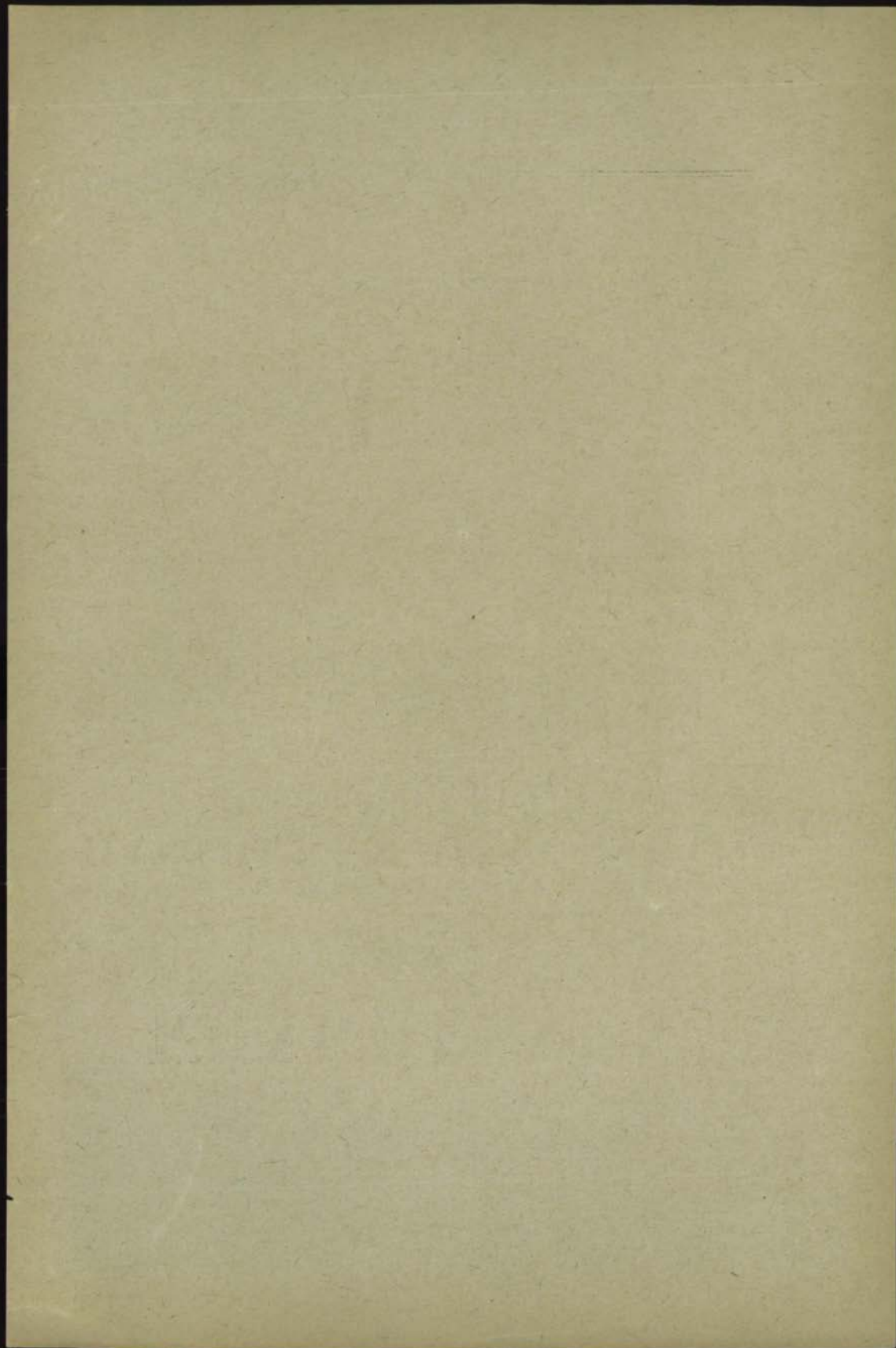
ARBEIDERNES FAGLIGE LANDSORGANISASJON

KONGRESSEN 1927

**DAGSORDEN OG FORSLAG
MED MOTIVER**

OSLO 1927 - TRYKT I ARBEIDERNES AKTIETRYKKERI

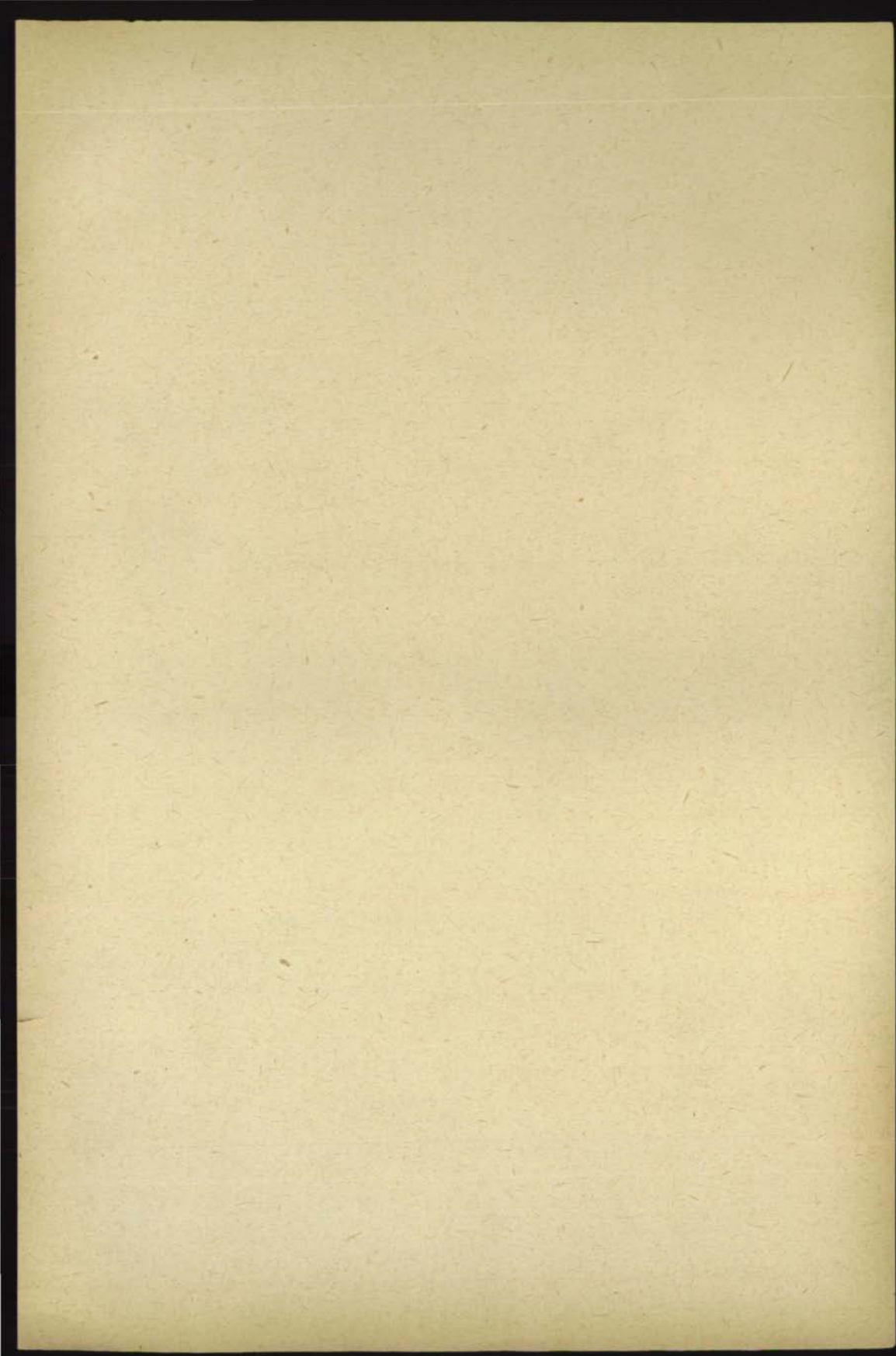
ARBEIDERNE FAGLIGE LANDSORGANISASJON

KONGRESSEN 1926

**DAGSORDEN OG FORSLAG
MED MOTIVER**

OSLO 1927 - TRYKT I ARBEIDERNE AKTIETRYKKERI

Dagsorden

for Arbeidernes faglige Landsorganisasjons 12. ordinære kongress
i Oslo 4 desember 1927 og følgende dager :

Kongressen åpnes kl. 12 form. i Folkets Hus.

1. **Kongressens konstituering.**
 - a) Fullmaktenes godkjennelse.
 - b) Vedtagelse av forretningsorden og dagsorden.
 - c) Valg av 4 ordstyrere og 4 sekretærer.
 - d) Valg av valgkomité og redaksjonskomité.
2. Beretning og regnskap.
3. Lovforandringer.
4. Den faglige taktikk og kampen mot tnkthusloven.
5. Bekjempelse av streikebryterne.
6. De internasjonale faglige forbindelser.
7. Stillingen til de politiske partier.
8. Produksjonsfond.
9. Organisasjonsformene.
10. Organisasjonsforholdene ved de kooperative virksomheter.
11. Ungdommens og læregutters stilling.
12. Diverse forslag.
13. Pensjonsordningen.
14. Andragende om ettergivelse av gjeld. (Ekstrakontingent).
15. Bevilgninger.
16. Valg.

Forretningsorden.

1. Møtets forhandlinger er ikke offentlige. Dog har arbeiderpressens representanter adgang. Likeså har medlemmer av Landsorganisasjonen adgang til galleriet som tilhørere, undtagen når en sak besluttet behandlet for lukkede dører.

Representanter må forevise adgangskort og tilhørere medlemsbok ved inngangen.

2. Til å lede møtet velges 4 ordstyrere. Ordstyrerne ordner innbyrdes møtenes ledelse. Til å føre protokollen velges 4 sekretærer.
3. Møtene holdes fra kl. 9—1 form. og 3—7 efterm.
4. Ingen har rett til å få ordet mere enn 3 ganger i samme sak. Undtagen for innledningsforedrag begrenses taletiden til 10 minutter 1ste og 5 minutter 2den og 3dje gang.

Ordstyreren har for øvrig når han finner det påkrevet, rett til å stille forslag til ytterligere tidsbegrensning og strek med de inntegnede talere. Til forretningsordenen gis ingen ordet mere enn 1 gang og høist 2 minutter til hver sak.

Talerne skal tale fra den dertil bestemte plass i salen.

5. Forslag må leveres skriftlig til ordstyreren, undertegnet med vedkommendes navn og navnet på den organisasjon han representerer. Intet nytt forslag kan optas efterat det er besluttet satt strek med de inntegnede talere.

Forslag som ingen forbindelse har med de på dagsordenen opførte saker, kan ikke behandles.

6. Alle beslutninger avgjøres med alminedlig flertall. I tvilstilfelle, eller når 20 representanter forlanger det, foregår avstemningen ved navneoprop.
7. I protokollen innføres kun forslagene og avstemningene samt de fattede beslutninger.
8. Protokollen opleses ved hvert møtes begynnelse og for siste møte ved dets slutning.

Dagsordenens punkt 3.

Lovforandringer.

§ 3.

Fra Oslo og Omegns faglige Samorganisasjon.

§ 3, 3dje ledd. Sekretariatet fastsetter tilskuddets størrelse til hver enkelt samorganisasjon, og kontingenten skal anvendes helt ut til samorganisasjonenes agitasjons- og organisasjonsarbeide efter sekretariatets nærmere bestemmelse.

Fra sekretariatet.

Ad § 3. Det tilskudd samorganisasjonene har fått til sin administrasjon, til agitasjons- og organisasjonsarbeidet, samt til representasjon, overstiger hvad kontingenten beløper sig til.

Sekretariatets flertall foreslår paragrafen oprettholdt uforandret.

Volan, Aas og Mørk er enig i Oslo og Omegns faglige Samorganisasjons forslag.

§ 4.

Fra Fredrikstad komm. Arbeiderforening (innsendt gjennom Norsk Kommuneforbund).

§ 4, punkt 1. Det tvungne medlemsskap til de faglige samorganisasjoner opheves.

Motivering:

Da nytten av „De faglige samorganisasjoner“ ikke står i noget-somhelst forhold til de store summer som årlig blir ofret på dem, finner vi det, under de for fagforeningene nuværende dårlige økonomiske tider, da en stor del av fagorganisasjonens medlemmer er arbeidsledige, uforsvarlig å ofre store pengesummer på de faglige samorganisasjoner.

De faglige samorganisasjonsr må jo, efterat kongressen i 1925 vedtok industriforbundsformen og fagorganisasjonens oppbygging, bli å betrakte som „døde organer“ uten praktisk nytte eller verdi.

Norsk Kommuneforbunds hovedstyre kan ikke tiltre det foreliggende forslag. Samorganisasjonene oprettholdes i sin nuværende form.

Fra *Vigeland's Arbeiderforening* (innsendt gjennom Norsk Kjemisk Industriarbeiderforbund).

§ 4. Prinsipielt: Samorganisasjonene avvikles. Subsidiært: Det tvungne medlemsskap opheves og samorganisasjonene i de store byer og industricentrer bygger på frivillig tilslutning fra stedets fagforeninger som før.

Motivering:

Da arbeiderklassens samling nu er en kjennsgjerning og man forlengst er gått over til industriforbund, finner Vigeland Arbeiderforening at samorganisasjonene ikke lenger svarer til sin hensikt, og vil bl. a. peke på at det blir altfor kostbart. Man må innen fagbevegelsen som for øvrig ellers i disse tider spare hvad spares kan.

Fra *N. J. & M. F., avd. 45, Sandefjord.*

§ 4, punkt 1, tilføies: På de steder hvor fagforeningene finner at de ingen gevinst har av samorganisasjonene, kan foreningen stå fritt med hensyn til tilslutning.

Motivering:

Det viser sig at foreningene på mindre steder kun har utgifter og liten nytte av samorganisasjonen.

Fra *N. J. & M. F., avd. 34, Sandefjord.*

§ 4. De faglige distriktsorganisasjoner oppløses og man går over til lokale samorganisasjoner.

Motivering:

Da den nuværende distriktsorganisasjon er for dyr i forhold til det utførte arbeide, mener vi å være bedre tjent med lokale samorganisasjoner.

Fra *N. J. & M. F., avd. 94, Nydalen.*

§ 4. Ved Landsorganisasjonens utvikling til industriforbund må samorganisasjonene ansees som overflødige. Deres konstruksjon er ikke tidsmessig, da de er for store og tungvinte i den kamp reaksjonen nu har innvarslet.

Samorganisasjonens budgett tynger alt for hårdt på fagforeningenes i forveien dårlige økonomi.

Samorganisasjonenes utvikling til politiske tumleplasser innen fagbevegelsen skulde tilsi enhver fagorganisert at de er overflødige innen fagorganisasjonen, og vi foreslår dem derfor oppløst og erstattet med mindre faglige instanser.

Fra *Folldal Grubearbeiderforening.*

§ 4. Prinsipielt: Den nuværende bestemmelse om tvungen tilslutning til de faglige samorganisasjoner opheves. Subsidiært: § 4

forandres eller gis en tilføielse, slik at avdelinger på avsidesliggende steder fritas for bestemmelsen om tvungent medlemsskap av de faglige samorganisasjoner.

Motivering:

Vi finner den nuværende ordning med tvungent medlemsskap i samorganisasjonene både upraktisk og urettferdig, især for de avdelingers vedkommende, som er beliggende langt ute i distriktene. For disse avdelinger har medlemsskapet av samorganisasjonene liten eller ingen praktisk betydning, og de bør ikke ved lov tvinges til å utrede store utgifter til ingen praktisk nytte.

Fra Sanddøla Jernbanearbeiderforening, Grong.

§ 4. Der gis arbeiderne ved Statens anlegg rett til å stå fritt med hensyn til om de vil tilslutte sig de [stedlige distriktsorganisasjoner eller ikke.

Motivering:

Foreningene ved Statens anlegg har nu ikortere eller lengere tid hatt den tvilsomme fornøielse å stå tilsluttet de distriktsvise samorganisasjoner, foreningene ved Nordlandsbanen således i over 3 år. Om nytten av denne tilslutning er å si at den er lik null, og for dette distrikts vedkommende er det all mulig grunn til å anta at det ikke blir bedre i fremtiden, da avstanden mellom samorganisasjonenes sæte og anleggsforeningene blir større og større efter hvert som arbeidet på Nordlandsbanen skrider frem.

Fra Gjerstad Jernbanearbeiderforening.

Ad § 4, punkt 1, første setning, foreslås følgende: Det eller de forbunds fagforeninger som tilhører Landsorganisasjonen, og som ønsker å slutte sig sammen for å tilvareta felles interesser, kan danne faglige samorganisasjoner innen nærmere bestemte distrikter.

Motivering:

Det nuværende forhold med tvungen tilslutning til de faglige distriktsvise samorganisasjoner har for enkelte grupper av arbeidere vist sig å virke mot sin hensikt. Særlig gjelder dette Statens anleggsarbeidere som ved nuværende form for samorganisasjoner blir tvunget inn i en organisasjonsinstitusjon som de geografisk og distriktsmessig ikke har nogen tilknytning til.

Ved organisasjonenes opbygningsform for øvrig (industriforbundsformen), har samorganisasjonene i nuværende form for anleggsarbeiderne i flere tilfelle vært en hemsko.

Skal samorganisasjonsprinsippet kunne utvikle sig til å bli det som har vært tilsiktet, så må den gis en sådan form at de enkelte grupper uten alt for store offer skal kunne gjøre sig gjeldende.

Fra Oslo og Omegns faglige Samorganisasjon.

§ 4, punkt 3, siste ledd, forandres således: Skal i samråd med de interesserte faggrupper og lokale avdelinger o. s. v.

§ 4, punkt 4. Den av Samorganisasjonen besluttete kontingent skal anvendes til det stedlige administrasjons- og organisasjonsarbeide. Kontingenten er obligatorisk for samtlige foreninger innen samorganisasjonens distrikt. Enhver sådan kontingent må godkjennes av sekretariatet.

Fra sekretariatet.

Ad § 4. De innsendte forslag går ut på dels å oppløse de faglige distriktsorganisasjoner helt og gå tilbake til den tidligere form med stedlige lokale samorganisasjoner. Dels foreslåes det tvungne medlemsskap ophevet og overgang til frivillig medlemsskap. Dels foreslåes at arbeiderne ved Statens anlegg gis rett til å stå fritt med hensyn til tilslutning.

Sekretariatets flertall kan ikke tiltre de fremsatte forslag. Ordningen med distriktsvise samorganisasjoner, som blev vedtatt av kongressen 1923, har ennå virket så kort tid, at det må sies å være for tidlig å foreslå nogen inngripende forandring. Sekretariatets flertall anbefaler derfor at paragrafen opprettholdes uforandret.

Mørk er enig i at § 4 forblir uforandret med undtagelse av de forandringer som fremgår av Oslo og Omegns faglige Samorganisasjons forslag til § 4, punkt 3, siste ledd, og § 4, punkt 4.

Volan og Aas er enig i at § 4 forblir uforandret, men at § 4, punkt 3, siste ledd, forandres således:

«— skal i samråd med de interesserte avdelinger, stedlige industrigrupper, forbund eller Landsorganisasjonen lede lokale konflikter.»

§ 4, punkt 4, som Oslo og Omegns faglige Samorganisasjons forslag.

Sekretariatets medlemmer Ødegaard, Jønsson, Alberti, Melgaard, Fladeby og Bratvold vil i anledning angjeldende forslag til § 4 uttale:

De lokale samorganisasjoner som fra begynnelsen av dannedes på arbeidernes eget initiativ, er grunnlaget hvorpå de nuværende faglige distriktsorganisasjoner er dannet.

Foranledningen til de faglige samorganisasjoners fremtreden var de reiste krav om organisasjonens omlegning, og hvor kravet om omlegning til faglige samorganisasjoner — istedenfor forbund — var sterkt fremtredende.

De *nuværende* faglige distriktsorganisasjoner er ikke vokset frem av et virkelig behov, men nærmest et opkonstruert organ.

Når kongressen 1923 fastslo forbundsprinsippet som den fremtidige organisasjonsform er det ingen sannsynlighet for at samorganisasjonene i nogen overskuelig fremtid vil få nogen oppgave innen organisasjonen som ikke like tilfredsstillende kan utføres av Landsorganisasjonen og forbundene i fellesskap.

Interessen blandt medlemmene for de faglige distriktsorganisasjoners obligatoriske oprettholdelse er i stadig tilbakegang, og er det i den samlede organisasjons interesse å etablere en ordning således at samorganisasjonene fremtrer i den form og utstrekning som det naturlige behov tilsier.

Det er i høieste grad uheldig å oprettholde et organ innen organisasjonen, som medlemmene under trusel om eksklusjon tvinges å være tilsluttet.

I henhold hertil foreslås at § 4, første ledd, gis følgende ordlyd:

De fagforeninger som er tilsluttet Arbeidernes faglige Landsorganisasjon og ønsker å slutte sig sammen og danne faglige samorganisasjoner, har adgang dertil innenfor nærmere fastsatte grenser.

Forslag til de lovendringer for øvrig som vedtagelsen av nærværende forslag nødvendiggjør, vil bli fremmet på kongressen, bl. a. om samorganisasjonenes representasjon på kongress og representantskap.

§ 7.

Fra Akers Elektrisitetsverks Arbeiderforening.

§ 7, punkt 3, foreslås sålydende: Sekretariatets medlemmer skal være til stede på kongressen, dog uten stemmerett.

Fra Norsk Kjemisk Industriarbeiderforbund.

§ 7, litra 13. Landsorganisasjonen bærer alle utgifter til kongressen, heri innbefattet reise, arbeidstap og diét, for alle i henhold til litra 2 a og b valgte representanter samt sekretariatets medlemmer.

Motivering:

Sådan som loven nu lyder, nemlig at forbundene selv betaler sine egne representanter, mens Landsorganisasjonen betaler samorganisasjonenes representanter, forekommer det oss som der heri er en inkonsekvens som ikke lenger bør oprettholdes.

I § 7, litra 13, siste punkt, heter det: „Ellers bærer hver organisasjon de utgifter som er forbundet med deres representasjon.“

Vi kan ikke innse at denne bestemmelse harmonerer med følgende bestemmelse i litra 2 i samme paragraf: „Reise- og diétgodtgjørelse for samorganisasjonenes representanter til kongressen utredes av Landsorganisasjonen.“

Man må enten følge ett av to: Enten å la de organisasjoner som velger representanter betale sin egen representasjon som det er bestemt i litra 13, eller at Landsorganisasjonen betaler alle utgifter til kongressen, heri innbefattet reise- og diétgodtgjørelse for forbundenes representanter.

I forbundene praktiseres som regel den ordning at forbundene betaler utgiftene til sine landsmøter og at foreningene iallfall direkte er fritatt for disse utgifter. Det må være riktig at det i Landsorganisasjonen også hersker en ensartet ordning med hensyn til betaling av representasjonen til kongressen. Sådant som det er nu, forekommer det som om samorganisasjonenes representanter skulde være en mestbegunstiget representasjon i forhold til forbundene, og dog er det så at det er forbundene som skaffer Landsorganisasjonen dens inntekter og som derigjennem betaler utgiftene til samorganisasjonenes representasjon.

Fra „*Nordens Klippe*“, Kirkenes.

§ 7, punkt 2. Ved fastsettelsen av områdene for de distriktsvise samorganisasjoner er det tatt geografiske og andre hensyn. Samorganisasjonene representerer således hvert sitt organisasjonsmessig og geografisk avgrensede distrikt. Det virker derfor i høi grad urettferdig og vilkårlig å slå samorganisasjoner sammen ved valg av representanter til kongressen, særlig i spredt bebyggede landsdeler. Ordningen medfører at enkelte samorganisasjoner, selv om de representerer store distrikter, blir uten representasjon på kongressen. I henhold hertil beslutter kongressen: § 7, punkt 2 b, forandres til å lyde; Samorganisasjonene har rett til å velge 1 representant for hvert påbegynt 1000-tall medlemmer, dog minst 1 og ikke over 10.

Fra *Øst-Finnmark faglige Samorganisasjon*.

§ 7. Da valget av representanter til Landsorganisasjonens kongresser ifølge lovene skal foregå på den måte at 2 eller flere samorganisasjoner innen et fylke velger sammen, må vi uttale vår misnøie med denne representasjonsordning. Efter denne vil samorganisasjoner med lavere medlemstall så godt som ingen chance ha til nogensinne å bli representert ved kongressene.

Vårt representantskap foreslår derfor for anstundende kongress at lovenes § 7, punkt b, forandres og gis følgende ordlyd: „Samorganisasjonene har rett til å velge 1 representant for hvert påbegynt 2000-tall medlemmer, dog ikke over 10.“

Fra *Vest-Finnmark faglige Samorganisasjon*.

§ 7. Vår organisasjon har mottatt avskrift av det forslag, som av Øst-Finnmark faglige Samorganisasjon er innsendt til behandling på Landsorganisasjonens førstkommande kongress om forandring av lovenes § 7, punkt b, angående distrikts- og samorganisasjonenes representasjonsrett på Landsorganisasjonens kongresser, og vår organisasjon gir dette forslag — så vel som den begrunnelse som er fremført om samme — sin uforbeholdne tilslutning.

Fra Norsk Bygningsarbeiderforbund.

§ 7, punkt 10, gis følgende tilføielse: „Hvis et av de valgte medlemmer av sekretariatet fratrer sin stilling i den organisasjon han representerer, uttrer han som medlem av sekretariatet, og vedkommende organisasjons styre foretar suppleringsvalg, som gjelder til første kongress.“

Fra Norsk Høvleriarbeiderforbund.

§ 7. Fra forbundets avdeling nr. 14, Namsos, er vi anmodet om å oversende følgende forslag til behandling på kongressen 1927:

§ 7, punkt 2 b, gis følgende tillegg: „Dog kan de forbund som holder landsmøte før kongressen samme år kongressen holdes, velge representanter på sitt landsmøte.“

Dette forslag er tiltrådt av forbundsstyret.

Fra avdeling 25, N. P. I. F., Skotfoss.

§ 7. De faglige samorganisasjoners representasjonsrett til Landsorganisasjonen opheves.

Fra sekretariatet.

Den nuværende lovs § 7 opprettholdes uforandret med undtagelse av punkt 2 b, annet avsnitt, som utgår, og kommer til å lyde:

«Valget av representanter til kongressen foregår efter de innen hver organisasjon bestemte valgeregler efter at dagsorden til kongressen er omsendt.»

Sekretariatets medlemmer: *Alberti, Bratvold, Fladeby, Jønsson, Melgaard og Ødegaard* er enig heri forsåvidt som deres forslag til forandring av § 4 ikke bifalles av kongressen.

Sekretariatets medlemmer *Volan og Aas* tiltrer forslaget fra «Nordens Klippe», Kirkenes, Øst-Finnmark faglige Samorganisasjon og Vest-Finnmark faglige Samorganisasjon og foreslår følgende utforming av § 7, punkt 2 b:

«De lokale samorganisasjoner har rett til 1 representant for hvert påbegynt 2 000-talls medlemmer, dog ikke over 10.» For øvrig uforandret.

Med hensyn til valgordningen vil vi (Volan og Aas) på det bestemteste advare mot at det skjer nogen forandring. Den nuværende ordning blev kjempet frem av fagopposisjonen under sterk motstand. Går man til den forandring som foreslått av flertallet, vil man risikere at valget til kongressene kan foregå av et landsmøte eller endog av forbundenes styrever. Medlemmene vil da miste den kontroll og innflytelse de nu har — til skade for hele organisasjonen.

Volan og *Aas* er enig i forslaget fra Akers Elektrisitetsverks Arbeiderforening at sekretariatet ikke skal ha stemmerett på kongressen.

Aas, *Bratvold*, *Jønsson* og *Volan* anbefaler forslaget fra Norsk Kjemisk Industriarbeiderforbund til § 7, punkt 13.

§ 8.

Fra avdeling 25, N. P. F., Skotfoss.

§ 8. De faglige Samorganisasjoners representasjonsrett i Landsorganisasjonens representantskap opheves.

Samorganisasjonens representant i sekretariatet inndras.

Fra Norsk Stenindustriarbeiderforbund.

§ 8, punkt 2, vedrørende samorganisasjonenes representasjon forandres så den kommer til å lyde således:

Oslo, Trondhjem, Bergen, Stavanger, Skien, Hamar, Drammen, Østfold og Vestfold velger hver en representant.

Hvis der foreligger saker, som i særlig grad berører andre distrikter, kan en representant også innkalles fra disse.

Motivering:

Vi er av den opfatning, at det nuværende representantskap er et alt for stort og kostbart apparat, og det svarer som følge derav ikke til sin hensikt. Innskrenkningen i representasjonen mener vi bør skje på samorganisasjonenes bekostning, da disse før 1925 ikke valgte nogen representanter til representantskapet.

Fra sekretariatet.

Ad § 8. Efter den utvidelse av representantskapet som fant sted på forrige kongress, har det vist sig at representantskapet er blitt et altfor stort og tungvint apparat. Sekretariatet vil derfor foreslå at samorganisasjonenes representanter i representantskapet bortfaller. Såfremt dette forslag bifalles vil sekretariatet foreslå at punkt 1 og 2 i § 8 får følgende ordlyd:

1. Representantskapet består av representanter valgt av de tilsluttede forbund.
2. Forbundene velger efter følgende forholdstall: 1 representant for begyndt første 1000 medlemmer. 1 representant for neste fyllte 2000 medlemmer, og for det overskytende antall 1 representant for hver fyllte 3000 tall medlemmer.

Efter samme regler velges varamenn.

Ved utgangen av hvert kalenderår skal forbundene revidere antallet av representanter efter medlemstallet for desember.

Uttreder nogen av de valgte i mellemtiden, rykker vara-

mannen op. Istedetfor å la varamannen rykke op, kan forbundene om ønskes foreta nytt valg på representant. Ellers fungerer de valgte representanter fra kongress til kongress.

Forbund som innmeldes i perioden har rett til å velge medlemmer til representantskapet efter ovenstående regler.

Hvis det på representantskapet foreligger saker som i særlig grad berører distriktene, kan representanter for de faglige distriktsorganisasjoner innkalles av sekretariatet.

Ved denne forandring vil representantskapet komme til å bestå av ca. 50 representanter, samt sekretariatet. Herved vil det bli anledning til oftere å innkalde representantskapet til behandling av viktigere saker.

Mørk foreslår:

§ 8. *Representantskapet.*

1. Representantskapet består av representanter valgt av de tilsluttede forbund og de faglige samorganisasjoner.
2. a) Forbundene velger efter følgende forholdstall:

1 representant for påbegynt 1 000-tall medlemmer, 1 representant for næste fylt 2 000-tall og derefter 1 representant for hvert fylt 3 000-tall medlemmer, dog ikke over 5 representanter fra noget forbund.

Efter samme regler velges varamenn.

- b) De faglige samorganisasjoner velger 14 representanter til representantskapet. Representantene velges distriktsvis således: Oslo og Omegn 2 representanter samt 1 representant fra hver av følgende fylkeskretser: Akershus og Opland, Østfold, Hedmark, Buskerud, Telemark, Vestfold, Vest- og Aust-Agder, Rogaland, Bergen og Fylkene, Sør-Trøndelag, Møre og Nord-Trøndelag, Nordland, Troms og Finnmark.

De nærmere regler for valget i distriktene besluttet av sekretariatet. Valget gjelder for kongressperioden.

Paragrafen for øvrig som foreslått av sekretariatets flertall.

Representantskapet vil efter Mørks forslag bestå av 48 representanter fra forbundene, 14 representanter fra distriktene samt sekretariatets medlemmer.

Sekretariatets medlemmer *Volan* og *Aas* kan ikke stemme for nogen forandring av § 8.

Sekretariatets flertalls forslag vil, om det blir vedtatt, omdanne

representantskapet til en utpreget Oslo-representasjon, som i første rekke vil bestå av lønnede tillitsmenn og forbundsstyremedlemmer.

Når kongressen gav samorganisasjonene rett til å velge medlemmer av representantskapet var det blandt annet av hensyn til distriktene og at representantskapet således skulde gi et fullgyldig uttrykk for medlemmenes stilling til de foreliggende saker.

Ved den forandring flertallet foreslår vil representantskapet i høi grad miste sin karakter som det saklige kontrollapparat det skulde være. Men mente dessuten at samorganisasjonenes hele stilling innen Landsorganisasjonen burde styrkes. Deres rettigheter og plikter i organisasjonen måtte da ordnes på forsvarlig måte.

Sekretariatets flertall vil til *Volan* og *Aas'* uttalelse få fastslå:

Det er en usannhet når *Volan* og *Aas* insinuerer at flertallets forslag tilsikter å få representantskapet til en Oslo-representasjon bestående av lønnede tillitsmenn og forbundsstyremedlemmer. Likeså er det den rene demagogi, uten forbindelse med sannheten, at representantskapet vil miste sin karakter av kontrollapparat overfor sekretariatet.

Sekretariatet har tilsiktet, at representantskapet skulde bli et *for-svarlig* — *økonomisk og organisasjonsmessig* — organ for forbundene, som ikke bare kunde kontrollere sekretariatet, men fatte beslutninger på forbundsmedlemmenes vegne. Det er gjennom forbundene at medlemmene er tilsluttet Landsorganisasjonen og det bør være gjennom forbundene at medlemmene utøver sin kontroll og bestemmer sekretariatets virksomhet.

Det står selvfølgelig forbundene fritt for — sådan som nu — å velge representanter til Landsorganisasjonens representantskap. Valgene foregår nu som regel på forbundenes landsmøter og det står fritt for landsmøtene å velge representanter fra distriktene eller fra Oslo. fra forbundsstyrer eller fra avdelingene, alt efter medlemmenes ønsker.

§ 10.

§ 10. 1. Samorganisasjonenes konferanse henstiller til sekretariatet for kommende kongress å fremme spørsmålet om en felles-revisjon for Landsorganisasjonen og samtlige forbund.

2. Et sådant revisjonsutvalg kan efter sekretariatets nærmere bestemmelse utføre revisjon i samorganisasjonene og avdelingene hvor dette måtte ansees påkrevet.

§ 10, 4. ledd, forandres således: Enhver revisjon og kassakontroll innføres med fornødne antegnelser i en særskilt revisjonsbok der forelegges sekretariatet og representantskapet og i kongressåret kongressen.

Fra N. J. & M. F., avd. 8, Oslo,

§ 10 forandres således at 4de ledd kommer til å lyde: Enhver revisjon og kassakontroll innføres med fornødne antegnelser i en særskilt revisjonsbok, som forelegges sekretariatet og *representantskapet*. De valgte revisorer skal være til stede under regnskapsavleggelsen på *representantskapsmøtene* og kongressen.

Fra N. J. & M. F., avd. 16, Bergen.

§ 10, *siste avsnitt*, forandres til: En oversikt over regnskapene for hvert kvartal skal forelegges sekretariatet, de tilsluttede forbund og gjennom disse de respektive avdelinger, senest en måned efter hvert kvartal.

Fra Norsk Gullsmedarbeiderforbund, Oslo.

Kongressen beslutter å ansette autoriserte revisorer. Revisorene skal, foruten å revidere Landsorganisasjonens regnskap, også revidere forbundenes og de større fagforeningers regnskaper minst 2 ganger om året.

De ansatte revisorer bør i størst mulig utstrekning utarbeide og innføre en standardform for bokførselen innen fagorganisasjonen.

Motivering:

Det skulde være unødvendig likeoverfor fagorganisasjonens nuværende medlemmer å komme med nogen motivering utover ovenstående.

Nu da fagorganisasjonen forvalter så store pengemidler må det være i selve organisasjonens og medlemmenes egen interesse at revisjonen og bokførselen gjøres så betryggende som mulig.

Det er meget vanskelig for ikke å si umulig at arbeiderne med en minimal skoleutdannelse og efter dagens arbeide skal makte å utøve den nødvendige kontroll som ønskelig er, og håper derfor at kongressen i sin egen interesse vedtar ovenstående forslag.

Fra sekretariatet.

Ad § 10. Sekretariatet vil foreslå at kongressen bemyndiger det nye sekretariat til i samråd med forbundene å drøfte spørsmålet om hvad der kan gjøres for å opnå den mest mulig betryggende revisjonsordning i Landsorganisasjonen, forbundene, samorganisasjonene og avdelingene. Resultatet forelegges *representantskapet*.

Det har alltid vært ført revisjonsbok, som refereres i sekretariatet.

Sekretariatet vil foreslå at § 10, 4. avsnitt, *siste punktum*, får følgende ordlyd:

«De valgte revisorer skal være til stede under regnskapsavleggelsen ved *representantskapet* og kongressen og skal fremlegge skriftlig beretning angående regnskapet.»

Dagsordenens punkt 4.

Den faglige taktikk og kampen mot tukthusloven.

Fra *Bygningsarbeidernes Industrigruppe*: Fagorganisasjonen har alltid tatt standpunkt mot voldgiftsloven, men den har med visse reservasjoner anerkjendt lovgivningen for meglingsinstitusjonen og arbeidsretten. Slik som disse lover i den senere tid er praktisert og med de tilføielser som loven i den senere tid har fått med beskyttelsesbestemmelser for streikebryterne, må fagorganisasjonens stilling til hele arbeidstvistloven tas op til inngripende revisjon. Vi er enig i Landsorganisasjonens og forbundenes beslutning ikke å bistå voldgiftsdomstolen ved opnevning av representanter eller å procedere for retten. Men fagorganisasjonen må også fatte beslutning om at en voldgiftsdom ikke kan betraktes som nogen endelig avgjørelse av de faglige konflikter. Videre må fagorganisasjonen treffe bestemmelse om at den ikke skal delta i de faglige konflikters behandling for meglingsnevnden. De forslag en meglingsnevnd fremsetter har i realiteten vist sig som en voldgiftsdom. Boikottlinjen blir derfor like nødvendig mot meglingsnevnder som mot voldgiftsretten. Det samme må også til en viss grad sies om meglingsinstitusjonen i sin almindelighet. Fagorganisasjonen kan ikke anerkjenne de kapitalistiske regjeringers rett til å anvende Statens maktmidler i faglige konflikter.

Arbidsretten har gjentagne ganger på det alvorligste krenket arbeiderklassens rettsofatning ved å avsi uhyrlige klassesdommer. Fagorganisasjonens standpunkt til denne rettsinstitusjon må derfor optas til overveielse. Spørsmålet kan bli om man også skal sabotere arbeidsretten eller om det skal søkes innført tariffbestemmelser som hindrer retten i å gripe inn i tvister mellom arbeidere og arbeidsskjøpere. Vi må kreve av sekretariatet at denne sak blir utredet og forelagt fagforeningene i dagsorden til kongressen.

Kongressen pålegger sekretariatet å sette i gang en utstrakt skolevirksomhet og opplysningsarbeide blandt de faglig organiserte medlemmer med sikte på bekjempelse av voldgifts- og tukthusloven.

Forslag med premisser angående nøytraliseringen av voldgifts- og tukthuslovens virkninger:

For å kunne forminske eller nøytralisere virkningen av voldgifts- eller tukthuslovene, mener gruppestyret at det er flere midler som av organisasjonen og dens medlemmer kan og bør bringes i anvendelse.

1. *I første rekke vil man peke på produksjonslinjen.*

Det må nemlig antas at de nevnte lover ikke vil kunne få nogen anvendelse på arbeidernes egne produksjonsbedrifter, og organisasjonen bør derfor sette størst mulig kraft inn på å få denne linje utbygget.

1. Sekretariatet avgir snarest for representantskapet en grundig utredning angående „Produksjonslinjen“, arbeidernes igangsettelse av produksjonen.
2. Det er opprettet et garantifond innen Landsorganisasjonen med formål å overta eller yde garanti for eller til produksjonsbedrifter som er satt i gang av organisasjonene.

2. *Videre har man sabotasjelinjen.*

Det å senke arbeidstempoet, så at det ferdige produkt blir kostbarere etter en lønnsreduksjon ved voldgift enn før, skulde vel belære arbeidsskøperne om at voldgift ikke var det rette middel. Da dette, hvis sabotasjen blev effektiv, antagelig vilde medføre at arbeidsherrene vilde forsøke å holde arbeidstempoet oppe ved å utby slumpakkorder, må den slags forbydes og det bør opsettes stykkespriser som blir å godkjenne av de enkelte fagforeninger. Disse priser må medlemmene tilpliktes å holde produktet i, selv om de arbeider på redusert lønn. Særlig i eksportindustrien må dette komme til anvendelse.

1. Sekretariatet i samarbeide med de respektive forbund, eventuelt fagforeninger, opsetter detaljerte prislister, som av arbeiderne må betraktes som minimumspris av hvad produktet skal koste, selv om der arbeides på *redusert* timelønn.
2. Alt slumpakkordarbeide forbydes.

3. *Også opstruksjon og boikott bør bli å anvende.*

Organiserte transportarbeidere bør ikke befatte sig med eller undgå å transportere varer som ikke har vedkommende forbunds stempel. Det samme gjelder arbeidere som ikke bør ha befatning med halvfabrikat eller varer forarbeidet av blokadebrytere eller varer som ikke har organisasjonens stempel.

1. Sekretariatet i forbindelse med forbund og avdeling optar arbeide for å innføre merking eller stempling av varer som produseres av organiserte arbeidere og etter betingelser godkjent av organisasjonene.
2. Arbeide for effektiv opstruksjon mot og boikott av produkter som ikke kan erholde organisasjonenes kjennemerke optas av sekretariatet i samarbeide med forbund og avdelinger.

Fra Jakobsbakken Grubearbeiderforening, Sulitjelma.

Efter at lockouten var avblåst og arbeidet skulde optas blev det rettet en forespørsel fra Sulitjelma faglige Samorganisasjon om forståelsen av overenskomsten, med hensyn til de uorganisertes rett til å komme i betraktning ved gjenoptagelsen og inntagelse i arbeidet.

Som svar herpå fikk vi meddelelse om at uorganiserte har like rett med de organiserte ved inntagelse i arbeid. Dette gav anledning til endel protester mot en sådan avgjørelse truffet av organisasjonens fremste tillitsmenn.

Som man vil forstå måtte en sådan forståelse av overenskomsten

vekke en stor misnøie blandt de organiserte arbeidere og følgen blev at vi blev hemmet i vårt arbeide med å få inn våre organiserte kamerater og med sorg og harme, måtte vi se arbeidsgiverne besette de organiserte kameraters plasse med uorganiserte.

Det er vår opfatning at for fremtiden skal kun de organisertes interesser ivaretas ved avsluttelsen av enhver konflikt. — I henhold hertil vil vår forening tillate sig å foreslå for kongressen:

1. Ved avsluttelsen av enhver konflikt søkes kun varetatt de organisertes interesser.
2. Ved å sørge for at de organiserte først og fremst blir inntatt i sine plasser.
3. Det tas repressalier overfor de arbeidsgivere som forsøker å trakassere bort de organiserte arbeidere til fordel for uorganiserte.

Dagsordenens punkt 5.

Bekjempelse av streikebryterne.

Fra Jakobsbakken Grubearbeiderforening.

Da det under enhver konflikt viser sig, at det alltid er individer som falder de kjempende organiserte arbeidere i ryggen ved å utføre blokert arbeid, og da særlig arbeidere med *tre måneders kontrakt*, vil vår forening uttale at forholdet 3 måneders kontrakt ikke av organiserte arbeidere kan godtas som rett til å utføre streikebryterarbeide, og vil vi uttale vår misnøie med den avgjørelse som er truffet av sekretariatet for Arbeidernes faglige Landsorganisasjon, med hensyn til arbeidere med 3 måneders kontrakt og deres arbeide under faglige konflikter.

Vår forening vil anmode kongressen om å opta til behandling og vedtagelse følgende forslag:

„Alle streikebrytere, uanset 3 måneders kontrakt, rapporteres og offentliggjøres i arbeiderpressen. Organisasjonen må med alle til rådighet stående midler forsøke å fjerne disse fra arbeidsplassene.

1. Ved ikke å opta arbeidet før disse er fjernet.
2. Ingen organisert arbeider må arbeide sammen med streikebrytere, eller også på annen måte søke å gjøre livet uutholdelig for disse.
3. Konflikter som måtte opstå på grunn av fjernelse av streikebrytere, ansees av organisasjonen som lovlige og understøttes som almindelig konflikt.

Motivering:

Den nylig vedtatte tukthuslov, og særlig den beryktede beskyttelseslov, som skal beskytte disse de mest foraktelige skapninger,

borger- og kapitalistklassens hellige dyr, streikebryterne; gjør det til en bydende nødvendighet for hele den organiserte arbeiderklasse å gå angrepsvis til verks mot disse av paragraffer og politi beskyttede individer.

Vi har holdt os lenge nok på defensiven, det er på tide at vi begynner å gå angrepsvis til verks overfor disse, og vier dem hele vår oppmerksomhet.

Har samfundet og kapitalistklassen funnet det nødvendig å beskytte og verne disse „som sett i lys av den store arbeidsledighet gjør det til å være proselytter“ og bruke dem som et våpen mot de organiserte arbeidere i deres kamp for bedre livsvilkår, skulde det gjøre oss enn mere opsatt på å føre en mere skjerpet kamp mot streikebryteriet, mot det samfund og de lover som er opprettet som et vern om disse snyltedyrr.

Det er klart at arbeiderne må føle at tukthusloven om beskyttelse av arbeidsvillige er rettet mot en enkelt stand, mot de organiserte arbeidere og derfor ikke kan respekteres, men ved enhver given anledning forsøke å omgå og om nødvendig forsøke bryte en sådan lov.

Det må også gjøres klart for enhver organisert arbeider, ved å ta kampen op imot røversamfundet vil man resikere både bøter og fengsel, men at kampen er uundgåelig og må føres frem til sin heldige slutt.

Fra Bygningsarbeidernes Industrigruppe, Oslo.

Vedtagelsen av tukthusloven, hvorved politiet, klassesdomstolene og militæret i øket utstrekning vil bli anvendt mot organisasjonen og alle hederlige arbeidere, gjør det innlysende at det må rustes til en avgjørende kamp mot streikebryteriet. Fagorganisasjonen må kreve at streikebryterne fjernes fra arbeidsplassen før arbeidet gjenoptas efter en konflikt. Dette krav må kjempes frem med all mulig beslutsomhet. Den omstendighet at samfundshjelpen og andre streikebryterorganisasjoner bebevnes må medføre at de organiserte arbeidere på sin side gjennomfører en effektiv beskyttelse for de streikende arbeidere.

Under henvisning hertil foreslåes at kongressen fatter følgende beslutning:

1. Kongressen pålegger sekretariatet og alle tilsluttede organisasjoner å sørge for at alle streikebrytere blir fjernet fra arbeidsplassen før konflikten bilegges.
2. Sekretariatet pålegges å bistå de lokale organisasjoner med å få dannet beskyttelseskorps til vern for de organiserte arbeidere i deres kamp mot streikebryteriet i alle dets former.

Fra sekretariatet.

Ad Den faglige taktikk og kampen mot tukthusloven, samt bekjempelse av streikebryterne.

Sekretariatet vil til kongressen fremlegge forslag til uttalelse.

Dagsordenens punkt 6.

De internasjonale forbindelser.

Innsendte forslag.

Fra Skiens kommunale Arbeiderforening.

1. Da det ikke lenger er nogen hemmelighet at det arbeides for at den norske fagorganisasjon tilmeldes Amsterdam-Internasjonalen, så er vår forening av den opfatning at dette spørsmål ikke må avgjøres av kongressen, og foreslår derfor at saken omsendes til fagforeningene til uravstemning blandt medlemmene.

2. Foreningen foreslår videre for kongressen at den tar stilling til og gir sin tilslutning til dannelsen av en russisk—finsk—norsk enhetskomité, som gir gjensidig økonomisk støtte under faglige kamper.

Fra Oslo Sporveisbetjenings Forening.

Kongressen 1925 vedtok et kompromissforslag, hvis grunnlag var en illusjon som forlengst har vært borte — dog kanskje med undtagelse av punkt 5 (jfr. kongressens protokoll, side 242).

For kongressen 1927 melder sig formentlig spørsmålet om en eventuell tilslutning til utenlandske organisasjoner skulde oversendes til medlemmene til uravstemning.

For å få bragt på det rene om denne forutsetning fremdeles er til stede tillater undertegnede forening sig å fremkomme med følgende forslag:

«Landsorganisasjonens forhold til Amsterdam og R. F. I. utredes av sekretariatet og oversendes til medlemmene til uravstemning, som må være tilendebragt innen 1 april 1928. Uravstemningen ledes av sekretariatet og foregår på den måte at saken behandles og avgjøres på medlemsmøter eller generalforsamlinger.

Når resultatet av foreningenes behandling foreligger, trer representantskapet sammen til endelig avgjørelse av saken. Representantskapets avgjørelse treffes under hensyntagen til stemmegivningen og det indre samhold innen Landsorganisasjonen.»

Fra Oslo Gassverksarbeideres Forening.

Fagkongressen 1925 vedtok enstemmig at Arbeidernes faglige Landsorganisasjon skulde understøtte den engelsk-russiske komités arbeide og tre i organisasjonsmessig forbindelse med denne. Det har ikke lykkedes å komme i forbindelse med den engelsk-russiske komité, likesom det ikke har vært mulig å understøtte komitéens arbeide for faglig enhet.

Imidlertid har den russiske Landsorganisasjons representant, Jaglom, på vegne av sin landsorganisasjon foreslått nedsatt en norsk-finsk-russisk samarbeidskomité, hvis formål er gjensidig støtte under faglige konflikter. Det forekommer oss at dette forslag er på linje med

det forslag som blev vedtatt på kongressen 1925, likesom nedsettelsen av en sådan komité vilde være av meget stor betydning, både økonomisk og moralsk i de faglige kamper vi står overfor.

Forslag:

1. Foreningen vil i henhold hertil foreslå at den norske Landsorganisasjon inntil videre står utenfor de stridende Internasjonaler.

2. Kongressen gir sin tilslutning til opprettelse av en norsk-finsk-russisk komité.

Fra Norsk Kommuneforbunds hovedstyre.

Da Landsorganisasjonens representantskap har besluttet å utrede spørsmålet om Landsorganisasjonens internasjonale forbindelser, finner hovedstyret ikke å ville ta stilling til nogen av de innsendte forslag vedrørende dette spørsmål. De foreliggende forslag blir derfor å oversende Landsorganisasjonen.

Fra Gartland Jernbanearbeiderforening, avd. 95 av N. A. F.

Gartland Jernbanearbeiderforening samlet til møte den 17 juli 1927 vil på det innstendigste henstille til fagkongressen at Landsorganisasjonen blir tilsluttet den norsk-finsk-russiske komité, som er foreslått av den russiske Landsorganisasjon ved sekretær Jaglom.

Fra Malmo Grubearbeiderforening, avd. 69 av N. A. F.

Malmo Grubearbeiderforening forslår at den norske Landsorganisasjon inngår kontrakt med den russiske Landsorganisasjon om gjensidig understøttelse under konflikter.

Fra Bygningsarbeidernes Industrigruppe, Oslo.

En rekke fagforeninger, samorganisasjoner, forbundslandsmøter og kongressen har uttalt sin solidaritet med de russiske fagorganisasjoner. Den isoleringspolitikk som de kapitalistiske stater har iverksatt mot Sovjet-Unionen er en alvorlig fare for hele arbeiderklassen. Hvis det lykkes utbytterne å svekke Sovjet-Unionen moralsk i arbeiderklassens øine, vil de meget lett kunne drive sin krigspolitikk og hindre det sosialistiske opbygningsarbeide i Russland og styrte arbeiderklassen ut i nye store og uanede lidelser.

Det gjelder derfor mer enn nogensinne før for hele den revolusjonære arbeiderklasse å slå ring om de russiske arbeidere og på alle måter forsvare arbeiderstaten mot de kapitalistiske overgrep. Dette kan best nåes ved at den fagorganiserte arbeiderklasse slutter et ubrytelig kampforbund med den russiske arbeiderklasse. Vi foreslår derfor for kongressen å vedta følgende beslutning:

Kongressen godtar forslaget fra den russiske Landsorganisasjon om organisering av en norsk-finsk-russisk gjensidighetskomité for gjensidig støtte under sociale og faglige konflikter.

Et mindretall foreslår:

Bygningsgruppen uttaler sin tilslutning til Amsterdam-Internasjonalen.

Fra N. J. & M. F., avd. 12, Trondhjem.

Vi protesterer mot innmeldelse i Amsterdam på det nuværende tidspunkt. Vi forlanger først å se medlemmenes mening gitt til kjenne gjennom uravstemning, for vi mener, og det med full rett, at det er medlemmene som skal bestemme kursen hvad internasjonal forbindelse angår, og ikke sekretariatet. Vi mener derfor at kongressen ikke kan ta et så dumdristig skritt som innmeldelse i Amsterdam, før medlemmene klart og tydelig har uttalt sig om dette for arbeiderklassen så viktige spørsmål.

1. Landsorganisasjonen blir foreløbig stående utenfor begge de to stridende Internasjonaler, men til enhver tid påse at det blir ført en radikal bevegelse som gagnar den hele arbeiderklasse.

2. Landsorganisasjonen skal forplikte sig til med hele sin kraft å arbeide for det engelsk-russiske forslag, for så snart som mulig å forsøke å samarbeide både den Røde faglige Internasjonale og Amsterdam-Internasjonalen til et. Dette tror vi skulde være det beste arbeide Landsorganisasjonen har utført, hvis det har lykkedes i den nærmeste fremtid. Som et ledd i disse bestrebelser tilslutter Landsorganisasjonen sig den av den russiske Landsorganisasjon foreslåtte finsk-norsk-russisk enhetskomité.

Fra Follafoss avdeling, nr. 30 av N. P. F.

Follafoss avdeling av N. P. F. besluttet i generalforsamling den 29 juli 1927 å kreve av Landsorganisasjonens kongress at spørsmålet om Landsorganisasjonens tilslutning til Amsterdam-Internasjonalen oversendes medlemmene til uravstemning.

Fra Oslo og Omegns faglige Samorganisasjon.

Kongressen godkjenner representantskapets beslutning om å utrede de internasjonale faglige forhold. Sekretariatets utredning sendes medlemmene til uravstemning og avgjørelse.

Fra Sundløkkens Arbeiderforening, Sandesund pr. Sarpsborg.

Vil henstille til sekretariatet at Landorganisasjonen atter innmel-des i en internasjonal.

Fra sekretariatet.

Kongressen den 23 august—1 september 1925 fattet enstemmig følgende beslutning i spørsmålet om de internasjonale forbindelser:

«1. Ut fra den internasjonale arbeiderklassens stilling idag er det en bydende nødvendighet at verdens fagorganiserte arbeidere sammensveises i en faglig internasjonal på klassekampens grunn. Kongressen hilser derfor med glede de bestrebelser som er fremme for å skape internasjonal faglig samling, bestrebelser som har fått uttrykk ved dannel-

sen av den engelsk-russiske komité. Kongressen uttaler sin uforbeholdne tilslutning til disse bestrebelser og erklærer aktivt å ville understøtte komitéens arbeide for enhet.

2. Landsorganisasjonen trer i organisasjonsmessig forbindelse med den engelsk-russiske enhetskomité. Så fremt en internasjonal konferanse eller kongress kommer i stand, skal Landsorganisasjonen la sig representere og virke for samling av alle lands fagorganisasjoner i en felles faglig internasjonale.

3. Hvis en felles faglig internasjonale kommer i stand, bemyndiges representantskapet til i tilfelle der hersker samstemmighet, å bringe medlemsskapet i orden. I fall det er en faktisk uenighet til stede, skal spørsmålet forelegges medlemmene til avgjørelse ved uravstemning.

4. Sekretariatet opfordres til å arbeide for å skape et fast organisatorisk samarbeide mellom landsorganisasjonene i Sverige, Danmark, Finnland og Norge.»

Den engelsk-russiske enhetskomité.

Umiddelbart etter kongressen tilskrev sekretariatet sekretæren for den engelske Landsorganisasjon, Bramley, for å komme i forbindelse med den engelsk-russiske komité. På denne skrivelse mottok sekretariatet følgende svarskrivelse:

London, 14 september 1925.

Sekretariatet,
Arbeidernes faglige Landsorganisasjon i Norge.

Ad britisk-russiske rådgivende komité.

Jeg har mottatt Deres brev av 8 ds. inneholdende den beslutning som blev vedtatt av Deres kongress i Oslo.

Med hensyn til den britisk-russiske rådgivende komités møte, så er denne komités statutter og sammensetning allerede bestemt, og tillater ikke nogen representant fra andre organisasjoner å delta i dens forhandlinger.

Jeg beklager at jeg ikke er i stand til å opplyse Dem om komitéens adresse og komitémedlemmenes navn.

Fred. Bramley,
sekretær.

Den faglig delegasjon som besøkte Russland høsten 1925, overbragte ved sin hjemkomst en innbydelse fra russerne om å sende representanter fra den norske Landsorganisasjon til den engelsk-russiske komités møte i Berlin den 8 desember samme år. Innbydelsen blev mottatt av sekretariatet, som valgte Halvard Olsen, Alfred Madsen og Rich. Hansen. Disse reiste til Berlin til nevnte tid, men kunde ikke få anledning til å delta i komitéens møter. De konferanser som blev holdt

med så vel de russiske som de engelske representanter, bragte på det rene at nogen organisatorisk tilslutning til den engelsk-russiske komité ikke var mulig eller ønskelig. Det vilde ikke gagne, men skade komitéens arbeide for å fremme internasjonal faglig enhet.

Sekretariatet kunde således ikke virkeliggjøre kongressens beslutning om å tre i organisatorisk forbindelse med den engelsk-russiske komité.

Den skandinavisk-baltiske konferanse.

Den 27 august 1926 fikk sekretariatet besøk av Den internasjonale faglige Centrals (I. F. C.) sekretær *Oudegeest* som var på gjennomreise til Stockholm for å besøke den svenske Landsorganisasjons kongress. I en konferanse som han hadde med sekretariatet, bragte han på bane spørsmålet om avholdelse av en skandinavisk faglige konferanse. Dette fikk sekretariatets tilslutning. Kongressen hadde jo opfordret sekretariatet til å arbeide for et fast organisatorisk samarbeide mellom landsorganisasjonene i *Sverige, Danmark, Finnland* og *Norge* og avholdelse av en sådan konferanse var derfor i overensstemmelse med kongressens beslutning. Under fagkongressen i Stockholm blev spørsmålet videre behandlet i en konferanse, hvori de ved kongressen værende representanter fra Danmark, Finnland, Lettland og Norge deltok sammen med representanter fra den svenske Landsorganisasjons sekretariat og *Oudegeest*. Fra samtlige blev det uttalt ønskeligheten av at der blev avholdt en konferanse og at konferansen i tilfelle tilslutning fra de respektive organisasjoner, kunde omfatte både de skandinaviske og de baltiske lands landsorganisasjoner. På grunnlag herav blev innbydelse fra den svenske Landsorganisasjon tilstillet disse lands landsorganisasjoner.

Innbydelsen som sekretariatet mottok, lød således:

Stockholm, 9 oktober 1926.

Sekretariatet for
Arbeidernes faglige Landsorganisasjon i Norge.

På anmodning av Den internasjonale faglige Centrals sekretær *J. Oudegeest* og i tilslutning til de uttalelser som fremkom ved konferansen i Stockholm av representanter ved vår kongress, har landssekretariatet besluttet innby til en konferanse med representanter for landsorganisasjonene i de skandinaviske og baltisk land til overlegning om spørsmål som kunde være av felles interesse for disse organisasjoner. I overensstemmelse med denne beslutning får vi herved innby representanter for Deres organisasjon til konferanse i Stockholm i dagene 6 og 7 desember d. å. med begynnelse førstnevnte dag kl. 11 formiddag.

Oudegeest har fremkommet med følgende preliminnære forslag til dagsorden for konferansen:

1. Oversikt over fagbevegelsens stilling i de deltagende land.
 2. Økonomiske og andre foranstaltninger til hjelp for fagbevegelsen i de forskjellige land.

3. Ønskeligheten og muligheten for dannelsen av en skandinavisk-baltisk komité med den oppgave å forberede ensartet opptreden i fremtiden.

4. Muligheten av å få en bedre fagforeningspresse i de deltagende land.

De vilde glede oss om De snarest mulig vilde meddele Deres ønsker angående konferansens arbeide samt foreslå endringer eller tillegg til den av Oudegeest fremsatte dagsorden.

Sekretariatet skal ved redigeringen av den endelige dagsorden oppta de ønsker og de forslag som kommer i tilstrekkelig god tid før konferansen, og gi det plass på dagsordenen.

For om mulig å kunne få oversatt de kortfattede oversikter som Oudegeest har ment skulde fremlegges for konferansen, henstilles at De i god tid før konferansen sender skriftlig oversikt over fagbevegelsens stilling i Deres land.

Idet vi henstiller til Dem å meddele sekretariatet i Stockholm navnene på Deres representanter og tiden for disses ankomst til Stockholm vil vi allerede nu hilse Deres representanter velkommen.

For Landssekretariatet

Arvid Torberg.

Efter at saken var behandlet i sekretariatet blev følgende svarskrivelse sendt:

Oslo, 10 november 1926.

Til Landsorganisasjonen i Sverige,
 Stockholm.

Landssekretariatets skrivelse av 9 oktober d. å. med innbydelse til deltagelse i en konferanse i Stockholm i dagene 6 og 7 desember med representanter fra de skandinaviske og baltiske landsorganisasjoner har været behandlet av vårt sekretariat.

Vårt sekretariat har besluttet i overensstemmelse med tidligere muntlige meddelelser å tilslutte sig konferansen og har som representanter valgt samtlige sekretariatets medlemmer. Disse er: Halvard Olsn, Jens Teigen, P. Aarøe, Alfr. Melgaard, A. Bratvold, Elias Volan, Johs. M. P. Ødegaard, A. Alberti, H. Fladeby, G. Sethil, Edw. Mørk, L. Rungstad og Rich. Hansen.

Dessuten vil sekretærene Alfr. Madsen og Trygve Lie delta i konferansen.

Vi tillater oss i overensstemmelse med Deres anmodning samtidig å oversende en kortfattet oversikt over vår organisasjons virksomhet og stilling i øieblikket. Denne kan på konferansen suppleres med ytterligere opplysninger som ansees nødvendige.

Sekretariatet har gitt sin tilslutning til den av sekretær Oudegeest opstilte dagsorden og ønsker ikke å foreslå noget nytt punkt. Vi vil dog eventuelt senere tilstille Dem forslag som kan behandles under de opsatte punkter på dagsordenen.

Det blev i vårt sekretariat uttalt muligheten av at spørsmålet om *internasjonal jagtig enhet* kunde komme op til behandling. Noget forslag i så måte fra vår side er dog ikke fremmet. Skulde derimot dette spørsmål bli reist fra de

andre deltagende organisasjoners side til behandling på konferansen, vil vi uttale ønskeligheten av at representanter fra den engelske og russiske landsorganisasjon blev innbudt til konferansen. Hensikten hermed er at spørsmålet da kunde diskuteres på den bredest mulige basis. Dette er dog ikke å opfatte som nogen betingelse fra vår side, men som et uttrykk for vår kongressbeslutning av 1925. Vi henviser til denne som er gjengitt i beretningen.

Arbeidernes faglige Landsorganisasjon.

Sekretariatet.

Halvard Olsen.

Konferansen blev avholdt til fastsatt tid og det møtte 44 representanter fra Danmark, Estland, Finnland, Lettland, Lithauen, Norge og Sverige. Fra Den internasjonale faglige Central møtte Oudegeest.

Konferansen vedtok følgende uttalelse:

Den skandinavisk-baltiske konferanse i Stockholm 6—7 desember 1926 har iungående drøftet hvad det er mulig å utrette til fremme av det faglige samarbeide i de skandinaviske og baltiske land.

Konferansen beslutter å anmode de skandinaviske lands — Danmarks, Norges, Sveriges — faglige hovedorganisasjoner om hver å velge tre medlemmer til en skandinavisk faglig samarbeidskomité.

Denne komité trer i virksomhet når Arbeidernes faglige Landsorganisasjon i Norge har besluttet å bli med i den internasjonale faglige central i Amsterdam.

Konferansen beslutter videre å anmode de baltiske lands faglige hovedorganisasjoner om på samme grunnlag å velge en baltisk samarbeidskomité.

Komitéene som sammensettes av representanter fra de faglige hovedorganisasjoner, avholder regelmessige møter.

Når det er nødvendig, kan den ene komité ta initiativ til avholdelse av fellesmøte av begge komitéer for å behandle spørsmål av større betydning for de interesserte land.

Finnlands faglige Centralorganisasjon kan efter tilslutning til Den internasjonale faglige central tilslutte sig den komité som den ønsker, og derved bli med i det felles faglige samarbeide.»

Dette forslag blev bifalt av konferansen. På den norske delegasjons vegne fremla Halvard Olsen følgende erklæring som var vedtatt i sekretariatet med alle stemmer mot Volans:

«Under henvisning til siste kongressbeslutning angående det skandinaviske samarbeide vil den norske landsorganisasjons sekretariat erklære sig enig i, at det blir opprettet en skandinavisk samarbeidskomité og at derved etableres et fast organisatorisk samarbeide, og vil så snart som skje kan forelegge saken for de rette organisasjonsinstanser i Norge, for at den kan bringes i orden på grunnlag av siste fagkongress beslutning.»

Enn videre vedtoges følgende:

«Den skandinavisk-baltiske konferanse i Stockholm 6—7 desember 1926 har behandlet de faglige spørsmål og herunder drøftet hvad det er mulig å utrette

for å bistå de unge faglige organisasjoner i de baltiske land i den vanskelige stilling som disse befinner sig i.

Konferansen beslutter å opfordre de skandinaviske faglige landsorganisasjoner til å treffe de nødvendige finansielle og andre foranstaltninger for å muliggjøre at yngre tillitsmenn innen fagorganisasjonen i de baltiske land kan tilbringe en viss tid i de skandinaviske land for å lære det teoretiske, taktiske og praktiske organisasjonsarbeide.

De baltiske lands centralorganisasjoner vil på sin side sørge for å sende folk som forstår ett av de skandinaviske sprog.

De skandinaviske sekretariater erklærer sig beredt til å betale omkostningene ved opholdet.

Konferansen opfordrer forbundene og landsorganisasjonene til å sørge for gjensidig representasjon ved kongresser o. l. til styrkelse av det faglige samarbeide.

Videre erklærer konferansen, at der må tas skritt til å fremme det faglige informasjonsarbeide.»

Landsorganisasjonens representantskapsmøte

som blev avholdt i dagene 16—18 desember 1926, behandlet også spørsmålet om de internasjonale forbindelser i forbindelse med rapporten og beslutningene fra den skandinavisk-baltiske konferanse. Sekretariatet fremla for representantskapet følgende forslag:

«Representantskapet fastslår at det er uholdbart at Landsorganisasjonen for fremtiden står uten internasjonale forbindelser, da det umuliggjør et fastere skandinavisk samarbeide mellem landsorganisasjonene.

Da et organisatorisk skandinavisk samarbeide er av den største praktiske faglige betydning, vil representantskapet under henvisning til Stockholms-konferansens beslutning henstille til sekretariatet å la spørsmålet i forbindelse med det internasjonale organisasjonsforhold i nærmere utredet stand bli forelagt for representantskapet snarest mulig.

Representantskapet behandler saken, vedtar innstilling og utsender den til medlemmene til behandling.»

Dette forslag blev vedtatt med 89 mot 18 stemmer. 6 representanter undlot å stemme og 3 var fraværende. De 18 som stemte mot sekretariatets forslag stemte for følgende av Hans Aas fremsatt forslag:

1. I henhold til kongressens beslutning i spørsmålet om de internasjonale forbindelser kan ikke forslaget fra den skandinavisk-baltiske konferanse tiltredes. Denne beslutning meddeles de faglige landsorganisasjoner i Sverige og Danmark. Samtidig henstilles til disse å være med på å la samarbeidskomitéen tre i virksomhet uten at dette gjøres avhengig av at den norske og den finske landsorganisasjon går inn i Amsterdam.

2. Sekretariatet pålegges å søke knyttet organisasjonsmessig forbindelse med den russiske landsorganisasjon for derved ytterligere å styrke de internasjonale forbindelser.

3. Sekretariatet opfordres til å søke samarbeide med den finske, russiske, engelske og andre faglige organisasjoner som i likhet med oss står på den engelsk-russiske komité's grunn, for å fremme realiseringen av en internasjonal faglig verdenskongress.»

Representantskapet har således tatt stilling for at Landsorganisasjonen må knytte internasjonal forbindelse igjen og at spørsmålet må utredes under henvisning til Stockholms-konferansens beslutning.

Russisk-finsk-norsk komité.

Siden representantskapets beslutning er et nytt spørsmål kommet inn i diskusjonen om de internasjonale forbindelser. Den 23 januar 1927 fikk sekretariatet meddelelse om at en representant fra den russiske landsorganisasjon, J. Jaglom, var kommet til Oslo på feriereise. Han hadde i oppdrag å konferere med sekretariatet og å forelegge et forslag som den russiske landsorganisasjon aktet å stille den norske landsorganisasjon. Dette forslag blev i sekretariatets møte den 24 januar fremlagt skriftlig av Jaglom og lød således:

Til sekretariatet for Arbeidernes faglige Landsorganisasjon.

V. C. S. P. S.s presidium har gitt mig i oppdrag å fremføre for den norske landsorganisasjon og gjennom den til de norske arbeidere en broderlig hilsen fra de organiserte arbeidere og funksjonærer i S. S. S. R. Hilsenen frembæres med så meget større glede som i den siste tid, og særlig efter den norske landsorganisasjons siste kongress, de broderlige forbindelser mellem fagbevegelsen i de to land er blitt mer og mer styrket, felles arbeide for verdens fagbevegelses enhet, den norske faglige delegasjons ophold i S. S. S. R., gjensidig besøk på forbundenes kongresser etc. I bestrebelsen for ennu mer å befeste disse broderlige forbindelser mellem proletariatet i de to land anser V. C. S. P. S.s presidium det for sin proletariske plikt å fremføre for de norske kamerater sitt synspunkt i anledning av de videre skritt som efter dets mening bør foretas for hurtigst å opnå enhet i rekkene av den internasjonale fagforeningsbevegelse.

En rekke begivenheter i den siste tid, grubearbeiderstreiken og generalstreiken i England, den kapitalistiske rasjonalisering og nedsettelsen av de arbeidende massers levestandard i en rekke land, deriblandt også Norge etc., beviser med utvilsom klarhet at det internasjonale proletariat foran kapitalens brede angrepsfront trenger den største sammensluttethet og enhet i de faglige rekker. Verdens arbeiderklasse trenger en enhetlig, kampdyktig Interasjonale, som står på klassekampens plattform. Med likeså stor klarhet er det efter S. S. S. R.s fagforeningers og alle klassebevisste arbeideres mening ved en rekke kjensgjerninger bevist at Amsterdam-Internasjonalen under sin nuværende ledelse ikke bare ikke er en slik organisasjon, men at den objektivt er blitt en ubrytelig del

av det kapitalistiske system. I alle store sociale konflikter er Amsterdam-Internasjonalen en kraft som ikke fremmer, men bremser arbeidernes kraft. Til tross for kapitalens angrep har Amsterdam-Internasjonalen i den siste tid ikke ført nogensomhelst besluttosom kamp mot verdensborgerskapets angrep på arbeidslønningene og arbeidsdagens lengde, men fortsetter tvert imot å samarbeide med den internasjonale kapital i Arbeidsbyrået ved Nasjonenes Forbund.

Vi anfører bare de viktigste fakta som beviser denne situasjon:

1. *Amsterdam-Internasjonalens rolle under grubearbeiderstreiken og generalstreiken i England.*

Amsterdam-Internasjonalen tok like fra streikens begynnelse kurs på å bryte de engelske arbeideres heroiske kamp, og gjorde ingen ting for å organisere solidaritets-foranstaltninger i internasjonal målestokk, forbud mot innførsel og utførsel av kull til England, og organiserte ikke nogensomhelst betydelig finansiell hjelp til de streikende. Istedenfor penger — sympatiresolusjoner, og selv de av meget dårlig kvalitet, istedenfor solidaritetsoptreden på kontinentet — uendelige og fullstendig ufruktbare møter. Alt dette er velkjent, og fremgår også av de oppgaver som Cook meddelte på den 7. fagkongress i S. S. S. R. angående den hjelp som blev ydet de engelske grubearbeidere av de forskjellige organisasjoner: Amsterdam-Internasjonalen 591 440 rubler, eller 3.5 pct. av den samlede hjelp, S. S. S. R.s fagforeninger 11 500 000 rubler, eller 61 pct. av den samlede hjelp. Videre kan anføres at de enkelte seksjoner av Amsterdam-Internasjonalen, den tyske landsorganisasjon og andre, under de engelske arbeideres heroiske kamp ikke fant noget bedre enn å gi penger *mot renter* til de engelske fagforeningers generallråd.

2. *Forholdet mellem V. C. S. P. S. og Amsterdam.*

Amsterdam fortsetter hele tiden å hindre V. C. S. P. S.s forsøk på å opnå internasjonal faglig enhet. Amsterdam avslår ikke bare de russiske fagforeningers forslag om sammenkallelsen av en internasjonal foreningskongress for å danne en enhetlig faglig internasjonal, men avslår hårdnakket endog de engelske fagforeningers forslag om sammenkallelse av en konferanse uten forhåndsbetinger mellem V. C. S. P. S. og Amsterdam. På Amsterdam-Internasjonalens siste møte blev dette forslag avslått med et flertall av 12 mot 6 stemmer.

3. *Amsterdam og Den amerikanske Arbeiderfederasjon.*

Amsterdam-Internasjonalen avviser alle forslag, selv de mest beskjedne, om å møte de russiske fagforeninger, men den opviser en eksemPELLØS iherdighet for å trekke Den amerikanske Arbeiderfederasjon inn i Amsterdam. Den amerikanske Arbeiderfederasjon, som kjemper mot Sovjet-Russland, som har forbundet sig med den amerikanske imperialisme, som åpent driver klassesamarbeide, er efter Amsterdam-Internasjonalens synspunkt et ønskelig medlem av Det internasjonale Fagforeningsforbund. Den amerikanske Arbeiderfederasjon avviser enhver allianse med Amsterdam, og gjør dette i en temmelig grov form, Den amerikanske Arbeiderfederasjons avslag på Amsterdam-Internasjonalens innbydelse til å sende en amerikansk fagforeningsdelegasjon til Europa. I dette tilfelle spiller prestigespørsmålet for Amsterdam ingensomhelst rolle, og den og dens enkelte seksjoner, Det internasjonale Metallarbeiderforbund, går endog til de mest fornedrede konseksjoner overfor de mest reaksjonære fagforeningsbyråkrater i verden. Maskepi med det reaksjonære A. F. L., alle mulige innrømmelser overfor de amerikanske

fagforeninger, dette er fullt forenelig med Amsterdam-Internasjonalens prestige, men gå med på en konferanse uten forhåndsbetingelser med den arbeiderklasse og den fagbevegelse som har gjennomført den største revolusjon i verden og har dannet den eneste arbeiderstat i verden — det betyr å nedsette den internasjonale fagbevegelses prestige.

Dette er de hovedkjensgjerninger som karakteriserer Amsterdams linje. Man kunde anføre mange flere fakta, men selv disse er tilstrekkelig. Vi anser derfor det internasjonale proletariats grunnoppgave for å være den samme således som den blev formulert av den engelsk-russiske komité: kamp for å danne en enhetlig faglig internasjonale ved å sammenkalle en faglig fagforeningskongress.

V. C. S. P. S.s presidium har ment på grundlag av en hel rekke uttalelser og erklæringer fra de norske fagforeninger med hensyn til den internasjonale fagbevegelse, beslutningene på den norske landsorganisasjons siste kongress, erklæring fra den norske fagdelegasjon til S. S. S. R. osv., samt likeledes på grunnlag av den norske fagbevegelses klassekampstandpunkt, nektelsen av å delta i arbeidet ved Det internasjonale Arbeidsbyrå ved Nasjonenes Forbund, fagforeningenes klassekampstilling i hjemlandet etc., at det mellom V. C. S. P. S. og den norske landsorganisasjon ikke består nogen prinsipielle meningsforskjelligheter i spørsmålene om Amsterdam-Internasjonalen og spørsmålet om den internasjonale fagbevegelses enhet.

Imidlertid har V. C. S. P. S.s presidium i den siste tid kunnet fastslå fra en rekke kilder, beslutningene på den baltisk-skandinaviske konferanse i Stockholm, Amsterdam-Internasjonalens bulletin, intervjuer med kjente norske fagforeningsledere etc., at det i den norske fagbevegelses ledende kretser er dannet en fast overbevisning for inntreden i Amsterdam-Internasjonalen.

I sammenheng hermed kan V. C. S. P. S.s presidium ikke undlate å uttale for de norske kamerater som sin dype overbevisning at den norske landsorganisasjons inntreden i Amsterdam-Internasjonalen på det nuværende tidspunkt ikke kan opfattes anderledes enn som solidaritet og rettferdiggjørelse av Amsterdam-Internasjonalens hele virksomhet fra de norske fagforeningers side. En slik opptreden kan ikke vurderes anderledes av alle de fagforeninger og arbeidere som står på den engelsk-russiske komités plattform, enn som avkall fra de norske fagforeningers side på den praktiske kamp for fagbevegelsens verdensenhet. Kamp for enheten innenfor Amsterdam-Internasjonalen fra den norske landsorganisasjons side kan ikke gi nogensomhelst resultater. Herom taler tilstrekkelig tydelig erfaringene fra de engelske fagforeninger, som forener 4 millioner medlemmer, og som har forsøkt innenfor Amsterdam å få igjennom sine meget beskjedne forslag i spørsmålet angående den faglige enhet. Vi vil opnå langt større resultater på den internasjonale faglige enhets område hvis vi forener våre krefter, Norge og S. S. S. R., på dette område. En blokk av den russiske og norske landsorganisasjon til kamp for enheten vilde i løpet av ikke lang tid tiltrekke sig sympati fra arbeiderne over hele verden, så vel de som er organisert i Amsterdam som de som befinner sig utenfor denne. Dette vilde i sin tur øve stor innflytelse på Amsterdam i retning av å stoppe motarbeidelsen av enhetsforsøkene.

I betraktning herav foreslår jeg ifølge oppdrag av V. C. S. P. S.s presidium den norske landsorganisasjon å behandle følgende forslag:

1. Å organisere en russisk-norsk-finsk komité. Komitéens oppgaver: a) Kamp for fagbevegelsens internasjonale enhet, og b) gjensidig understøttelse under sociale konflikter, streiker, lockouter etc. Denne komité tenker vi oss ikke bare

som overenskomst om vennskap og gjensidig understøttelse mellom landsorganisasjonene, men også mellom de enkelte forbund i de tre land, med alle av en slik overenskomst flytende forpliktelser.

2. I Berlin skal der den 24 januar finne sted en konferanse mellom representanter for S. S. S. R.s landsorganisasjon og den del av verdens faglige bevegelse som står på den engelsk-russiske komités plattform. Finner ikke den norske landsorganisasjon det mulig å ta del i dette organ for kampen for enheten, som efter alt å dømme blir dannet som resultat av denne konferanse.

3. Anser den norske landsorganisasjon det ikke for mulig å gi mig, som representant for V. C. S. P. S., adgang til å opptre på arbeider- og fagforeningsforsamlinger som organiseres av den i den hensikt å fremstille for de norske arbeidere S. S. S. R.s fagforeningers synspunkt i spørsmålet om den internasjonale fagbevegelse.

Med kameratslig hilsen

J. Jaglom,

Medlem av V. C. S. P. S.s presidium.

Disse av Jaglom reiste spørsmål blev inngående drøftet. Det var enstemmighet i sekretariatet om at punkt 1 måtte behandles i forbindelse med Landsorganisasjonens internasjonale forbindelser i sin almindelighet og forelegges representantskapet sammen med den øvrige utredning av spørsmålet.

Angående punkt 2 var det ikke mulig for sekretariatet å sende nogen representant, da møtet skulde holdes dagen etterpå i Berlin. Dessuten var det umulig for sekretariatet å få bragt på det rene hvilke organisasjoner som skulde møte og hvad det skulde behandles. Det var ikke den engelsk-russiske komité som skulde ha møte og Jaglom kunde ikke gi nogen beskjed om hvilke nye organer eller efter hvilke linjer som her skulde føre arbeidet for den internasjonale faglige enhet videre.

Om punkt 3 i Jagloms forslag erklærte sekretariatet at det intet hadde imot at Jaglom fikk adgang til å holde foredrag om den russiske fagorganisasjons syn på den internasjonale fagbevegelse og at samorganisasjonene arrangerte møter som gav anledning hertil.

Jaglom som deltok i sekretariatets møte ved behandlingen av hans forslag fikk her kjennskap til sekretariatets beslutninger. Forslaget blev også drøftet i et fellesmøte av sekretariatet og samtlige forbundsformenn og kasserere den 21 februar. Møtet gav sin tilslutning til sekretariatets holdning. I sekretariatets møte den 22 februar blev det besluttet å sende den russiske landsorganisasjon følgende skrivelse som svar på Jagloms forslag:

1 mars 1927.

Til

Den allrussiske faglige Landsorganisasjons presidium,
Moskva.

Under sitt ophold i Oslo hadde Deres representant, kamerat Jaglom, en konferanse med den norske faglige landsorganisasjons sekretariat.

I tilslutning til en lengere fremstilling om de internasjonale spørsmål fremsatte han følgende forslag, som han anmodet Landsorganisasjonen å behandle:

- «1. Å organisere en russisk-norsk-finsk komité. Komitéens oppgaver:
 - a) Kamp for fagbevegelsens internasjonale enhet, og
 - b) Gjensidig understøttelse under sociale konflikter, streiker, lockouter etc.

Denne komité tenker vi oss ikke bare som overenskomst om vennskap og gjensidig understøttelse mellom landsorganisasjonene, men også mellom de enkelte forbund i de tre land, med alle av en slik overenskomst flytende forpliktelser.»

Vår landsorganisasjons representantskap vedtok på sitt siste møte 16—18 desember 1926, med 89 mot 18 stemmer, følgende beslutning:

«Representantskapet fastslår at det er uholdbart at Landsorganisasjonen for fremtiden står uten internasjonale forbindelser, da det umuliggjør et fastere skandinavisk samarbeide mellom landsorganisasjonene.

Da et organisatorisk skandinavisk samarbeide er av den største praktiske faglige betydning, vil representantskapet under henvisning til Stockholms-konferansens beslutning henstille til sekretariatet å la spørsmålet i forbindelse med det internasjonale organisasjonsforhold i nærmere utredet stand bli forelagt for representantskapet snarest mulig.

Representantskapet behandler saken, vedtar innstilling og utsender den til medlemmene til behandling.»

Under utredningen av disse spørsmål vil sekretariatet også komme til å behandle det forslag som blev stillet av kamerat Jaglom på den Allrussiske Landsorganisasjons vegne, om opprettelse av en russisk-norsk-finsk komité. Det var vårt representantskaps enstemmige forutsetning at utredningen skulde omsendes til medlemmene i fagforeningene etterat vårens konflikter var til ende.

I henhold hertil tillater vi oss å meddele det ærede presidium at forslaget skal bli behandlet på en helt kameratslig og organisasjonsmessig måte, så snart som de pågående konflikter gjør oss dette mulig.

Med solidarisk hilsen

Arbeidernes fagl. Landsorganisasjon
sekretariatet

Halvard Olsen.

Det blev senere opplyst at denne skrivelse ikke var kommet frem til den russiske landsorganisasjon. Et forhold som synes merkelig da andre skrivelser som har vært avsendt både fra Landsorganisasjonen og forbundene er kommet frem.

På grunn av en del diskusjon, særlig i «kommunistpressen», hvor man fremstillet at Jaglom hadde tilbudt den norske landsorganisasjon

41½ million kroner i anledning den lockoutkamp som fagorganisasjonen da stod midt oppe i og at sekretariatet hadde avvist forslaget, besluttet sekretariatet å sende to representanter til Russland for å bringe på det rene hvordan dette forholdt sig. Det var nemlig ikke med et ord hverken skriftlig eller muntlig til sekretariatet eller til nogen av dets medlemmer fremkommet noget sådant tilbud eller forslag. Som representanter blev valgt *Halfdan Jønsson* og *Johs. M. P. Ødegaard*. Disse reiste til Russland den 13 april. Under deres konferanse med Jaglom blev det bekreftet fra ham at Landsorganisasjonens skrivelse av 1 mars ikke var kommet frem. De overleverte da en gjenpart av skrivelsen. Det blev også i posten sendt nok en gjenpart. Under disse forhold er det mildest talt noget merkelig at Jaglom og Dogadov så sent som 2 september i et intervju i Moskva påstår at sekretariatet ikke har svart på Jagloms forslag om dannelse av en russisk-finsk-norsk komité.

De faglige internasjonaler.

Det finnes for tiden 3 internasjonale faglige sammenslutninger: *Den internasjonale faglige Central* (I. F. C.) som har sitt sæte i Amsterdam. Den røde faglige Internasjonale (R. F. I.) som har sitt sæte i Moskva og Internasjonal Arbeider-Assosiasjon (I. A. A.) som har sitt sæte i Berlin.

Til kongressen i 1923 hadde sekretariatet i henhold til representantskapets pålegg utredet spørsmålet om de to internasjonale I. F. C. og R. F. I. Likeså blev der gitt en oversikt over de internasjonale fagsammenslutninger. Derimot blev I. A. A. ikke omtalt, idet den først blev konstituert på en kongress i Berlin 25 desember 1922. Altså etterat sekretariatets utredning forelå. I en utredning som blev utsendt 1924 i forbindelse med en uravstemning over spørsmålet, blev der gitt en utførlig oversikt også over I. A. A.

Efter disse utredninger og de tidligere behandlinger av spørsmålet, finner sekretariatet det ikke nødvendig her å inngå på I. A. A. og R. F. I.s organisasjonsforhold. Så vidt sekretariatet bekjent har det for disse to internasjonaler ikke vært avholdt nogen kongress som har forandret de tidligere statutter og beslutninger. Derimot har det vært to kongresser avholdt av I. F. C., nemlig i Wien 2—6 juni 1924 og Paris 1—7 august 1927. På begge kongresser er det fattet beslutninger og foretatt forandringer i statuttene som ikke forelå i de tidligere utredninger. Det er derfor riktig at disse bringes frem.

Den siste opgave over medlemsskap og medlemstall i I. F. C. viser at følgende 25 lands landsorganisasjoner står tilsluttet:

Tyskland	4 582 366	medlemmer.
England	4 365 619	«
Østerrike	807 515	«
Frankrike	605 250	«
Tsjekkoslovakiet	569 386	«
Belgia	552 094	«
Sverige	384 617	«
Danmark	239 704	«
Polen	224 423	«
Spania	219 000	«
Holland	189 686	«
Schweiz	149 997	«
Ungarn	125 024	«
Kanada	106 412	«
Argentina	82 574	«
Sydafrika	60 660	«
Rumenia	33 093	«
Jugoslavia	27 156	«
Palestina	18 663	«
Litauen	18 486	«
Lettland	16 679	«
Bulgaria	14 803	«
Luxemburg	13 398	«
Memel	1 401	«
Italia	—	«

Statutter

for I. F. C., Det internasjonale Fagforeningsforbund

vedtatt på den internasjonale kongress i Wien 2—6 juni 1924 og endringer vedtatt på den internasjonale kongress i Paris 1—7 august 1927.

Følgen av de i Paris vedtatte endringer vil selvfølgelig bli en omredigering av hele loven. Antagelig vil det vedtatte representantskap tre inn i alle det tidligere «utvalgs» funksjoner.

Statutter for Det internasjonale Fagforeningsforbund.

I. Medlemsskap.

1. Det internasjonale Fagforeningsforbund er sammensatt av de faglige landsorganisasjoner i hvert land. Disse må ha anerkjent statuttene, taktikk og mål for Det internasjonale Fagforeningsforbund.

2. Fra hvert land kan bare en landsorganisasjon optas.
3. Fagforeningsbevegelsen i hvert land skal vernes.

II. *Sæte.*

4. Sætet for Det internasjonale Fagforeningsforbund er Amsterdam.
(Forandringene i punkt 2 vedtatt i Paris.)

III. *Formål.*

5. Det internasjonale Fagforeningsforbund har til formål:
 - a) Den internasjonale arbeiderklassens enighet ved styrkelse av de internasjonale forbindelser mellom fagforeningene i alle land.
 - b) Fremme av de internasjonale fagsekretariater som står på Det internasjonale Fagforeningsforbunds grunn.
 - c) Fremme av fagforeningsbevegelsens interesser og bestrebelser på nasjonalt og internasjonalt grunnlag.
 - d) Gjennomførelse av aksjoner av felles faglig interesse.
 - e) Utbygning av den internasjonale sociale lovgivning.
 - f) Fremme av bestrebelsene for arbeidernes opplysning.
 - g) Forhindring av krig og bekjempelse av revolusjoner.

IV. *Midler til opndelse av disse mål.*

6. a) Nøie samarbeide med de tilsluttede landsorganisasjoner og de internasjonale fagsekretariater.
- b) Samarbeide med andre organisasjoner forsåvidt dette synes formålstjenlig i fagforeningsbevegelsens interesse.
- c) Fremme av faglig agitasjon i de tilsluttede land på oppdrag av de angjeldende lands faglige landsorganisasjoner.
- d) Fremme av faglig agitasjon i ennå ikke tilsluttede land.
- e) Bileggelse av stridigheter innen fagbevegelsen.
- f) Optagelse av statistikk.
- g) Samling av materiale over fagbevegelsen og den sociale lovgivning.
- h) Utgivelse av et tidsskrift og andre meddelelser som er av betydning for fagbevegelsen.
- i) Varettagelse av arbeiderinteresser ved inn- og utvandring.
- k) Fremme av voldgiftstanken og avrustning.

V. *Ledelsen.*

7. Ledelsen består av et styre og utvalget, som er forpliktet til å utøve sin virksomhet i overensstemmelse med beslutningene på Det internasjonale Fagforeningsforbunds kongresser.

8. A) *Styret.*

Styret består av en formann, tre viceformenn og tre sekretærer.
(Her forandringene fra Paris.)

For hvert styremedlem skal det være en stemmeberettiget varamann for hånden. Denne varamann skal være den person som er innvalgt i utvalget for det respektive land eller landegrupper. Denne varamann skal overvære styremøtene i tilfelle av at vedkommende styremedlem er forhindret. Inntrer det tilfelle at også utvalgsmedlemmet ikke kan overvære møtet, da skal hans varamann i utvalget overvære møtet istedenfor styremedlemmet.

9. *Utvalget.*

Utvalget består av:

- a) Medlemmene av styret.
- b) En representant for hver av de etternevnte landgrupper:
 - 1. Storbritannia og Irland.
 - 2. Frankrike.
 - 3. Belgia, Holland, Luxemburg.
 - 4. Italia.
 - 5. Spania, Portugal.
 - 6. Østerrike, Schweiz.
 - 7. Tyskland.
 - 8. Tsjekkoslovakiet, Jugoslavien.
 - 9. Skandinaviske land.
 - 10. Ungarn og Balkanlandene.
 - 11. Polen, Lettland, Litauen og Estland.
 - 12. Russland.
 - 13. Forenede Stater og Kanada.
 - 14. Sydamerika.
 - 15. Afrika.
 - 16. Asia.
 - 17. Australia.

For landgruppene 12—17 velges ingen representant til utvalget inntil annen bestemmelse fattes.

Regulering av landgruppene foregår på hver ordinær kongress.

- c) Av tre representanter for de internasjonale fagsekretariater.

10. For hvert medlem av utvalget velges en varamann.

I tilfelle av at en organisasjons forbindelse med Det internasjonale Fagforeningsforbund oppløses, går vedkommende organisasjons styre- eller utvalgsmedlem automatisk ut.

(Dette med utvalg og bondegrupper går ut, og det i Paris vedtatte trer i stedet.)

11. *Revisjonskommisjon.*

Kongressen velger en revisjonskommisjon på 3 for den regelmessige prøvelse av Det internasjonale Fagforeningsforbunds bøker og bilag. Medlemmene av denne kommisjon, som ikke må tilhøre styret, må tilhøre organisasjoner som på den tid revisjonen foregår, er til sluttet Det internasjonale Fagforeningsforbund.

12. C) *Kongressen.*

Kongressen sammensettes av styret, representantskapet og representanter for de tilsluttede landsorganisasjoner.

- 13. Alle representanter for landsorganisasjonene må bo i det land de representerer og være faglig organisert der.

(Her er det nu gjort undtagelse for Italias vedkommende.)

- 14. Hver på kongressen representert landsorganisasjon har minst 1 stemme, med fylte 100 000 medlemmer 2 stemmer, med fylte 150 000 medlemmer 3 stemmer, med fylte 200 000 medlemmer 4 stemmer. Utover dette op til 1 million 1 stemme for hvert fylt 200 000 medlemmer; over 1 million og op til

5 millioner 1 stemme for hvert fylt 500 000 medlemmer og over 5 millioner 1 stemme for hver fylt million medlemmer. Brøkdeler regnes ikke.

Beregning av medlemstallet efter den i det forløpne regnskapsår betalte ordinære kontingent til Det internasjonale Fagforeningsforbunds kasse.

15. Avstemningene på kongressen foregår ved håndsoprekning. Efter krav fra $\frac{1}{4}$ av de på kongressen representerte stemmer må der stemmes ved navneoprop.

VI. Møter.

16. A) Styret.

Styret møter minst 6 ganger om året. Over møtet optas protokoll. Et utdrag av møteprotokollen tilstilles utvalgsmedlemmene og landsorganisasjonene.

17. B) Utvalget.

Møtene finner sted to ganger om året; dog har styret rett til å innkalle ekstraordinære møter. Innbydelse og dagsorden til de regelmessige møter må være tilsendt medlemmene minst en måned i forveien. Over møtet optas en protokoll. Et utdrag av møteprotokollen tilsendes utvalgsmedlemmene og landsorganisasjonene.

18. Styre- og utvalgsmedlemmene erholder reiseomkostningr og dagpenger (diét-godtgjørelse) av Det internasjonale Fagforeningsforbunds kasse.

19. C) Kongressen.

Den ordinære internasjonale fagforeningskongress finner sted hvert 3. år. Ekstraordinære kongresser kan til enhver tid innkalles.

20. Utvalget bestemmer tiden for kongressen og tillike stedet, hvis dette ikke allerede er fastsatt på den forutgående kongress.
21. Den foreløbige dagsorden med oppgave over sted og tid for den ordinære kongress skal tilsendes de tilsluttede landsorganisasjoner og de internasjonale fagsekretariater minst 6 måneder før kongressens avholdelse. Styret fastsetter den endelige dagsorden.

Den endelige dagsorden ved siden av beretningen må være tilsendt landsorganisasjonene og de internasjonale fagsekretariater minst 1 måned i forveien.

22. Forslag kan stilles bare av de tilsluttede landsorganisasjoner og de internasjonale fagsekretariater.
23. Omkostningene ved å sende delegater bæres av landsorganisasjonene selv.

VII. Oppgaver.

24. A) Styret.

Styret fattar beslutninger i alle anliggender forsåvidt de ikke uttrykkelig er forbeholdt utvalget eller kongressen. I særlig påtrengende tilfelle kan det fatte beslutning i ethvert anliggende.

25. B) Utvalget.

Utvalget har følgende oppgaver:

- Tilsyn med styrets virksomhet.
- Bestemmelse om aksjonsprogrammet for det kommende halvår.
- Optagelse av årsberetning og mottagelse av beretning fra den av kongressen valgte revisjonskommisjon.

- d) Vedtagelse av finansplan for det kommende år.
 - e) Beslutning om optagelse eller utelukkelse av landsorganisasjoner.
 - f) Innkallelse av kongresser.
 - g) Fastsettelse av forretningsorden for fagforeningskongressene.
 - h) Fastsettelse av gager for sekretærene og godtgjørelse for de øvrige styremedlemmer.
 - i) Suspending av styremedlemmer på grunn av grov pliktforsømmelse under forbehold av endelig avgjørelse av kongressen.
 - k) Foreløbig nyvalg til styret på grunn av styremedlemmers avgang.
 - l) Avgjørelse av klager over styrets eller dets enkelte medlemmers stilling eller virksomhet.
26. I særlige tilfelle kan stemmegivning innsendes skriftlig.

27. C) *Kongressen.*

Det tilkommer kongressen endelig avgjørelse av alle spørsmål.

I særdeleshet har den følgende oppgaver:

- a) Behandling av styrets og utvalgets virksomhet.
- b) Fastsettelse av aksjonsprogrammet.
- c) Avgjørelse av klager over optagelse eller utelukkelse av landsorganisasjoner.
- d) Fastsettelse av kontingenten.
- e) Lovendringer.
- f) Valg av utvalgsmedlemmer, styremedlemmer og sekretærer.
- g) Valg av revisjonskommisjon på tre medlemmer.
- h) Bestemmelse av tid og sted for neste kongress.

28. *Revisjonskommisjonen.*

Revisjonskommisjonen skal regelmessig revidere Det internasjonale Fagforeningsforbunds bøker og bilag etter avslutning av årsregnskapet. Om resultatet av denne revisjon skal kommisjonen avlegge beretning til utvalget. Utvalget skal tilstille landsorganisasjonene disse beretninger.

VIII. *Kontingenten.*

29. Den årlige kontingent utgjør 12 hollandske gylden for 1000 medlemmer. Beregningen av kontingenten foregår på grunnlag av medlemstallet ved hvert års begynnelse. Kontingenten innbetales kvartalsvis.

IX. *Utmeldelse og utelukkelse.*

30. Frivillig utmeldelse kan bare skje ved slutten av kalenderåret og etter forutgående 6 måneders opsigelse av medlemsskapet.

Landsorganisasjoner kan utstøtes:

- a) Når de tross gjentagne påkrav ikke har betalt kontingenten innen den dem innvilgede frist.
- b) Når de har gjort sig skyldig i grovt brudd mot Det internasjonale Fagforeningsforbunds statutter og retningslinjer.

X. *Særlige bestemmelser.*

31. Sekretærene så vel som styremedlemmene velges av den hvert 3. år avholdendes ordinære kongress og vedblir i sine stillinger til den neste ordinære kongress. Hver tilsluttet landsorganisasjon har rett til å foreslå kandidater.

Medlemmer av styret velges ved skriftlig votering av kongressen. Den kandidat som har fått flertall av de avgivne stemmer betraktes som valgt. Hvis ingen kandidat har fått flertall ved den første avstemning, så skal ny avstemning foretas mellom de tre kandidater som har det høieste stemmetall. Hvis også da ingen kandidat har fått flertall skal en tredje avstemning finne sted mellom de to kandidater som ved den siste avstemning har fått det høieste stemmetall.

Representantene for landgruppene og deres varamenn velges av kongressen etter forslag av landgruppene. Representantene for de internasjonale fagsekretariater og deres varamenn velges av kongressen etter forslag av den konferanse som de internasjonale fagsekretariater avholder sammen med styret for Det internasjonale Fagforeningsforbund forut før kongressen.

Amsterdam—Moskva.

Den på kongressen i Wien 1924 vedtatte resolusjon lyder slik:

«Efter å ha tatt til etterretning beretningen om forhandlingene mellom byrået og det all-russiske fagforeningsråd uttaler kongressen sin beklagelse over at de russiske fagforeninger ifølge sin nektelse av å anerkjenne de av de autoriserte representanter for de betydeligste fagforeninger i hele verden anerkjente statutter og forfatningsbestemmelser for Det internasjonale Fagforeningsforbund ennå vedblir å holde sig utenfor Det internasjonale Fagforeningsforbund.

Kongressen anbefaler byrået så vidt det lar sig gjøre uten å skade Det internasjonale Fagforeningsforbunds verdighet å fortsette sine bestrebelser for å innforlive de russiske fagforeninger i den internasjonale fagforeningsbevegelse på grunnlag av Det internasjonale Fagforeningsforbunds statutter og bestemmelser.»

Undertegnet av A. A. Purcell og J. Oudegeest sendte så I. F. C.s byrå et brev til de all-russiske fagforeninger i Moskva, hvori den i Wien vedtagne resolusjon meddeltes og en konferanse blev foreslått, hvortil de all-russiske fagforeninger skulde sende høist 6 representanter.

Den 26 juli svarte M. Tomskey og A. Dogadow på vegne av sekretariatet for den russiske landsorganisasjon at man var villig til å gå med på en sådan konferanse; men at det først måtte tales om *betingelsene* for enheten. Hvis I. F. C. vilde fastholde sine statutter, så måtte også de all-russiske fagforeninger fastholde beslutningene på den Røde Fagforenings-Internasjonales kongresser, og de krevet derfor likestilling på fritt grunnlag ved forhandlingene.

Den 11 september 1924 svarte styret for I. F. C. på russernes brev av 26 juli, og styret sier her at det alltid har vært besjelet av ønsket om å bringe enhet tilveie i fagbevegelsen. Det var dog ikke til å fragå at det mellom russerne og I. F. C. bestod visse prinsippmessige motsetninger som gikk langt ut over spørsmålet om mer eller mindre radikal optreden.

Styret anså det derfor for nødvendig, før den av russerne foreslåtte muntlige forhandling fant sted å få visse skriftlige oppgaver over hvilken overensstemmende linje og hvilken felles taktikk var mulig.

Det henvistes så til det skarpt optrukne oppdrag Wiener-kongressen hadde gitt styret.

Brevet er undertegnet av A. A. Purcell og J. Oudegeest.

Den 23 oktober samme år svarte den russiske landsorganisasjon ved M. Tomskey og A. Dogadow i en lengere skrivelse.

Russerne bedyrer likesom I. F. C. sitt opriktige ønske om å skaffe tilveie enhet. Men denne enhet må omfatte både den Røde faglige Internasjonale, I. F. C. og alle utenfor begge stående sammenslutninger som anerkjenner klassekampen.

Russerne stiller derfor i forslag avholdelsen av en felles almindelig verdenskongress. Motsetningene mellom I. F. C. og de all-russiske fagforeninger er ikke av ny dato, sier russerne; men disse er de beredt til å diskutere i sine enkeltheter; men «i alle tilfelle tar vi med fornøielse til etterretning den kjensgjerning at I, ganske bortsett fra de mellom oss virkelig bestående motsetninger, nærer det ønske å gjøre alt mulig for å finne et felles grunnlag.»

Russerne er villig til å fortsette brevvekselen; men anmoder I. F. C. om å bestemme tid og sted for de første forhandlinger. Disse synes dem mer formålstjenlige og selv om de ikke blir av bindende karakter, så vil de dog kunne bane vei for alle fremtidige skritt i retning av målet.

Russerne ønsket således å forhandle om en verdenskongress, hvortil ikke alene I. F. C. og de russiske fagforeninger; men også den Røde faglige Internasjonale, alle minoritetsbevegelser — alt som sa sig å stå på klassekampens grunn — skulde delta.

Beslutninger vedtatt på den internasjonale fagkongress i Paris 1—6 august 1927.

1. *Internasjonalens sæte*: Flytningen av sætet til et annet land vedtas i prinsippet. I. F. C.s representantskap skal snarest mulig tre sammen til møte og ta bestemmelse om hvor Internasjonalens nye sæte skal befinne sig. Kongressen avstår fra å fastsette en bestemt termin herfor, men er imidlertid av den mening at dette anliggende bør ordnes hurtigst mulig.

2. *Sekretær*: Kongressen vedtar at det i fremtiden kun skal ansettes én sekretær (generalsekretær). Med henblikk på den foreliggende situasjon avstår man fra å foreslå bestemte kandidater. Generalsekretæren velges av I. F. C.s representantskap.

Angående *hjelpesekretærer* vedtar kongressen, likeledes å overlate det til representantskapet å ta bestemmelse om antallet og personer. I tiden inntil det er tatt endelig bestemmelse om Internasjonalens nye sæte og generalsekretær anmodes kamerat Sassenbach om midlertidig å overta ledelsen av den daglige virksomhet.

3. *Kontingenten*: Kongressen beslutter å bibeholde den nugjeldende kontingent.

Under anerkjennelse av den grunnsetning, at i fremtiden samtlige reise- og andre omkostninger for medlemmer av representantskapet skal avholdes av de delegerende land, tiltrer kongressen allikevel det siste avsnitt i det av Schweiz stillede forslag, ifølge hvilket det ved særlig viktige møter kan ydes økonomisk dårligstillede landsorganisasjoner et tilskudd til delegasjonsomkostningene. Dette tilskudd må dog ikke overstige halvdelen av de virkelige utgifter.

Erklæring fra kommisjon 1 angående det av kongressen oversendte anliggende Brown kontra Oudegeest.

Kommisjon 1 har i kongressens oppdrag nøie undersøkt de på grunnlag av en skrivelse mot kamerat Oudegeest i et offentlig plenarmøte fremsatte anklager samt hans holdning som sekretær ved gjennomførelsen av Wiener-kongressens

beslutning angående spørsmålet om de russiske fagforeningers tilslutning. På grunn av det lange tidsrum som er hengått siden brevet blev skrevet, d. v. s. den 6 november 1924, var det umulig for kommisjonen å erholde og prøve manuskriptet til brevet, som antagelig ikke lenger eksisterer.

Kommisjonen støtter derfor sin mening på de omfangsrike spørsmål og svar som utveksledes mellom Oudegeest og Brown og kommisjonen samt den tekst til skrivelsen av 6 november 1924, som er blitt forelagt kommisjonen.

Efter gjennomlesning av dette brev bekrefter Oudegest å ha skrevet og avsendt det til Jouhaux. Skrivelsen diktetes på det hollandske sprog. Oudegeest kan ikke mere erindre om han på ny har gjennomlest den franske tekst til brevet, men han har undertegnet det og latt det avsende. Det er mulig at det avsendte brev grunnet på oversettelsesvanskeligheter i dets avfatning ikke fullstendig motsvarer den hollandske original.

Det tredje stykke av brevet beretter om et brev fra Tomsy og sier ordrett i oversettelse:

«Hoslagt sender jeg dig en avskrift av det brev, vi har mottatt fra Tomsy, på det franske sprog. Det var skrevet i meget dårlig engelsk og synes mig å vidne om et opriktig ønske hos russerne om samarbeide med oss, hvorfor jeg tror, at det nu er tid for oss til å gå over til *angrep*. Men det er ennu mulig, at de ikke vil høre (vite?) noget av våre forbindelser med Genf. Vi kunde kanskje i vårt svar spørre dem, hvad de tenker om vår grunnsetning om absolutt uavhengighet av alle politiske og religiøse innflytelser for de oss tilsluttede organisasjoner, om den gjennom våre landsorganisasjoner garanterte autonomi, som krenkes gjennom deres celledannelser, hvad de tenker om våre forbindelser med Det internasjonale Arbeidsbyrå (som de i motsetning til oss betrakter som et samarbeide med bourgeoisiet) og om vår virksomhet i Folkeforbundets avrustningskomisjon.»

Oudegeest sier altså, at «det (brevet) synes mig å vidne om et opriktig ønske hos russerne om samarbeide med oss.....» Når setningen fortsetter: «hvorfor jeg tror, at det nu er tid for oss til å gå over til *angrep*», så må denne vending betraktes som fullstendig deplasert. Den står ikke bare ikke i nogen logisk sammenheng med, men i åpenbar motstrid til de følgende setninger, i hvilke det uttrykkes tvil om, hvorvidt russerne vil høre noget (om forhandlinger?) på grunn av Amsterdam-Internasjonalens forbindelser med Genf. Derpå stiller brevet noen spørsmål, som skal forelegges russerne ved forhandlingene og som berører de viktigste differenser mellom Amsterdam og Moskva, spørsmål som var nødvendige under hensyn til Wiener-kongressens beslutninger og russernes hittidige angrep.

Det må altså slås fast, at det med hensyn til vedkommende setning, som taler om et *angrep*, turde handle sig om en meget uheldig vending fra oversetterens side, men som kun kunde tas bokstavelig, når man forsetlig overser eller falskelig uttyder de efterfølgende setninger. Oudegeest har på gjentagne alvorlige spørsmål erklært, at de kun betyr fikseringen av enkelte punkter, som skulde danne forutsetningen for de i utsikt stillede forhandlinger med russerne.

Den korrespondanse som i denne sammenheng er ført med sistnevnte, forelå ved I. F. Cs representantskapsmøte den 5—7 februar 1925. Representantskapet besluttet dengang at korrespondansen med russerne skulde fortsettes under de av kongressen i Wien fastsatte betingelser, og dermed fant dette anliggende selv sin korrekte løsning.

Det femte stykke i brevet lyder som følger:

«Ved styremøtet den 1 desember vil englenderen Hicks være blandt oss som stedfortreder for den til Russland avreiste Purcell. Anser du det ikke med henblikk på omstendighetene for hensiktsmessig, at vi forinnen diskusjonen i styremøtet sammen med Mertens enes om det svar som skal avgis? Hvis jeg er riktig informert, har det engelske ministeriums fall fremkalt en sterk reaksjon mot kommunistene. Som følge av Sinovjevs brev er Purcell blitt utelukket av parlamentet, og jeg spør mig selv, om hans kommunistiske sympatier fra nu av vil være like så kraftige som i forrige år.»

Kommisjonen ser i innfletningen av meddelelsen om at Hicks vil delta i møtet i stedet for Purcell, med det hertil knyttede ønske, ennu forinnen møtet å drøfte svaret til russerne, en ikke lykkelig stilisering. Kommisjonen tror Oudegeests forsikring om, at det har ligget ham fjernt å ville tilveiebringe denne drøftelse grunnet på Hicks bebudede nærværelse, men at han kun vilde treffe forberedelser til møtet.

Kommisjonen beklager i høi grad at kamerat Brown har forsømt de tullrike leiligheter, d. v. s. i et tidsrum av over 2½ år har latt møtene i I. F. C.s styre og representantskap gå forbi, uten å fremføre sine innvendinger og uten herved lojalt å kreve, at den forutsatte feil blev rettet. Den beklager at Brown har overrasket kongressen med oplesningen av noen mindre grundig prøvede punkter i brevet, hvilket måtte lede til falske slutninger.

Kommisjonen er av den mening, at feil i underordnede taktikkspørsmål og personlige uoverensstemmelser må fjernes for således tillike å fjerne enhver hemsko for Den faglige Internasjonales aksjonsevne. Kommisjonen forventer at kongressen tar passende forholdsregler for å skape en atmosfære av tillit til ledelsen, som gir garanti for en hellbringende fremgang for Den faglige Internasjonale.

Privatfunksjonærer, tjenestemenn og frie erhverv i fagbevegelsen.

1. I betraktning av skjerpelsen av klassemotsetningene og under hensyn til privatfunksjonærenes og tjenestemennenes voksende betydning innenfor produksjonen og staten gjelder det om å vinne disse lag av den arbeidende befolkning for den internasjonale fagbevegelse og tilveiebringe et snevert samarbeide med håndens arbeidere. Derfor må den frie fagbevegelse i alle land bestrebe sig for å foranledige funksjonærenes og tjenestemennenes organisasjoner til å tilslutte sig bevegelsen samt fremme dannelsen av sådanne organisasjoner.

2. Ved organiseringen av funksjonærene og tjenestemennene bør det tas hensyn til deres faglige egenart, deres arbeidsbetingelser, deres sociale stilling og deres mentalitet.

3. Funksjonærenes og tjenestemennenes organisasjoner har egne fornødenheter og fordringer og det er derfor umulig å anvende den samme sjablon for fagforeningenes virksomhet i alle fag.

4. Funksjonærene og tjenestemennene må ikke mot deres vilje optas i håndarbeidernes fagorganisasjoner. Der hvor en felles organisasjon for håndens og åndens arbeidere allerede består og har vist sig formålstjenlig, bør dog et sådant samarbeide fremmes og støttes.

5. De faglige landscentraler bør vise funksjonær- og tjenestemannsorganisasjonene imøtekommenhet, f. eks. gjennom opprettelse av seksjoner, opprettelse av spesielle sekretariater, optagelse av deres funksjonærer i de ledende instanser

og hensyntagen til disse grupper i publikasjonene o. s. v., således at de faglige landsentraler også utadtil erholder karakter av felles sammenslutninger for arbeidere, privatfunksjonærer og tjenestemenn.

6. Regjeringene og de faglige landsentraler skal opfordres til å ta tilbørlig hensyn til funksjonærenes og tjenestemennenes organisasjoner ved utnevning av delegasjoner til internasjonale kongresser og konferanser samt ved lignende foranstaltninger i det egne land.

7. Kongressen anbefaler landsentralene ved valget av 2 representanter i I. F. C.s representantskap så vidt mulig å utpeke en representant for funksjonærene og tjenestemennene.

8. Organisasjoner for utøvere av frie erhverv skal støttes, når de fremsetter ønske herom og såfremt det ikke er til skade for vår bevegelses klassekamp-karakter og arbeidernes, funksjonærenes og tjenestemennenes interesser. Når omstendighetene tillater det, kan disse organisasjoner anmodes om hjelp og medvirkning. Utøvere av frie fag, for såvidt de er fast ansatte, skal organiseres i privatfunksjonærenes fagorganisasjoner.

Kongressen besluttet at den nedenstående paragraf, som oprinnelig fantes i ovenstående av kommisjonen foreslåtte resolusjon, skal henvises til representantskapet:

Også den internasjonale fagbevegelse bør stille sig på dette standpunkt (se punkt 5) og innvelge representanter for funksjonærene og tjenestemennene i alle dens ledende instanser, således at også den internasjonale faglige central utadtil erholder karakter av en organisasjon for arbeidere, funksjonærer og tjenestemenn.»

Internasjonal støtte ved lønnskamper.

1. Den internasjonale faglige central må kun innlede internasjonale hjelpeaksjoner, når samtidig flere fag- eller industriforbund i et land er inndratt således i økonomiske kamper, at de til disses gjennomførelse fornødne midler hverken kan tilveiebringes i selve landet eller av de internasjonale faglige sammenslutninger, som de konfliktberørte forbund tilhører. I undtagelsestilfelle kan Den internasjonale faglige central likeledes innlede en hjelpeaksjon, når i et land et så stort antall arbeidere i et fag er i kamp, at dets eget lands eller det internasjonale fagsekretariats midler ikke er tilstrekkelige.

2. En internasjonal hjelpeaksjon kan kun innledes efter henstilling fra den landscentral, som de understøttede organisasjoner tilhører. Avgjørelsen om en sådan aksjon skal iverksettes, tilkommer styret for Den internasjonale faglige central. Den forslagsstillende landsorganisasjon skal ha adgang til muntlig å begrunne sitt forslag i vedkommende styremøte.

3. De tilsluttede landsentraler er forpliktet til øieblikkelig å imøtekomme Den internasjonale faglige Central's opfordring til innledning av en almindelig hjelpeaksjon og hurtigst mulig ta de fornødne forholdsregler for å forme denne aksjon så virkningsfull som mulig.

4. Alle pengemidler innsendes til Den internasjonale faglige Central, som videresender dem til vedkommende landscentral. Efter kampens avslutning skal Den internasjonale faglige Central tilstille de faglige landsentraler og de internasjonale fagsekretariater en regnskapsberetning.

5. Innledningen av en internasjonal hjelpeaksjon kan enn videre kun finne sted, når følgende betingelser er opfylte:

- a) De understøttede organisasjoner må være medlemmer av en til Den internasjonale faglige Central hørende landscentral, forsåvidt ikke særlige politiske forhold i vedkommende land umuliggjør dette.
- b) Den landscentral som vedkommende understøttede organisasjoner tilhører, skal innsende en motivert anmodning til Den internasjonale faglige Central. Motiveringen skal inneholde: En summarisk beretning om årsakene til og det hittidige forløp av vedkommende konflikt; enn videre en oversikt over den organisasjons samt landscentralens og de under denne hørende organisasjoners styrke og finansielle ydeevne. Den internasjonale faglige Central skal videresende disse opplysninger til de tilsluttede faglige landscentraler.

6. Vedkommende landscentral er forpliktet til ved regelmessige innberetninger å holde Den internasjonale faglige Central underrettet om kampens forløp og tilsende den et regnskap over omkostningene ved kampen. Den internasjonale faglige Central skal videresende disse opplysninger og regnskapet til de faglige landscentraler og de internasjonale fagsekretariater.

7. Det er ikke tillatt de internasjonale fagsekretariater ved av dem iverksatte innsamlinger til fordel for tilsluttede organisasjoner som befinner sig i kamp, å gå ut over deres fagfellers krets. Det skal gis Den internasjonale faglige Central meddelelse om iverksettelse av sådanne innsamlinger.

8. Såfremt Den internasjonale faglige Central på anmodning av en landscentral innleder en almindelig hjelpeaksjon, må de internasjonale fagsekretariater fra et av I. F. C. fastsatt tidspunkt opphøre med deres spesielle innsamlinger.

9. Internasjonalt streikebryteri må forhindres. Hvem som på tross av sin organisasjons opfordring gjør sig skyldig i streikebrudd, blir ekskludert av organisasjonen.

10. I særlige tilfelle kan den kompetente landscentral opfordre Den internasjonale faglige central til å forhindre befordringen av bestemte varer til det land, hvori kampen finner sted. Herved må det føres bevis for, at vedkommende land selv gjør de største anstrengelser for å forhindre innførsel og befordring av sådanne varer.

Forinnen iverksettelse av en boikott gjennom bestyrelsen for Den internasjonale faglige Central må der pleies samråd med de i betraktning kommende landscentraler og internasjonale fagsekretariater, enn videre må det treffes bestemmelse om, på hvilken måte de kjempende organisasjoner skal understøttes.

Såsnart det foreligger en beslutning fra styret for Den internasjonale faglige Central, er de med Den internasjonale faglige Central samarbeidende organisasjoner forpliktet til å etterkomme de anvisninger som gis dem.

Internasjonal kamp for 8 timers dagen.

Den fjerde internasjonale fagforeningskongress i Paris 1927 opfordrer på ny de under Den internasjonale faglige Central hørende organisasjoner til å treffe alle formålstjenlige forholdsregler til bevarelse og gjenerobring av 8-timersdagen. Alle fagorganisasjoner må stedse væke sig bevisst, at kampen for den lovlige ordning og forkortelse av arbeidstiden kan føres med desto heldigere resultat, dessmere som fagforeningene også ved sine direkte kamper mot arbeidsgiverne fremtvinger forbedringer på dette område.

og hensyntagen til disse grupper i publikasjonene o. s. v., således at de faglige landsentraler også utadtil erholder karakter av felles sammenslutninger for arbeidere, privatfunksjonærer og tjenestemenn.

6. Regjeringene og de faglige landsentraler skal opfordres til å ta tilbørlig hensyn til funksjonærenes og tjenestemennenes organisasjoner ved utnevning av delegasjoner til internasjonale kongresser og konferanser samt ved lignende foranstaltninger i det egne land.

7. Kongressen anbefaler landsentralene ved valget av 2 representanter i I. F. C.s representantskap så vidt mulig å utpeke en representant for funksjonærene og tjenestemennene.

8. Organisasjoner for utøvere av frie erhverv skal støttes, når de fremsetter ønske herom og såfremt det ikke er til skade for vår bevegelses klassekamp-karakter og arbeidernes, funksjonærenes og tjenestemennenes interesser. Når omstendighetene tillater det, kan disse organisasjoner anmodes om hjelp og medvirkning. Utøvere av frie fag, forsåvidt de er fast ansatte, skal organiseres i privatfunksjonærenes fagorganisasjoner.

Kongressen besluttet at den nedenstående paragraf, som oprinnelig fantes i ovenstående av kommisjonen foreslåtte resolusjon, skal henvises til representantskapet:

Også den internasjonale fagbevegelse bør stille sig på dette standpunkt (se punkt 5) og innvelge representanter for funksjonærene og tjenestemennene i alle dens ledende instanser, således at også den internasjonale faglige central utadtil erholder karakter av en organisasjon for arbeidere, funksjonærer og tjenestemenn.»

Internasjonal støtte ved lønnskamper.

1. Den internasjonale faglige central må kun innlede internasjonale hjelpeaksjoner, når samtidig flere fag- eller industriforbund i et land er inndratt således i økonomiske kamper, at de til disses gjennomførelse fornødne midler hverken kan tilveiebringes i selve landet eller av de internasjonale faglige sammenslutninger, som de konfliktberørte forbund tilhører. I undtagelsestilfelle kan Den internasjonale faglige central likeledes innlede en hjelpeaksjon, når i et land et så stort antall arbeidere i et fag er i kamp, at dets eget lands eller det internasjonale fagsekretariats midler ikke er tilstrekkelige.

2. En internasjonal hjelpeaksjon kan kun innledes efter henstilling fra den landscentral, som de understøttede organisasjoner tilhører. Avgjørelsen om en sådan aksjon skal iverksettes, tilkommer styret for Den internasjonale faglige central. Den forslagsstillende landsorganisasjon skal ha adgang til muntlig å begrunne sitt forslag i vedkommende styremøte.

3. De tilsluttede landsentraler er forpliktet til øieblikkelig å imøtekomme Den internasjonale faglige Central's opfordring til innledning av en almindelig hjelpeaksjon og hurtigst mulig ta de fornødne forholdsregler for å forme denne aksjon så virkningsfull som mulig.

4. Alle pengemidler innsendes til Den internasjonale faglige Central, som videresender dem til vedkommende landscentral. Efter kampens avslutning skal Den internasjonale faglige Central tilstille de faglige landsentraler og de internasjonale fagsekretariater en regnskapsberetning.

5. Innledningen av en internasjonal hjelpeaksjon kan enn videre kun finne sted, når følgende betingelser er opfylte:

- a) De understøttede organisasjoner må være medlemmer av en til Den internasjonale faglige Central hørende landscentral, for såvidt ikke særlige politiske forhold i vedkommende land umuliggjør dette.
- b) Den landscentral som vedkommende understøttede organisasjoner tilhører, skal innsende en motivert anmodning til Den internasjonale faglige Central. Motiveringen skal inneholde: En summarisk beretning om årsakene til og det hittidige forløp av vedkommende konflikt; enn videre en oversikt over den organisasjons samt landscentralens og de under denne hørende organisasjoners styrke og finansielle ydeevne. Den internasjonale faglige Central skal videresende disse opplysninger til de tilsluttede faglige landscentraler.

6. Vedkommende landscentral er forpliktet til ved regelmessige innberetninger å holde Den internasjonale faglige Central underrettet om kampens forløp og tilsende den et regnskap over omkostningene ved kampen. Den internasjonale faglige Central skal videresende disse opplysninger og regnskapet til de faglige landscentraler og de internasjonale fagsekretariater.

7. Det er ikke tillatt de internasjonale fagsekretariater ved av dem iverksatte innsamlinger til fordel for tilsluttede organisasjoner som befinner sig i kamp, å gå ut over deres fagfellers krets. Det skal gis Den internasjonale faglige Central meddelelse om iverksettelse av sådanne innsamlinger.

8. Såfremt Den internasjonale faglige Central på anmodning av en landscentral innleder en almindelig hjelpeaksjon, må de internasjonale fagsekretariater fra et av I. F. C. fastsatt tidspunkt opphøre med deres spesielle innsamlinger.

9. Internasjonalt streikebryteri må forhindres. Hvem som på tross av sin organisasjons opfordring gjør sig skyldig i streikebrudd, blir ekskludert av organisasjonen.

10. I særlige tilfelle kan den kompetente landscentral opfordre Den internasjonale faglige central til å forhindre befordringen av bestemte varer til det land, hvori kampen finner sted. Herved må det føres bevis for, at vedkommende land selv gjør de største anstrengelser for å forhindre innførsel og befordring av sådanne varer.

Forinnen iverksettelse av en boikott gjennom bestyrelsen for Den internasjonale faglige Central må der pleies samråd med de i betraktning kommende landscentraler og internasjonale fagsekretariater, enn videre må det treffes bestemmelse om, på hvilken måte de kjempende organisasjoner skal understøttes.

Såsnart det foreligger en beslutning fra styret for Den internasjonale faglige Central, er de med Den internasjonale faglige Central samarbeidende organisasjoner forpliktet til å etterkomme de anvisninger som gis dem.

Internasjonal kamp for 8 timers dagen.

Den fjerde internasjonale fagforeningskongress i Paris 1927 opfordrer på ny de under Den internasjonale faglige Central hørende organisasjoner til å treffe alle formålstjenlige forholdsregler til bevarelse og gjenerobring av 8-timersdagen. Alle fagorganisasjoner må stedse være sig bevisst, at kampen for den lovlige ordning og forkortelse av arbeidstiden kan føres med desto heldigere resultat, dessmere som fagforeningene også ved sine direkte kamper mot arbeidsgiverne fremtvinger forbedringer på dette område.

Alle organisasjoner burde ved sin virksomhet være sig bevisst, at en forringelse i et fag eller land uundgåelig vil ha tilbakeslag i de andre fag eller land til følge.

Kongressen oppfordrer på ny regjeringene til en øieblikkelig ratifikasjon av Washington-konvensjonen om 8-timersdagen. Den vender sig ganske bestemt derimot, at regjeringer utenom Det internasjonale Arbeidsbyrå treffer særavtaler, som — som Londoner-overenskomsten av mars 1926 beviser — inneslutter en fare for forkjert utlegning og dermed for en forringelse av Washington-konvensjonen.

Kongressen gjør opmerksom på, at Washington-konvensjonen kun inneholder generelle *minimalforskrifter*. Forsøkene i enkelte land på å fjerne gunstigere forskrifter under henvisning til bestemmelsene i Washington-konvensjonen eller på å forhindre gjennomførelsen av sådanne, betyr en krenkelse av konvensjonen og må derfor kraftig tilbakevises.

Kongressen fordømmer på det kraftigste, at regjeringene ved ratifikasjonen av Washington-konvensjonen gjennom vedtagelse av tallrike undtagelser for 8-timersdagen i høi grad har forringet verdien av denne sociale reform.

Med henblikk på bestrebelsene for rasjonalisering av de tekniske og organisatoriske produksjonsmetoder oppfordrer kongressen regjeringene til å ta hensyn til de beslutninger som blev vedtatt av den økonomiske verdenskonferanse i Genf 1927, hvorefter det anbefales «regjeringene, institusjonene, de faglige organisasjoner og den offentlige mening

særlig å ha opmerksomheten festet ved de foranstaltninger som tar sikte på *den beste, sundeste og verdige beskjeftigelse av den menneskelige arbeidskraft*, altså navnlig veiledning ved valg av livsstilling, fagskoler, *fordelingen av arbeidstiden og hvilepauser*, lønnsformer, som bør stå i rettferdig forhold til den forhøiede arbeidsprestasjon og kan øve en *gunstig innflytelse på arbeidernes arbeids- og leveforhold og på utviklingen av arbeidernes personlighet.*»

Regjeringene handler bare i overensstemmelse med disse beslutninger, når de i ratifikasjonslovene, resp. i arbeidstids- eller arbeiderbeskyttelseslovene, fastsetter den *daglige 8 timers arbeidstid som maksimalarbeidstid*, samt derutover tilstreber en kortere arbeidstid, og det øieblikkelig og i første linje for sådanne fag, som ifølge sin natur eller arbeidsmåte virker nedbrytende på helbreden.

Kongressen gir uttrykk for den mening, at det nu ikke mere består nogen rimelig grunn til å motsette sig en almindelig ratifikasjon av vedkommende konvensjon. Den pålegger derfor styret for Den internasjonale faglige Central å treffe foranstaltninger for en samtidig intervensjon i alle i betraktning kommende land til gunst for en ratifikasjon av konvensjonen. Kongressen krever enn videre av fagorganisasjonene i alle land, at de til opnåelsen av dette mål stadig søker å innvirke på sine regjeringer.

Fagforeningene vil kun kunne fastholde eller erobre 8-timersdagen, når arbeiderne selv er besjelet av viljen til dens gjennomførelse. Arbeiderne må i særdeleshet med alle dertil egnede midler tilbakevise de forsøk som tar sikte på å frata dem deres allerede lovlig garanterte rettigheter.

Arbeidernes beste støtte og hjelp i kampen for 8-timersdagen og dermed for større frihet og forøket andel i kulturgodene vil alltid være deres organisasjon. Derfor appellerer kongressen til arbeiderne i alle land uopholdelig å arbeide for styrkelsen av deres organisasjoner, for således og på beste måte å sikre 8-timersdagen som maksimalarbeidsdag og tilbakeslå alle angrep fra regjeringenes og arbeidsgivernes side.

Kongressen godkjenner den i Wien vedtatte resolusjon angående 8-timers-dagen.

Kongressen pålegger styret for I. F. C. å sette sig i forbindelse med de faglige landscentraler for å bevirke, at der fra og med året 1928 hvert annet år gjennomføres en undersøkelse av den ukentlige arbeidstids lengde og føres en statistikk herover.

De tilsluttede landscentraler skal i forståelse med styret for I. F. C. opstille et propaganda- og aksjonsprogram, som skal være rettet mot enhver reaksjon på 8-timersdagens område og ta sikte på innførelsen av den 48 timers arbeidsuke i alle fag, innbefattet landbruket og de kontinuerlige bedrifter.

Kongressen pålegger enn videre bestyrelsen å pleie samråd med de tilsluttede landsorganisasjoner og eventuelt med de internasjonale fagsekretariater angående gjennomførelsen av ovenstående program og fremskaffelsen resp. anvendelsen av de fornødne midler gjennom landsorganisasjonene, de tilsluttede forbund, fagsekretariatene eller Den internasjonale faglige Central.

Avrustningsspørsmålet og kampen mot krig og militarisme.

Kongressen erklærer, at arbeiderbevegelsen er den avgjørende faktor i kampen for freden, det viktigste element i bestrebelsene for en tilnærmelse mellom folkene. Kun den representerer den makt som er kallet til for bestandig å gjøre en ende på de herskende klassers krigsplaner.

Kongressen opfordrer derfor alle krigsmotstandere og tilhengere av en fredelig samvirken mellom folkene til å understøtte og styrke arbeiderorganisasjonenes aksjoner til bekjempelse av krigsfaren.

Kongressen erklærer, at de prinsipper som kongressen i Wien opstillet for kampen mot krigen, deriblandt også proklamering av generalstreik, ennå stadig står ved makt. For i tilfelle av krigsfare umiddelbart å kunne omsette dem i handling, påhviler det de nasjonale og internasjonale arbeiderorganisasjoner den plikt, inngående å studere og propagere disse prinsipper.

Kongressen erindrer om, at det er I. F. C.s oppgave bestandig å utvide sin fredspropaganda med alle midler som står til dens rådighet (oprop, brosjyrer, plakater og lignende). Kongressen opfordrer ganske særlig mødrene og dem som leder ungdommens opdragelse, at opfostre den opvoksende generasjon i folkefredens ånd, samt hos dem utvikle følelsen av menneskelighet og felles broderskap, således at folkeforsoningen i en nær fremtid kan bli levende virkelighet.

Kongressen understøtter prinsippet om obligatoriske voldgiftsdomstoler og fremhever nødvendigheten av obligatorisk voldgift gjennom Folkeforbundet i alle konflikter, som kan opstå mellom nasjonene. Den opfordrer ganske særlig til å dra omsorg for at konfliktene i den fjerne orient løses i rettferdighetens og fredens ånd.

Kongressen erindrer om, at de fredstraktater som har avvebnet enkelte stater, forplikter de regjeringer som har medunderskrevet disse traktater, å slå inn på avrustningens vei. Det er i denne ånd og for å påbegynne den almindelige avrustnings verk, at kongressen opfordrer landsorganisasjonene til å foreta de nødvendige skritt for at deres lands representanter i Folkeforbundet fremtvinger forholdsregler som gjør en ende på den private fabrikkasjon av våben og krigsmateriale og stiller handelen med våben og ammunisjon under internasjonal kontroll.

Arbeidernes økonomiske stilling.

Arbeidernes økonomiske stilling er i høi grad avhengig av de faglige organisasjoners størrelse og kampevne, men navnlig av verdenshusholdningens tilstand og almindelig utvikling.

Det kapitalistiske produksjonssystem og den økonomiske nasjonalisme har hittil på feilaktig og egoistisk måte gjennomført den økonomiske gjenopbygning på et rent nasjonalistisk grunnlag. Denne streben har i alle land — kun med gradvis forskjell — ført til skjebnesvangre økonomiske tilstander. I næsten alle land er produksjonsmaskineriet blitt utvidet, uten at det er eller blir dratt omsorg for produktenes avsetning. De forskjellige land søkte å sikre opprettholdelsen av det utvidede produksjonsmaskineri gjennom en på beskyttelsestoll basert handelspolitikk. Men denne av næsten alle land førte handelspolitikk førte til almindelige økonomiske- og handelskriger.

Denne farlige utviklingsprosess blev gjort ennu virkningsfullere gjennom rasjonaliseringen, som man nu overalt er i ferd med å gjennomføre, enn videre gjennom den praktiske anvendelse av den videnskapelige bedriftslære, gjennom det hele tekniske fremskritt og særskilt også grunnet på den menneskelige arbeidskrafts vesentlig forøkte produksjon.

Dessuten representerer den samlede nasjonale gjeld, det samlede kapitalbeløp, for hvilket der skal svares renter, overveldende høie summer, som må bæres av folkehusholdningen.

De nasjonale og internasjonale finansmenn, de profittbegjærlige spekulanter og bankene spiller herved en rolle, der, likesom ågeren ved kreditt og vekselforetninger, for hver dag virker mere trykkende og lammende på ehvervslivet.

Følgene av denne økonomiske verdenssituasjon ytrer sig i avsetningsvanskeligheter på de egne og de fremmede markeder, høie varepriser, i utviklingen av nasjonale og internasjonale karteller, kort sagt i det kapitalistiske produksjonssystemets bestrebelse for efter eget forgodtbefinnende å bestemme vareprisenes utformning og produksjonskvotientens fordeling.

Således opstod den for hele verdenshusholdningen og arbeiderklassen skjebnesvangre kontrast mellom de store forbrukermassers kjøpeevne og de kunstig opskruede priser på de til livets underhold fornødne varer. Tilsynelatende overproduksjon, i virkeligheten nedsatt forbruk, enn videre utilstrekkelig omsetning på alle markeder, høie og stedse høiere tollskranker for de nasjonale produksjonsområder, innskrenkning av produksjonen og økonomiske kriser, det er de karakteristiske trekk i den nuværende verdensøkonomiske situasjon.

Arbeidernes økonomiske stilling under disse forhold, så forskjellig den enn er i de enkelte land, er i det store hele dog en nødstilstand av usedvanlig størrelse og derfor en økonomisk og politisk fare.

Arbeidernes økonomiske stilling blir — navnlig i landene i Europa — grelt belyst gjennom de 10 millioner arbeidsløse mennesker, som gjerne vil arbeide, men ikke må arbeide, som fullstendig er stengt ute fra vareproduksjonen og for den største del også fra vareforbruket.

Den fjerde internasjonale fagforeningskongress i Paris anser tilbakeføringen av disse 10 millioner arbeidsløse til regelmessig arbeide som en av den almindelige folkehusholdningspolitikks viktigste opgaver som foreligger i øieblikket. En hurtig og varig løsning av denne opgave kan dog kun tilveiebringes, når fagorganisasjonene yder deres kraftige medvirken på alle områder av de nasjonale og internasjonale økonomiske problemer.

Nærmere omskrevet reiser det sig for den nærmeste fremtid følgende konkrete økonomiske spørsmål, som de faglige landsorganisasjoner særlig bør hellige sin oppmerksomhet og medvirken:

1. *Fremme av det almindelige økonomiske opsving.* De faglige landsorganisasjoner bør virke for fremme av det almindelige økonomiske opsving gjennom bekjempelse av den på beskyttelsestoll baserte handelspolitikk og alle andre forholdsregler, som fører til økonomisk og handelspolitisk fiendskap; understøttelse av Folkeforbundets arbeide og gjennomførelse av de beslutninger som vedtas av den økonomiske verdenskonferanse i Genf, forsåvidt de tilstreber det samme økonomiske og handelspolitiske mål.

2. *Rasjonalisering.* Rasjonaliseringen fortjener kun støtte under den betingelse, at representanter for arbeiderne i vedkommende virksomhet eller for den kompetente fagorganisasjon i hvert enkelt tilfelle medvirker ved dens gjennomførelse og at rasjonaliseringen umiddelbart, trin for trin, ledsages av en forhøielse av de store forbrukermassers reelle lønn og dermed av en utvidelse av markedet. Rasjonalisering som en utelukkende teknisk foranstaltning eller som en ren organisasjonsform av arbeidsprosessen uten en folkeøkonomisk virkning i form av en forhøielse av reallønnen og utvidelse av markedet begunstiger arbeidsløsheten og blir, i stedet for en kilde til økonomisk velstand, et sosialt onde.

3. *Nasjonale og internasjonale karteller.* De nasjonale og internasjonale karteller, deres mangesidighet og mangeartede virksomhet bør i større utstrekning enn hittil iakttas og kontrolleres av fagorganisasjonene. Særlig deres bestrebelser for uten hensyn til forbrukernes store masse å holde vareprisene oppe eller skru dem ytterligere i været, må bekjempes med alle til rådighet stående midler. Denne kamps formål bør i alle land være dannelse av kartell-kontroll-nemnd, offentlige kartellregister og kartell-domstoler, hvorved representanter for fagforeningene overalt skal medvirke på paritetisk grunnlag. Formålet for denne kamp skal enn videre være fagforeningsrepresentantenes deltagelse i de store monopolaktige selskapers ledelse og tilsynsinstanser.

4. *Hjemmemarkedet og dets folkeøkonomiske betydning.* Det indre marked i hvert land er erhvervslivets hovedproblem. Stigning av eksporten og frihet til inn- og utvandring er riktignok viktige forutsetninger for verdensøkonomiens utvikling og arbeiderklassens økonomiske velferd, hvis løsning det faglige arbeide navnlig må ha for øie, men alene gjennom disse forholdsregler kan de økonomiske vanskeligheter ikke bringes ut av verden. De er kun hjelpemidler til deres løsning. Selve løsningen kan i første linje kun søkes og finnes på de indre markeder. Gjennom forøkelsen av de brede befolknings- og forbrukermassers kjøpeevne, enten i form av prisnedsettelse eller lønnsforhøielse, men helst ad begge veier, må forutsetningene for forbruket av de i den rasjonaliserte arbeids- og produksjonsprosess fremstilte varemasser tilveiebringes gjennom fagorganisasjonenes arbeide og kamper.

Kongressen henstiller til styret for I. F. C. å forelegge disse spørsmål for de tilsluttede landsorganisasjoner og derefter å beskjeftige sig dermed i et senere representantskapsmøte, i det øiemed å opstille et endelig aksjonsprogram og ta bestemmelse om de arbeidsmetoder som må ansees for egnet til virkeliggjørelse av det fastsatte mål.

Hjelpesprog.

Det pålegges den internasjonale faglige Central å undersøke muligheten for anvendelse av et bestemt sprog eller hjelpesprog som førende sprog ved I. F. C.s

kongresser samt prøve hvad der eventuelt kan gjøre fra I. F. C.s side for å overflødiggjøre de tidsspillende og arbeidssinkende oversettelser på arbeiderbevegelsens internasjonale kongresser.

Ordningen av forholdet mellem Den internasjonale faglige Central og de intrnasjonale fagcentraler, vedtatt på konferansen mellem styret for I. F. C. og representanter for de internasjonale fagsekretariater, avholdt i Paris den 29 og 30 juli og godkjent av kongressen.

De internasjonale fagsekretariater består av de nasjonale industri- eller fagforbund.

Beslektede industrigrener og fag kan slutte sig sammen til et internasjonalt fagsekretariat.

Forholdet mellem Den internasjonale faglige Central og de internasjonale fagsekretariater i almindelighet. De internasjonale fagsekretariater, som er autonome i deres organisasjon og virksomhet, arbeider hånd i hånd med Den internasjonale faglige Central for å omsette de internasjonale kongresser og representantskapets beslutninger i praksis.

De internasjonale fagsekretariater vil kun iverksette aksjoner som kan utøve innflytelse enten på Den internasjonale faglige Central eller på de Den internasjonale faglige Central tilsluttede landsorganisasjoner, i forståelse med Den internasjonale faglige Central henholdsvis med vedkommende landsorganisasjoner.

De internasjonale fagsekretariater forplikter sig til ikke å fatte bindende beslutninger i spørsmål som går ut over rammen av de spesielle faginteresser, samt om særlige spørsmål, som også berører de andre fagorganisasjoners interesser, uten forinnen å ha rådført sig med representantskapet eller i det minste med styret for I. F. C.

Optagelse i de internasjonale fagsekretariater. Kun sådanne organisasjoner kan tilhøre et internasjonalt fagsekretariat, som:

- a) står tilsluttet en faglig landsorganisasjon, som tilhører Den internasjonale faglige Central;
- b) ikke på nogen måte er tilsluttet en annen internasjonale;
- c) tilhører en landsorganisasjon som ikke er tilsluttet I. F. C., dog under forutsetning av at denne ikke fører nogen kamp mot Den internasjonale faglige Central;
- d) ikke tilhører en landsorganisasjon som er tilsluttet en Den internasjonale faglige Central fiendtligsinnset fagforeningsinternasjonale.

Skulde internasjonale fagsekretariater stå overfor nødvendigheten av å fra-vike disse regler, anmodes de forinnen i en felleskonferanse å sette sig i forbindelse med styret for I. F. C.

Når det på denne konferanse ikke opnås enighet om en ordning, forelegges dette anliggende for fagsekretariatenes årlige konferanse, hvorefter det næste representantskapsmøte i I. F. C. tar stilling til saken.

Konferanser. Hvert år finner det efter innbydelse og under ledelse av styret for I. F. C. en konferanse sted av de internasjonale fagsekretariater. Konferansen skal med hensyn til tid og sted falle sammen med det årlige representantskapsmøte i I. F. C. Ethvert fagsekretariat har rett til å sende 2 representanter.

Forsåvidt representantskapsmøtet skal behandle styrets beretning om virksomheten (lovenes § 25 a) og aksjonsprogrammet for det kommende år (§ 25 b),

deltar representantene for de internasjonale fagsekretariater i representantskapsmøtet med full talefrihet. De internasjonale fagsekretariaters konferanse vil i sine møter vesentlig ha å behandle følgende spørsmål:

- a) På hvilken måte kan forbindelsen med Den internasjonale faglige Central befestes og hvilke forandringer med hensyn til den organisatoriske forbindelse bør det foretas i sammenheng med den industrielle utvikling i de forskjellige land eller av andre grunner?
- b) Gjennomførelse av Den internasjonale faglige Centrals kongressbeslutninger.
- c) På hvilken måte kan de internasjonale fagsekretariaters presse forbedres og utbygges under Den internasjonale faglige Centrals bistand og medvirkning?

Vanskeligheter som oppstår i perioden mellom to konferanser, ordnes av styret for Den internasjonale faglige Central.

Dessuten kan styret for Den internasjonale faglige Central innkalle til videre konferanser, såfremt dette finnes nødvendig.

Stemmeberettiget på disse konferanser er medlemmene av styret for Den internasjonale faglige Central samt fagsekretariatene med én stemme for hvert sekretariat.

Internasjonale fagforeningskongresser og internasjonale fagsekretariater. De internasjonale fagsekretariater deltar som gjester i de internasjonale fagforeningskongresser. De har full talefrihet på kongressene, men ingen stemmerett.

De har enn videre rett til å være nærværende i de internasjonale fagforeningskongressers kommisjonsmøter, såfremt det ikke er besluttet at disse møter har en fortrolig karakter.

Internasjonale hjelpeaksjoner.

a) Dreier det sig om en aksjon, hvortil det kreves understøttelse fra alle organiserte arbeidere i det gjeldende land, er kun vedkommende landsorganisasjon berettiget til å utsende en opfordring hertil.

b) Dreier det sig om en større bevegelse i et fag eller en industri, så kan vedkommende fag- eller industriforbund henvende sig til sitt internasjonale fagsekretariat med anmodning om hjelp, og dette er da berettiget til å sende anmodningen videre til alle tilsluttede fag- eller industriforbund.

Det er ikke tillatt de internasjonale fagsekretariater ved av dem iverk satte innsamlinger til fordel for tilsluttede organisasjoner som befinner sig i kamp, å gå ut over deres fagfellers krets. Det skal gis Den internasjonale faglige Central meddelelse om iverksettelse av sådanne innsamlinger.

c) Den internasjonale faglige Central må kun innlede internasjonale hjelpeaksjoner, når samtidig flere fag- eller industriforbund i et land er inndratt således i økonomiske kamper, at de til disses gjennomførelse fornødne midler hverken kan tilveiebringes i selve landet eller av de internasjonale faglige sammenslutninger, som de konflikthørte forbund tilhører. I undtagelsestilfelle kan Den internasjonale faglige Central likeledes innlede en hjelpeaksjon, når i et land et så stort antall arbeidere i et fag eller industri er i kamp, at dets eget lands eller det internasjonale fagsekretariats midler ikke er tilstrekkelige.

d) Innledningen av en internasjonal hjelpeaksjon kan enn videre kun finne sted, når følgende betingelser er oppfylt:

1. De understøttede organisasjoner må være medlemmer av en til Den in-

ternasjonale faglige Central hørende landsorganisasjon, forsåvidt ikke særlige politiske forhold i vedkommende land umuliggjør dette.

2. Den landsorganisasjon som de organisasjoner der ønsker understøttelse tilhører, skal innsende en motivert anmodning til Den internasjonale faglige Central. Motiveringen skal inneholde: En summarisk beretning om årsakene til og det hittidige forløp av vedkommende konflikt, enn videre en oversikt over den ansøkende organisasjons og vedkommende landsorganisasjons styrke og finansielle ydeevne.

3. Enn videre fortsettes understøttelsesaksjonen kun overfor sådanne organisasjoner, som ved regelmessige innberetninger holder Den internasjonale faglige Central underrettet om kampens forløp og forplikter sig til å offentliggjøre et regnskap over omkostningene ved kampen.

e) Avgjørelsen om — etter oppfyllelsen av de i avsnitt d) anførte betingelser — en sådan aksjon skal iverksettes, tilkommer styret for Den internasjonale faglige Central. Den forslagsstillende landsorganisasjon skal ha adgang til muntlig å begrunne sitt forslag i vedkommende styremøte. Den av styret til landsorganisasjonene rettede anmodning skal inneholde: En kort motivering, en uttalelse fra Den internasjonale faglige Central og så vidt mulig bestemte forslag om den mest hensiktsmessige måte for understøttelsen.

f) Den internasjonale faglige Central har enn videre å sørge for, at de landsorganisasjoner som deltar i hjelpeaksjonen ved mere langvarige kamper fra tid til annen underrettes om situasjonen, samt at der i alle tilfelle efter kampens avslutning avlegges beretning og regnskap til vedkommende landsorganisasjoner.

g) Når Den internasjonale faglige Central iverksetter en hjelpeaksjon, skal alle pengemidler *utelukkende* innsendes til landsorganisasjonene, som sender beløpene videre til Den internasjonale faglige Central.

Beslutninger vedtatt av Den internasjonale faglige Kvinnekonferanse den 29 og 30 juli 1927 i Paris og godkjent av kongressen.

Resolusjon angående beskyttelsen for kvinnelige arbeidere.

Den i Paris den 29 og 30 juli 1927 stedfunne internasjonale faglige kvinnekonferanse av representanter for de under Den internasjonale faglige Central hørende organisasjoner gir uttrykk for sin faste vilje til av all makt å virke for følgende fordringer til beskyttelse av alle lønnsarbeidende kvinner.

1. *Beskyttelse for kvinnelige lønnsarbeidere:* Disse fordringer omfatter alle foranstaltninger, som tjener til beskyttelse av arbeidet: Åttetimersdag, fabrikkinspeksjon, sykeforsikring, faglig foreningsfrihet, minstelønninger.

2. *Foranstaltninger til beskyttelse av arbeideren som kvinne:* Disse fordringer tar sikte på ratifiseringen av Washington-konvensjonen om hviletiden før og efter barnefødsel og nattarbeide av kvinner som minstefordringer, utvidelse og gjennomførelse av de på arbeidskonferansene i Genf og Washington vedtagne forslag angående beskyttelse av de kvinnelige lønnsarbeidere i sundhetsfarlige industrier og i landbruket.

Representantene for de faglig organiserte arbeiderker erklærer sig solidariske med arbeiderne i hele verden og vil fremdeles kjempe side om side med disse for en bedre og lysere fremtid.

Kvinneres ervervsarbeide.

Den i Paris den 29 og 30 juli 1927 stedfunne internasjonale faglige kvinnekonferanse konstaterer i tilknytning til partifelle Hannas referat over kvinnearbeidets folkeøkonomiske betydning: Den økonomiske og samfundsmessige utvikling betinger i alle land en bestandig utvidelse av det kvinnelige ervervsarbeide. Alle bestrebelser som tar sikte på å stenge kvinnene ute fra ervervsarbeidet er derfor i motstrid med den foregående utvikling.

Den for tiden ennu meget utbredte stemning mot kvinnearbeidet har sitt utspring i den kjensgjerning, at kvinnes dårligere lønninger er en fare for hele arbeiderklassens lønnsstandard. Denne stemning kan kun fjernes gjennom virkeliggjørelsen av alle faglige fordringer, i særdeleshet av fordringen: Like lønn for like arbeide.

Dette mål kan kun nåes, når de lønnsarbeidende kvinner fulltallig tilføres deres faglige organisasjoner. Den internasjonale konferanse for arbeiderkvinner appellerer til de arbeidende kvinner i alle land om å tilslutte sig deres fagorganisasjoner og fullt og helt å stille deres krefter i den faglige virksomhets tjeneste. Den er herved overbevist om, at de mannlige fagforeningsmedlemmer efter beste evne vil understøtte kvinnes medarbeide, som er den nødvendige forutsetning for opfyllelsen av fagorganisasjonenes mål.

Hjemmearbeidet.

Den internasjonale faglige kvinnekongress er sig bevisst, at den største del av de ved hjemmearbeide beskjeftigede personer er kvinner. Derfor krever kongressen at det i alle land virkes hen til at hjemmearbeidernes arbeids- og lønnsbetingelser i *det minste likestilles* med dem som gjelder for de i verksteder og fabrikker beskjeftigede arbeidere. Enn videre fordrer kongressen at i alle land de sociale lover også finner fullstendig anvendelse overfor de ved hjemmearbeidet beskjeftigede personer. Dette mål kan kun nåes, når man i alle land setter al kraft inn på den faglige organisering av hjemmearbeiderne.

Kongressen fordrer at den internasjonale arbeidskongress i 1928 vedtar en konvensjon angående utarbeidelse av regler for fastsettelse av minstelønninger.

Sekretariatets innstilling.

Landsorganisasjonens internasjonale forbindelser har hittil i altfor stor grad vært behandlet ut fra politiske og partimessige forhold. Det har aldri vært de fagorganiserte arbeideres mening at den tilstand som den norske Landsorganisasjon står i idag uten internasjonale forbindelser skulde bli et varig forhold. Det er i strid med hele arbeiderbevegelsens idé, og det er i strid med de fagorganiserte arbeideres umiddelbare interesser. Derfor har forbundene ikke bare oprettholdt sine internasjonale forbindelser, men søkt ytterligere å utbedre og styrke disse. Likeså har forbund, som tidligere ikke har hatt internasjonale forbindelser, søkt innmeldelse og tilknytning med sine faginternasjonaler.

Når Landsorganisasjonen gikk ut av Den internasjonale faglige Central (I. F. C.) i sin tid var det på grunn av den nære tilknytning som Landsorganisasjonen hadde med Det norske Arbeiderparti, som var gått ut av den 2. Internasjonale og blitt tilmeldt Den kommunistiske Internasjonale. Landsorganisasjonens medlemskap i I. F. C. og Det norske Arbeiderpartis medlemskap i Den kommunistiske Internasjonale medførte en politisk strid i fagforeningene, som truet fagorganisasjonens indre styrke. For å forhindre dette gikk Landsorganisasjonen ut av I. F. C. uten å tilslutte sig den Røde faglige Internasjonale i Moskva.

Kongressen i 1925 vedtok en uttalelse sålydende:

«Kongressen advarer mot at politiske stridigheter overføres på faglige spørsmål. Ingen særorganisasjon, celler, grupper eller aksjonsutvalg må dannes, som har til hensikt å sette ut av funksjon de regulært oprettede og valgte instanser innen fagorganisasjonen eller fremme formål som ligger ved siden av fagorganisasjonen.»

På den store samlingskongress, hvor Det norske Arbeiderparti og Norges sosialdemokratiske Arbeiderparti blev forenet i et parti og som siden har fått tilslutning av 20 000 fagorganiserte arbeidere, fattet man enstemmig en beslutning som tilkjennegav at partiet var enig i denne kongressuttalelse. I beslutningen heter det videre at *«partiet anerkjenner fagorganisasjonens suverenitet på sitt område også i spørsmål som forbundenes og Landsorganisasjonens internasjonale organisasjonsforhold, når disse spørsmål reises og fremmes innen fagorganisasjonen på helt faglig grunnlag og uten partipolitiske formål.»*

Ut fra disse beslutninger skulde det være enighet mellom Det norske Arbeiderparti — Det forenede Parti — og Landsorganisasjonen om at de internasjonale forbindelser ikke skal gjøres til gjenstand for politiske stridigheter, men behandles som et faglig spørsmål av fagorganisasjonen. Når sekretariatet derfor fremmer spørsmålet er det på samme grunnlag og forventer at de fagorganiserte arbeidere i sine fagforeninger tar standpunkt til saken ut fra samme synsmåter.

Spørsmålet om behov for internasjonalt faglig samarbeide er alle fagorganiserte enig om. Det var derfor at kongressen i 1925 enstemmig hilste med glede det arbeide som var tatt op av den engelske og russiske Landsorganisasjon gjennom dannelsen av en komité som skulde arbeide for virkeliggjørelsen av internasjonal faglig enhet. Det var derfor at kongressen enstemmig gav sin tilslutning til denne.

Imidlertid viser det sig nu at dette arbeide, som den engelsk-russiske komité hadde tatt op, å virke for internasjonal faglig enhet, ikke har ført frem. Istedenfor å fremme den internasjonale enhet har komi-

téen foranlediget en strid mellem den russiske og engelske Landsorganisasjon som har ført til at komitéen er blitt oppløst. Den engelske Landsorganisasjon som avholdt sin kongress i Edinburg 5 september i år og følgende dager, vedtok herom følgende beslutning, som var fremsatt av generalrådet:

«Generalrådet er motstrebende kommet til den slutning at der ikke er noget tegn på at Det all-russiske Fagforeningsråd har nogen som helst hensikt å overholde de betingelser som er absolutt vesentlige om den engelsk-russiske rådgivende komité skal fortsettes.

Under disse omstendigheter må generalrådet si kongressen at intet nyttig formål lenger vil tjenes ved å fortsette forhandlinger med Det all-russiske Fagforeningsråd så lenge deres stilling oprettholdes og at Det all-russiske Fagforeningsråd underrettes herom.»

Den engelsk-russiske komité er således sprengt. Vår Landsorganisasjons forsøk på å komme i forbindelse med komitéen, sådan som siste fagkongress besluttet, var umulig. Arbeide for internasjonal faglig samling fra vår side er derfor utelukket, så lenge vi står uten internasjonale forbindelser. Vår tale blir ikke hørt og våre ord ikke forstått av de øvrige fagorganisasjoner som er internasjonalt organisert.

Vi har ved våre beslutninger og resolusjoner forsøkt å understøtte de internasjonale samlingsbestrebelse. Nogen virkning herav har vi ikke kunnet øine. Vi har forsøkt å virkeliggjøre *organisatorisk* samarbeide med de skandinaviske landsorganisasjoner, men kan ikke opná dette på grunn av at vi står utenfor den Internasjonale som de står tilsluttet. *Vi er stengt utad i enhver virksomhet for samling.*

Den russiske Landsorganisasjons forslag om å oprette en russisk-finsk-norsk samarbeidskomité vil ikke på det nuværende tidspunkt føre frem. Den vil av de øvrige européiske fagorganisasjoner bli oppfattet som et organ som bekjemper den Internasjonale de står tilsluttet, på samme måte som tilfelle var med den engelsk-russiske komité. Den vil bli betraktet som et organ for R. F. I. og da vilde det være bedre om den norske Landsorganisasjon tok skrittet fullt ut og tilsluttet sig R. F. I.

Det er fra Landsorganisasjonens side ikke noget i veien for, at forbundene i likhet med hvad som er tilfelle med de skandinaviske forbund, oppretter gjensidighetsavtaler med sine broderforbund i Russland, når avtalene ikke inneholder bestemmelser som er i strid med de forpliktelser som forbundene har til sine *internasjonale sammenslutninger*. *Men på dette område kan kongressen ikke fatte nogen bindende beslutning som gjelder forbundene.*

I 1924 blev det foretatt uravstemning blandt medlemmene om inn-

meldelse i R. F. I. eller samarbeide med R. F. I på fritt grunnlag. Avstemningen viste at 15 602 hadde stemt for samarbeide på fritt grunnlag og 7 504 stemt for innmeldelse i R. F. I. Representantskapet besluttet i møte 30 september—3 oktober samme år *enstemmig* å godta resultatet av uravstemningen om samarbeide med R. F. I. på fritt grunnlag.

Det er ingen grunn til å forandre dette forhold som medlemmene har tatt standpunkt til. Hverken når det gjelder R. F. I. eller den russiske Landsorganisasjon. Den russiske Landsorganisasjon står tilsluttet R. F. I. og vår Landsorganisasjon har hittil samarbeidet med denne på den mest vennskapelige måte. Vi går ut fra at dette kan fortsette etter at Landsorganisasjonen, om kongressen så beslutter, blir innmeldt i I. F. C.

Under henvisning til foranstående og av hensyn til vår egen kampstilling og styrke, av hensyn til arbeidet for et *organisatorisk samarbeide* mellom de skandinaviske land og *av hensyn til et videre arbeide for internasjonal faglig enhet* vil sekretariatets medlemmer A. Alberti, A. Bratvold, H. Jønsson, A. Melgaard, Halvard Olsen, L. Rungstad, G. Sethil, J. Teigen og Johs. M. P. Ødegaard foreslå at kongressen fatter sådan

beslutning:

1. I likhet med [representantskapet vil kongressen fastslå at det er uholdbart at Landsorganisasjonen står uten internasjonale forbindelser, da det umuliggjør et fastere skandinavisk samarbeide mellom organisasjonene. Kongressen bemyndiger derfor sekretariatet å innmelde Landsorganisasjonen i Den internasjonale faglige Central fra 1 januar 1928.

2. Kongressen godkjenner at det opprettes en komité av hovedorganisasjonene i Danmark, Sverige og Norge for det skandinaviske samarbeide i overensstemmelse med Stockholms-konferansens beslutninger.

3. Samarbeidet med Den allrussiske Landsorganisasjon fortsetter på fritt grunnlag.

H. Flateby er enig med flertallet om innmeldelse i Den internasjonale faglige Central, men mener at saken bør sendes medlemmene til uravstemning.

Mindretallets innstilling.

Sekretariatets medlemmer *Volan* og *Aas* finner å måtte gi en kort oversikt over Landsorganisasjonens stilling til Amsterdam-Internasjonalen og Landsorganisasjonens prinsipielle beslutninger med videre, som har dannet grunnlaget for Landsorganisasjonens tidligere beslutninger om de internasjonale forbindelser.

Kongressen i 1920 gav sin tilslutning til socialiseringskomitéens flertallsinnstilling og Arbeiderpartiets stilling til rådssystemet og masseaksjonen. Med denne beslutning som utgangspunkt måtte Landsorganisasjonen allerede høsten 1920 opta sitt forhold til Amsterdam til overveielse.

På Amsterdam-Internasjonalens kongress høsten 1920 fikk således Landsorganisasjonens representanter sekretariatets pålegg om å arbeide for at Internasjonalen skulde avbryte sin forbindelse med Arbeidsbyrået i Genf. Det lykkedes ikke Landsorganisasjonens representanter å få Amsterdam til å revidere sitt forhold til Arbeidsbyrået. Tvert om. En sak som råstoffordelingen blev av kongressen i London besluttet oversendt byrået på tross av at fagorganisasjonene i alle land måtte være klar over at byrået, som fullstendig var behersket av vestmaktene, på ingen måte vilde søke dette spørsmål løst på en tilfredsstillende måte for arbeiderne. Den økonomiske kamp gjaldt den gang i virkeligheten den engelske og franske industris avgjørende fremstøt mot den tyske industri. Det virksomste middel seierherrene her hadde, var å hindre den tyske industri i å skaffe sig råstoffer og brensel. Freden i Versailles la da også i første rekke an på å frata Tyskland de viktigste jern- og kullfelter. Dette forhold medførte at hundretusener av Tysklands arbeidere blev uten beskjeftigelse. Amsterdam-Internasjonalen optrådte ikke i denne beslutning som representant for arbeiderklassen, men i virkeligheten som representant for de engelske og franske kapitalinteresser. Istedenfor å anvende den kraft som de fagorganiserte arbeidere hadde i sine fagorganisasjoner i kamp for arbeiderklassens interesser, gav den sitt samtykke til at Nasjonenes Liga (England og Frankrike) fremdeles skulde gis adgang til å utplyndre det tyske folk.

I 1922 var stillingen den at Landsorganisasjonen fant å måtte forelegge for medlemmene forslag om Landsorganisasjonens fullstendige brudd med Amsterdam-Internasjonalen. I sin utredning om saken henviser sekretariatet til kongressens beslutning av 1920 om rådssystemet og masseaksjonen og uttaler videre:

«Sekretariatet mener at disse retningslinjer er nødvendige for et heldig utfall av arbeiderklassens kamp. Men så vel de beslutninger som hittil er fattet

av Amsterdam-Internasjonalen, som dens taktikk og dens handlinger er ganske uforenlig med det syn på klassekampen, som de norske arbeidere har gitt uttrykk for gjennom de av deres organisasjoner fattede beslutninger.

Et sådant forhold kan ikke vedvare. De norske arbeideres kamporganisasjoner kan ikke stå i organisasjonsmessig forpliktende forbindelse med en internasjonal organisasjon, som i all sin opptreden og i hele sitt innhold motvirker de prinsipper og de kampmetoder som vår organisasjon har knesatt. Det er et dobbeltforhold, som er til like lite gagn enten man tilhører den ene eller annen retning innen arbeiderbevegelsen.

Hertil kommer som en konsekvens av hele Amsterdam-Internasjonalens taktikk det forhold, som denne står i til Nasjonenes Liga.

Det blir mer og mer tydelig for hver dag, at Nasjonenes Liga eller Folkenes Forbund kun er en fordekt sammensvergelse til ivaretagelse av de privatkapitalistiske interesser. Den samlede arbeiderbevegelse i Norge har tatt avstand fra Folkenes Forbund, men det internasjonale fagforeningsforbund, hvortil den norske fagorganisasjon står tilsluttet, fortsetter å pleie det mest intime samarbeide med forbundet og dets arbeidsbyrå.

Våre representanter på den internasjonale fagkongress i London 1920 foreslo, at samarbeidet med Folkenes Forbund skulde opphøre. Forslaget blev nedstemt, og kongressen besluttet tvert imot å henvise en rekke saker — som den internasjonale fagorganisasjon burde tatt i sin egen hånd — til Folkenes Forbund.

Sekretariatet anerkjenner fullt og helt nødvendigheten av en internasjonal samling av arbeiderklassen. Utbygningen er internasjonal og derfor må også kampen mot den føres internasjonalt.

Den norske fagorganisasjon har alltid stått på det standpunkt og har også etter evne ut fra et klassekampsynspunkt vist at den har lagt vilje og alvor i sine internasjonale forpliktelser. I de siste dager har sekretariatet ytterligere forsøkt å samle de faglig organiserte arbeidere til en internasjonal fellesopptreden mot den herskende reaksjon og til sikrelse av verdensfreden. Men byrået i Amsterdam avsto kategorisk enhver befatning med Den røde faglige Internasjonale, mens denne har erklært sig villig til å drøfte spørsmålet om en fellesopptreden. Sekretariatet har nu sendt en fornyet henstilling til Amsterdam om å møte til konferanse med Moskva-Internasjonalen. Men hvis byrået i Amsterdam fremdeles fastholder sitt engang tagne standpunkt, er utsiktene til en samling visstnok meget små.

Imidlertid er forholdet det, at en rekke forbund nu skal avholde sine landsmøter og kan med rette kreve å få sig sekretariatets utredning forelagt. Under disse omstendigheter må sekretariatet sende saken ut så medlemmene kan få anledning til å ta standpunkt.

Under henvisning til foranstående vil sekretariatet anbefale medlemmene prinsipielt å stemme for Landsorganisasjonens utmeldelse av Amsterdam-Internasjonalen.»

For denne uttalelse stemte Lian, Aarøe, Aas, Eng, Gulvog, Halvard Olsen, Tranmæl, Volan og Ødegaard.

Sekretariatets innstilling vant almindelig tilslutning i fagforeningene og på forbundenes landsmøter. Representantskapet besluttet da i

møte 2—4 oktober 1922 med 62 mot 15 stemmer å melde Landsorganisasjonen ut av Amsterdam.

Kongressen 1923 vedtok med overveldende flertall følgende beslutning:

I.

Kongressen slutter sig til representantskapets beslutning om utmeldelse av Amsterdam, som derved er endelig og definitiv.

II.

Landsorganisasjonen og de tilsluttede forbund må ved enhver anledning virke for de russiske fagforbunds optagelse i sine respektive internasjonale fagforbund for derved å konsolidere den internasjonale organisasjon efter produksjonslinjer.

III.

Landsorganisasjonens forhold til R. F. I. utredes av sekretariatet og omendes medlemmene til uravstemning, som må være tilendebragt innen 31 oktober 1923. Uravstemningen ledes av sekretariatet og foregår på den måte at saken behandles og avgjøres på medlemsmøter eller generalforsamlinger.

Når resultatet av foreningenes behandling foreligger, trer representantskapet sammen til endelig avgjørelse av saken. Representantskapets avgjørelse treffes under hensyntagen til stemmegivningen og det iudre samhold innen Landsorganisasjonen.

Under henvisning til kongressens prinsipielle beslutning i 1920 om tilslutning til sosialiseringskomiteéns flertallsinnstilling, rådssystemet og masseaksjonen, bemyndiges sekretariatet til å fortsette samarbeidet med R. F. I.

I 1924 forelå sekretariatets utredning om Landsorganisasjonens forhold til R. F. I. Sekretariatets mindretall som dengang bestod av Halvård Olsen, Johs. M. P. Ødegaard, Ola Gulvog og Elias Volan uttalte i sin innstilling bl. a. følgende:

For at arbeiderklassen skal kunne føre effektiv klassekamp, er det nødvendig at de organiserer sig ikke bare nasjonalt og efter faglige linjer, men også internasjonalt og klassemessig. Et nederlag eller en seier for arbeiderne i det ene fag eller i det ene land har alltid konsekvenser for arbeiderne også utenfor vedkommende fag eller land.

I erkjennelse av dette har de fagorganiserte arbeidere i Norge alltid søkt å være internasjonalt organisert. Arbeidernes faglige Landsorganisasjon var således med på dannelsen av Amsterdam-Internasjonalen og stod tilsluttet denne organisasjon inntil erfaringene hadde gjort det klart, at Amsterdam-Internasjonalen var en rent reformistisk organisasjon, som sammen med det internasjonale socialdemokrati i stor utstrekning tjente som redskap for de vesteuropéiske stormaktsregjeringer.

Man kan innskrenke sig til å konstatere dens samarbeide med Nasjonenes Forbunds Arbeidsbyrå, dens prinsipielle beslutninger, hvori den visstnok bekjenner sig til klassekampen, men hevder, «at demokratiet er grunnlaget og forutsetningen for arbeiderklassens befrielseskamp. I reformer og sosialt fremskritt

finner Amsterdam-Internasjonalen den sikre vei til folkets åndelige og materielle frigjørelse. Erobringen av den politiske og økonomiske makt i samfundet gjennom arbeiderklassens kamp og arbeiderklassens diktatur er for Amsterdam-Internasjonalen kun demagogiske deklamasjoner som kun tjener reaksjonen som middel til å innjage samfundet skrekk og som påskudd til å motsette sig ethvert fremskritt.»

Efter den opfatning som den alt overveiende del av arbeiderne i Norge har gitt uttrykk for gjennom kongress- og landsmøtebeslutninger, kan man derfor gå ut fra som gitt, at Arbeidernes faglige Landsorganisasjon aldri vil omgjøre beslutningen på siste fagkongress om utmeldelse av Amsterdam-Internasjonalen. — — —>

Ved uravstemningen fikk sekretariatets fertallsinnstilling som gikk ut på samarbeide med R. F. I. på fritt grunnlag ca. $\frac{2}{3}$ og mindretallets forslag om innmeldelse i R. F. I. ca. $\frac{1}{3}$ av de avgitte stemmer.

Vi vil konstatere at sekretariatet flertall aldeles ikke hadde ment at utmeldelsen av Amsterdam skulde være *endelig og definitiv*. Allerede høsten 1924 stemte hele sekretariatet på to undtagelser nær på konferansen i Kjøbenhavn for en fornyet tilslutning til Amsterdam-Internasjonalen.

På kongressen i 1925 blev det som av flertallet anført, enstemmig fattet beslutning om at Landsorganisasjonen skulde arbeide for internasjonal faglig enhet på klassekampens grunn, og likeledes at sekretariatet skulde tre i organisatorisk forbindelse med den engelsk-russiske komité. Når Landsorganisasjonen ikke kunde knytte denne forbindelse skyldes det i første rekke at Amsterdam betraktet enhver utvidelse av komitéen som et forsøk på å danne en ny faglig internasjonale. Den engelske landsorganisasjon fant derfor, av hensyn til Amsterdam, ikke å kunne tillate den norske landsorganisasjon å bli representert i komitéen.

I stedet for å fortsette på den linje kongressen hadde fastsatt for å tilveiebringe internasjonal faglig enhet, reiste sekretariatet til Stockholm, hvor det gav sin tilslutning til en resolusjon som direkte tok sikte på Landsorganisasjonens innmeldelse i Amsterdam. Konferansen i Stockholm kom i virkeligheten i stand efter initiativ av Amsterdam-Internasjonalen og under ledelse av Oudegeest. Det er uten tvil at Amsterdam-Internasjonalen la an på å hindre et organisatorisk skandinavisk samarbeide før alle organisasjoner, som skulde delta i dette samarbeide, blev tilsluttet Amsterdam.

Under konferansen i Stockholm gav Oudegeest i et intervju til *borgerpressen* følgende uttalelse om Amsterdams forhold til den russiske fagorganisasjon:

«Russerne vil aldri sluke den vesteuropéiske fagbevegelse. Men fagforeningsinternasjonalen vil i de nærmeste 5 år sluke russerne, efter at fagbevegelsen har tilkjempet sig selvstendighet og frihet.»

Når inntreffer da efter Oudegeest's mening dette ønskede tidspunkt? Han svarer kynisk:

«I løpet av 5—6 år er jeg overbevist om at den kapitalistiske ordning blir gjenoprettet i Russland, ikke bare i maskert form, således som nu, men fullstendig offisielt. Og da, når fagbevegelsen får tilbake sin handlefrihet, vil også dens inntreden i Amsterdam finne sted, men ikke tidligere. Men til den tid kan vi vente.»

Efter Oudegeest's opfatning har altså fagforeningene selvstendighet og frihet i de land hvor den kapitalistiske ordning er til stede og de russiske fagforeninger vil få sin handlefrihet tilbake når denne ordning blir gjenoprettet i Russland. Det er for å opnå dette fromme ønske at den norske landsorganisasjon innbydes til Amsterdam.

Den skrivelse Oudegeest sendte til sin gode venn Jouhaux og som blev offentliggjort på kongressen i Paris forteller også arbeiderne med all ønskelig tydelighet om det arbeide Amsterdam har drevet for å opnå faglig enhet. Bruddstykker av denne skrivelse er inntatt i sekretariatets dokumentasjoner angående Amsterdam, hvorfor vi ikke inntar den her. Vi vil dog feste oppmerksomheten på Oudegeests uttalelse om at russernes skrivelse synes å vidne om et opriktig ønske om samarbeide, hvorfor han tror at det nu er tid for Amsterdam til å gå over til angrep. En mere kynisk bekjempelse av enhetstanken blandt de fagorganiserte arbeidere skal man lete lenge efter. Nu kan det hevdes at Oudegeest ikke lenger inntar nogen ledende stilling i Amsterdam, men hans gode ven Jouhaux, til hvem dette fortrolige brev var sendt, er fremdeles en ledende person i Internasjonalen. Det samme gjelder de folk som deltok i kommisjonen på Pariser-kongressen og som med alle midler søker å dekke Oudegeest.

På kongressen i Paris uttalte Purcell i sin åpningstale følgende: «— I stedet for de store industrinasjoner, som vi tidligere anså som foregangsmannen, er denne idag Russland som i 10 år har holdt det røde banner høit.» For denne opfatning blev Purcell kastet som Amsterdam-Internasjonalens formann.

Efter kongressen i Paris som artet sig som et sammenbrudd — skrev det engelske arbeiderblad «The New Leader» bl. a. følgende:

«Forhandlingene på kongressen i Paris var en ulykke for arbeiderbevegelsen. Næsten i hvert land står fagbevegelsen med ryggen mot veggen. Arbeidsledigheten, reduserte lønninger, forlenget arbeidstid, fascistiske

overfall og faglige nederlag har skapt en stemning av fortvilelse og håpløshet. Alt dette skulde nødvendiggjøre en fast og bestemt optreden, en manifestasjon og solidaritet, for på ny å vekke håp og inspirere til handling. I stedet blev kongressen en utstilling av personlige intriger. Og man må spørre sig selv, om man overhodet kan vente noget mere av Amsterdam-Internasjonalen.»

Den kjente engelske fagforeningsmann John W. Brown, sekretær i Amsterdam-Internasjonalen, skriver en lengere artikkel, hvor han fremlegger sitt syn på det faglige samarbeide. Han slutter sin artikkel som følger:

«Den største skade man kan tilføie internasjonalismen vil være å søke å lappe sammen Amsterdam-Internasjonalen i dens gamle form og la den fortsette med sine usikre forhold, prisgitt slumpetreff og tilfældigheter. Da vil den fortsette å være en hindring for fremskritt og for etablering av virkelig internasjonal solidaritet mellem arbeiderne.»

Slik skriver en av Amsterdam-Internasjonalens tidligere sekretærer.

Vi har funnet det nødvendig å foreta disse dokumentasjoner slik at arbeiderne kan få en kortfattet samlet oversikt over Landsorganisasjonens tidligere stilling til Amsterdam-Internasjonalen og dennes politiske innhold og virksomhet.

De beslutninger som så vel den politiske som den faglige bevegelse har vedtatt skulde gjøre det ganske innlysende at veien til faglig enhet fra vår side ikke kan føre gjennom Amsterdam, hvis vi ikke skal bryte med hele vår fortid.

Vi har hevdet at fagorganisasjonen må gjøres til et revolusjonært instrument i arbeiderklassens kamp for den politiske og økonomiske makterobring. Efter de beslutninger som Amsterdam har vedtatt, alle dens arbeidsmetoder og ledelsens prinsipielle uttalelser viser tydelig at Amsterdams hele politiske og faglige innhold og vesen gir uttrykk for at fagorganisasjonen skal være en konstitusjonell bevegelse som gjennom samarbeide med den herskende klasse, med Nasjonenes forbund, vil søke å reformere den kapitalistiske verden og bekjempe enhver revolusjonær reisning fra proletariatet. Derfor har vi brutt med Amsterdam både politisk og organisatorisk og gitt vår tilslutning til de idéer som ligger til grunn for en revolusjonær bevegelse — idéer som har fått sitt høieste og beste utslag i den russiske revolusjon.

Det spørsmål som idag foreligger for den norske fagorganisasjon er: skal den fortsette denne linje, eller skal den bringes tilbake til reformismen?

At spørsmålet må stilles slik synes innlysende. Landsorganisasjo-

nens formann har da også uttalt, at hvis Landsorganisasjonen slutter sig til Amsterdam så skal Internasjonalen avgjøre om vi skal delta i Arbeidsbyrået i Genf eller ikke.

Amsterdam gir intet uttrykk for de fagorganiserte arbeideres vilje i de politiske og faglige spørsmål. Av verdens ca. 40 millioner fagorganiserte arbeidere står bare ca. 13½ million tilsluttet Amsterdam. Store deler av medlemsmassene er uenig i dens faglige politikk. Selv en rekke engelske fagforeningsfolk, som politisk tilhører den reformistiske fløi av arbeiderbevegelsen, har tatt avstand fra Amsterdams metoder og uttaler åpent sin sterke tvil om den faglige enhet kan nåes gjennom Internasjonalen. Men disse ledere kan de revolusjonære arbeidere ikke ha nogen tillit til, dertil er deres politikk for vaklende og bundet til borgerskapet.

For de revolusjonære arbeidere er det to spørsmål som må spille hovedrollen i forholdet til Amsterdam.

Den imperialistiske verden søker på alle måter å isolere Sovjet-Russland. Hensikten med denne isolering er å skape de politiske og materielle betingelser for en krig mot Russland. De kapitalistiske stater mener at denne krig er nødvendig for deres beståen. De blir mer og mer klar over at verdensproletariatet med Russland som utgangspunkt før eller senere kommer til å beseire det kapitalistiske system. For at krigen skal lykkes må de sørge for at de organiserte arbeidere tar avstand fra den revolusjonære linje i arbeiderbevegelsen og stiller sig på det borgerlige demokratiske plattform. At Amsterdam-Internasjonalens ledere er villig til å utføre denne boddeldåd mot arbeiderklassen fremgår klart og tydelig.

Arbeiderklassen i alle land og ikke minst i Norge er utsatt for det mest hensynsløse angrep fra arbeidskjøpernes side. Lønningene reduseres, ferien forkortes, de fagorganiserte arbeidere stilles i klasse med forbrytere. Samfundet vedtar voldgifts- og tukthuslover hvorved samfundet med alle maktmidler stiller sig på kapitalistenes side i den mest hensynsløse kamp mot arbeiderne. Skal arbeiderklassen hevde sig i den kamp som forestår må den hensynsløst bryte de undtagelseslover som vedtas mot arbeiderklassen. I denne kamp kan den norske fagorganisasjon ikke stå alene, den må søke samarbeide med klassefellene i andre land. Det samarbeide som da i første rekke blir nødvendig er samarbeidet med de organisasjoner som er villig til å yde uforbeholden støtte i en revolusjonær kamp. Den mest verdifulle støtte kan den russiske fagorganisasjon gi og den er villig til å gi denne støtte. Det beste bevis har man i den engelske grubearbeiderstreik og i det kinesiske folks frihetskamp. I disse to arbeiderreisninger har Amsterdams reformistiske ledere stillet sig avvisende og endog bekjempet kampen.

Det foreligger forslag fra den russiske fagorganisasjon om å organisere en gjensidighetskomité av den russiske, norske og finske landsorganisasjon for å behandle alle spørsmål av felles interesse og organisere gjensidig støtte under sociale og faglige kamper.

Den norske landsorganisasjons kongress må nu vedta dette forslag. Den bør også gå et skritt videre. Den må søke å bidra sitt til å skape internasjonal faglig enhet på klassekampens grunn. For å opnå dette bør det holdes en verdenskonferanse av alle fagorganisasjoner som interesserer sig for enhetsspørsmålet. Denne konferanse må da opstille forslag til program og lover for en virkelig Internasjonale og forelegge forslagene for hele den organiserte arbeiderklasse. Den moralske vekt en sådan konferanse vil få vil utvilsomt øve sin store innflytelse for å få i stand en virkelig faglig enhet.

Under henvisning til foranstående vil vi foreslå at kongressen fatter følgende beslutning:

1. Kongressen godtar den russiske landsorganisasjons forslag om organisering av en russisk-norsk-finsk komité med følgende op-gaver:
 - a. Kamp for fagbevegelsens internasjonale enhet.
 - b. Gjensidig understøttelse under sociale og faglige konflikter.
 Landsorganisasjonen velger 3 eller 5 medlemmer som tiltrer komitéen som den norske landsorganisasjons representanter.
2. Kongressen henstiller til alle fagforbund å oprette lignende gjensidighetskomitéer med de russiske og finske forbund.
3. Kongressen henstiller til alle faglige organisasjoner, som vil være med å arbeide for internasjonal faglig enhet på klassekampens grunn, å delta i en verdenskonferanse med det formål å opsette forslag til statutter og program for en enhetlig faglig Internasjonale. Forslagene forelegges alle fagorganisasjoner til uttalelse. Når uttalelsene foreligger bør der sammenkalles en verdenskongress, hvor man søker å forene alle fagorganiserte arbeidere i én Internasjonale.
4. Kongressen henstiller til den russisk-norsk-finske enhetskomité å forestå gjennomførelsen av beslutningen i punkt 3.

Sekretariatets medlem, *Mørk*, fremmer følgende innstilling:

Fagkongressen i 1925 fastslo at Landsorganisasjonen skulde virke for internasjonal faglig samling i tilslutning til de bestrebelser som hadde fått uttrykk ved dannelsen av den engelsk-russiske komité. Denne komités arbeide gikk i første rekke ut på å bringe den russiske landsorganisasjon i samarbeide med den vesteuropéiske fagbevegelse,

samt hurtigst å tilveiebringe internasjonal samling av fagorganisasjonen. Komitéens arbeide har ikke bragt noget resultat og komitéen er nu oppløst. Efter komitéens oppløsning er utsiktene for en snarlig internasjonal faglig samling ikke videre lyse.

Årsaken til bruddet innen den engelske-russiske komité er i første rekke å søke i forskjellig syn på de internasjonale politiske forhold. Et forhold som nærmere og kort betegnet er den 3. Internasjonales politikk. At den 3. Internasjonale i mange tilfelle har handlet feilaktig i sitt internasjonale arbeide er en kjensgjerning — et eksempel herpå er Internasjonalens forhold til Det norske Arbeiderparti.

Men selv om den engelsk-russiske komité nu er oppløst, må dette ikke medføre at den norske landsorganisasjon oppgir sitt arbeide for en internasjonal faglig samling.

Sekretariatets flertall har konstatert oppløsningen av den engelsk-russiske komité og mener konsekvensen herav må være at den norske landsorganisasjon melder sig inn i I. F. C. (Amsterdam-Internasjonalen).

Skulde vi godta dette standpunkt vil det bety *oppgivelse* av det standpunkt som fagkongressen i 1925 inntok, idet dette ikke fører til Internasjonal faglig samling, fordi Landsorganisasjonen innenfor I. F. C. intet eller lite kan gjøre for at en sådan samling kommer i stand. En innmeldelse av Landsorganisasjonens i I. F. C. vil bare medføre at vi er med på å *isolere* den russiske landsorganisasjon fra Europas øvrige fagorganiserte arbeidere.

Det arbeide som fagkongressen i 1925 gav sin tilslutning til må fortsettes. Den norske landsorganisasjon må inntil internasjonal faglig samling kommer i stand stå utenfor de faglige internasjonaler og ved sin frie nøytrale stilling virke for en samling mellom I. F. C. og R. F. I.

Dette arbeide må i første rekke gå ut på å få de russiske fagforbund optatt i de internasjonale fagsammenslutninger, og videre å få den russiske landsorganisasjon til å avslutte gjensidige avtaler med landsorganisasjonene i forskjellige land. Den russiske landsorganisasjon har ved sin representant Jacob Jaglom, erklært sig villig til dette, og en slik avtale bør derfor straks avsluttes mellom den russiske og norske landsorganisasjon.

Videre må den norske landsorganisasjon også slutte gjensidige avtaler med landsorganisasjonene i Danmark, Sverige og andre land. Efter min opfatning skulde slike avtaler kunde istandbringes. Riktignok uttalte representantene fra Danmark og Sverige på Stockholmskonferansen at betingelsene for gjensidig avtaler var den norske landsorga-

nisasjons innmeldelse i I. F. C. Denne uttalelse tar jeg ikke borstavelig, idet Danmark og Sveriges landsorganisasjoner både før og efter har vært villige til å forhandle om og praktisere en gjensidig skandinavisk støtte.

Når det sattes disse betingelser, må årsaken søkes deri at mange innen den norske landsorganisasjon var vaklende i sitt internasjonale arbeide, og våre skandinaviske broderorganisasjoner mente at de ved en bestemt optreden skulde bringe Landsorganisasjonens internasjonale politikk inn i en bestemt retning. En bestemt retning for dem var Landsorganisasjonens innmeldelse i I. F. C.

Hvis fagkongressen i år bestemt sier ifra at nogen innmeldelse ikke vil finne sted, men at der kun vil treffes gjensidige avtaler med landsorganisasjonene vil nok broderorganisasjonene bøie sig herfor.

Ut fra disse opfatninger foreslår Mørk følgende:

Under henvisning til beslutningene på fagkongressen i 1925 om internasjonal faglig samling beslutter kongressen følgende:

1. Kongressen erklærer at internasjonal faglig samling kun kan iverksettes ved at det etableres samarbeide mellem den russiske landsorganisasjon og verdens øvrige fagorganiserte arbeidere.
2. Kongressen opfordrer fagforbundene til å virke for at de russiske fagforbund optas i de internasjonale fagsammenslutninger.
3. Kongressen bemyndiger sekretariatet til å forhandle og avslutte gjensidige avtaler med landsorganisasjonene i Danmark, Sverige, Finland, Russland og andre land.

Dagsordenens punkt 7.

Stillingen til de politiske partier.

Fra N. J. & M. F. Avd. 12. Trondhjem.

Den politiske situasjon som arbeiderklassen her i landet nu er kommet op i er til ubotelig skade for den arbeidende befolkning, dette er **noget** enhver ser — både på og utenfor arbeidsplassen. Uten å komme nærmere inn på årsaken til dette uføre — for de er så vel kjente — vil vi hefte oss ved de bestrebelser som er gjort fra Landsorganisasjonens side for å bringe en samling istand av de stridende partier. Dette tiltak førte som bekjent kun delvis frem at de ikke førte frem skyldes efter vår mening de diktatoriske og

meget uheldige betingelser som 12-mannskomiteén egenmektig dikterte og som på grunn av disse betingelser stengte den del av arbeiderne, som stod tilsluttet den 3. Internasjonale, ute. Vi beklager på det dypeste at ikke 12-mannskomiteén tok tilbørlig hensyn til den samlede arbeiderklasse, når arbeidet blev optatt for en enhetlig samling, søm man går ut fra var tanken og ikke bidra til et dypere skille som dessverre blev følgen. Vi mener fremdeles at tross de tidligere mislykkede foksøk på en enhetlig samling så burde Landsorganisasjonen gitt alle politiske opfatninger adgang til i fellesskap å drøfte de for arbeiderklassen så viktige spørsmål. Vi anser det som gitt at viljen var tilstede og at det fremdeles hos arbeiderne er vilje til å finne en løsning — slik at partene kunde samarbeides og frem for alt komme bort fra dette broderfiendskap som er fremtått på grunn av arbeidernes politiske manøvrer. I betraktning herav stiller vi følgende forslag til kongressen:

1. Landsorganisasjonen optar atter arbeidet for å bringe en effektiv samling i stand av de politiske arbeiderpartier.
2. Hvis en samling av de politiske arbeiderpartier ikke er gjennomførlig ophører det kollektive medlemsskap i de politiske partier av foreninger tilsluttet Landsorganisasjonen.

Fra sekretariatet.

Ad stillingen til de politiske partier.

Forslaget fra avd. 12, Trondhjem, kan ikke tiltredes. Sekretariatet vil på kongressen redegjøre for det politiske samlingsarbeide, som ved sekretariatets bistand er gjennomført.

Dagsordenens punkt 8.

Produksjonsfond.

Fra Norsk Bokbinderforbund.

1. Landsorganisasjonen opretter fra 1 januar 1928 et produksjonsfond.
2. Midler til dette fond skaffes til veie ved at kongressen beslutter at hvert medlem av Landsorganisasjonen fra 1 januar 1928 innbetaler gjennom sine respektive forbund til Landsorganisasjonen en ukentlig kontingent à 10 øre pr. medlem.
3. Den innkomne kontingent innsettes i sin helhet i bank og må ikke benyttes førenn kapitalen har nådd 10 000 000 — ti millioner kroner.
4. For fondets midler opprettes en kredittinstitusjon hvis formål er å yde lån mot sikker garanti til foretagender etablert av ar-

beiderkooperasjonen, og arbeiderstyrte kommuner, hvis formålet er å igangsette produktivt arbeide, samt leieboer-foreninger hvis formål er å drive kooperativ boligbygging.

5. Som sikkerhet for de ydede lån må kredittinstitusjonen sikre sig heftelser i de institusjoner til hvem lånet gives og i det arbeide som blir utført for de lånte midler. Til leieboer-foreninger som ikke selv forvalter en nærmere bestemt procentvis del av den kapital de ønsker lånt, kan lån ikke innvilges.

6. Den kapital de forskjellige institusjoner disponerer til det arbeide som ønskes igangsatt, må alltid vike prioritet for de i kredittinstitusjonen lånte midler.

7. Kredittinstitusjonen ledes av et forretningsutvalg på 3 medlemmer, hvorav den til enhver tid fungerende formann i Landsorganisasjonen er selvskrevet medlem av forretningsutvalget. De andre 2 medlemmer med suppleanter velges av Landsorganisasjonens kongress.

Landsorganisasjonens kasserer er også kasserer for kredittinstitusjonen og plikter å være til stede ved forretningsutvalgets møter, men er uten stemmerett i forretningsutvalget. Forretningsutvalget velger innen sin midte formann og sekretær.

Meddelelse om alle beslutninger som fattes sendes Landsorganisasjonens sekretariat til godkjennelse.

Dersom kongressen beslutter at Landsorganisasjonen oppretter et produksjonsfond som her er nevnt, utpeker kongressen 3 medlemmer for å gjennomgå det her citerte forslag for innen kongressens slutt å forelegge forslag til statutter og retningslinjer for produksjonsfondet.

Da det vil ta en del år for den kapital kan nåes som i forslaget er nevnt, er det ikke usandsynlig at kongressens mening er den at en kredittinstitusjon bør opprettes snarest mulig og begynne å virke så snart som skje kan. Skulde så være tilfelle vil vi foreslå at Landsorganisasjonen i samarbeide med Norges kooperative Landsforening, dens bank og forsikringsselskap, samt Arbeidernes Landsbank, Forsikringsselskapet Samvirke, de arbeiderstyrte kommuner og forskjellige fagforbund og fagorganisasjonens bedriftsorganisasjoner for i samarbeide med disse organisasjoner tilveiebringe et større lån som skulde danne grunnfondet for kredittinstitusjonen og at produksjonsfondets midler da blev stillet som garantist for den lånte kapital.

Å etablere en kredittinstitusjon på lånte midler vil jo falle dyrere enn å etablere den på opsparte midler da den lånte kapital alltid vil bli dyrere.

Kongressen bør derfor helst vedta det førstnevnte forslag. Men skulde arbeidsledigheten fortsette på samme måte som hittil, bør kongressen gi sekretariatet fullmakt innen en bestemt tid å etablere en kredittinstitusjon som her er nevnt selv om det skjer ved hjelp av lånt kapital.

Motiver:

Å øke arbeiderklassens makt er det høieste ønske klassebevisste

arbeidere har, på det er også vår bevegelse grunnet, og ved hjelp av den faglige, kooperative og politiske bevegelse søker vi å arbeide oss fremad. Men tross dette mangler vår bevegelse en stor økonomisk linje som skulde bringe det hele sammen.

Som bekjent har arbeiderne innenfor de forskjellige industrier gått i gang med sine egne foretagender. Disse foretagender er også sammensluttet i en organisasjon (Fagorganisasjonens Bedriftsorganisasjon). Skal imidlertid disse bedrifter kunne utvikle sig i harmoni med sin hensikt, må disse mest mulig søke å frigjøre sig for privatkapitalen.

Det samme forhold gjør sig også gjeldende med hensyn til de arbeiderstyrte kommuner og i arbeidslivet for øvrig. Over alt så ser vi på hvilken måte privatkapitalen trekker i snoren alt efter som denne mener det gavner pengefyrstenes interesser, og årsaken til den uhyggelige arbeidsledighet, som vi nu har hatt i lengere tid, er finne i den måte som verdiene er forvaltet på av dem som har makten i det økonomiske liv.

Kunde man få grunnet et sådant produksjonsfond, som her er pekt på, vilde man ved hjelp av dette til forskjellige tider kunne forvalte kapital som fremmet virksomhet iscenesatt av arbeiderne, fri for den hemmende privatkapital

I Fredrikstad har som bekjent arbeiderne overtatt et par sagbruk. Det er ikke så usannsynlig at man fra privatkapitalistisk hold vil sabotere dette arbeiderforetagende, men hadde derimot arbeiderne i industricentrene dannet sine leieboerforeninger med det formål for øie å drive kooperativ byggevirksomhet, vilde denne virksomhet kunne ha behov for de materialer som arbeiderne i Fredrikstad på sine bruk fremstiller, og dette forhold kunde bevirke at møbelsnekkernes foretagender og andre arbeidervirksomheter med sine varer var med å tilfredsstillet behovene for det som trenges for hus og hjem.

Og med hensyn til arbeiderstyrte kommuner, så ser vi også at privatkapitalen saboterer disse, i den utstrekning de kan, og låner først og fremst penger til de borgerlig-styrte kommuner.

Ved en stor reisning av økonomiske foretagender fra arbeidernes side, vilde arbeidernes foretagender kunde utføre arbeidet for de arbeiderstyrte kommuner, til gagn og glede for arbeider og til største fordel for kommunerne.

Pengene i sig selv som sådan er ingen virkelig verdi, men de er blitt et instrument ved hvis hjelp man kan diktere de økonomiske strømninger i samfundslivet. Ved hjelp av pengenes reservoarer (Bankene) dikterer de som har ledelsen i disse, pengenes strømninger, pengenes nominelle verdi.

Arbeiderne bør gjennom sine sammenslutninger også bygge sitt reservoar hvorfra energikilden kan rinne ut og igangsette samfunnsnyttige og byggende arbeider for menneskene i sin helhet.

Samarbeidet med kooperasjonen må søkes, og den erfaring som kooperasjonen på det økonomiske felt har høstet, må utnyttes i den økonomiske bevegelse som man på denne måte søker å reise. Når

disse forhold har fått utviklet sig en tid, må man søke å nå dit hen at arbeiderbevegelsen ikke bare har en nasjonaløkonomisk linje, men at det også utvikles derhen at arbeiderbevegelsen får en internasjonaløkonomisk linje hvis formål er å ignorere privatkapitalen i alle land for tilslutt å kunde få herredømmet over verdensusholdningen.

For Landsorganisasjonen å etablere produksjonsforetagender vil være upraktisk. Drivkraften for etableringen av disse må være forbrukerne gjennom sine leieboerforeninger og gjennom kooperasjonen, samt arbeiderne som produsenter gjennom sine sammenslutninger.

Dersom alle arbeiderblader verden over i fellesskap vilde grunne sin papirfabrikk, vilde en stor moderne papirfabrikk ha arbeide nok med å tilfredsstille behovet efter det papir som trengtes til disse, og forholdet kunde utvikle sig videre derhen at arbeiderpressen i alle land i fellesskap grunnet sine egne fabrikker for fremstillingen av boktrykkermaskiner, skriftmaterieell o. s. v.

Vi mener at det økonomiske samvirke grunnet på det sunde behov må utvikles efter beste evne under kontroll av arbeidernes sammenslutninger og med støtte i fra disse.

Fra sekretariatet.

Ad produksjonsfond.

Sekretariatet kan ikke gi det fremsatte forslag sin tilslutning. Med den foreslåtte kontingent av 10 øre pr. uke vil det ta ca. 20 år før produksjonsfondet har nådd den forutsatte størrelse av 10 mill. kroner. På det grunnlag som nevnt, vil det ikke være mulig å få optatt et større lån på det nuværende tidspunkt. De enkelte forbund må være de nærmeste til å overveie og iverksette hvad som er praktisk gjennomførlig på dette område.

Dagsordenens punkt 9.

Organisasjonsformene.

Fra Vestfinnmark faglige Distriktsorganisasjon.

Ad organisering av Norges fiskerbefolkning foreslår vår distriktsorganisasjon, at kongressen bemyndiger sekretariatet til å innkalle landets fiskere til landsmøte for dannelse av et Norges Fiskerforbund i tilslutning til Arbeidernes faglige Landsorganisasjon.

Innkallelsen av dette møte overlates sekretariatet til sted, som dette måtte finne beleilig — og til tid — sådan at møtet ikke kommer i en tid, da de store fiskerier vågår.

Til dette landsmøte innkalles representanter fra de i landet allerede bestående fiskerorganisasjoner (heri ikke innbefattet fiskernes faglige landslag) samt representanter fra distrikts- og samorganisasjonene, som er tilsluttet Arbeidernes faglige landsorganisasjon.

Fra Østfinnmark faglige Samorganisasjon.

Vi er gjort bekjent med et forslag fra Vestfinnmark faglige Distriktsorganisasjon som går ut på at spørsmålet: Fiskernes organisering blir optatt til behandling ved Landsorganisasjonens anstundende kongress.

Vi gir nevnte forslag vår fulle tilslutning og støtte.

Fra sekretariatet.

Ad organisasjonsformene.

Sekretariatet vil på kongressen redegjøre for hvad som er foretatt for å organisere fiskerne.

Fra Telefonarbeidernes Fagforening, Oslo (innsendt gjennom Norsk Kommuneforbund).

Arbeidernes faglige Landsorganisasjons siste kongress har knesatt industriforbundslinjen som organisasjonsform. Stats og kommunale arbeidere skulde dog ha sine egne forbund.

Kommunearbeiderne har allerede sitt forbund, derimot mangler statsarbeiderne sitt. Forholdene ligger vel heller ikke an, at det i nær fremtid kan dannes noget statsarbeiderforbund.

Enkelte etater av statstjenestemenn har dog sine forbund. Disse forbund er temmelig løst opbygget, kan vanskelig spille nogen nevneverdig rolle, før de tilslutter sig Arbeidernes faglige Landsorganisasjon. Arbeidet bør nu for alvor legge an på dette. Særlig i Telegrafvesenet er organisasjonsforholdene dårlige. Knappt en 30—40 pct. av arbeiderne, tjenestemennene og funksjonærene er organiserte og i en 5—6 forskjellige forbund. Av disse er kun et fåtall 7—8 pct. som er organisert i tilslutning til Arbeidernes faglige Landsorganisasjon.

Det sier sig selv at man på denne måte arbeider tungt; og at forbundene i henhold til organisasjonstrukturen lite kan utrette, er en sørgelig kjennsgjerning.

De forhold vi nu lever under, nødvendiggjør dog at man for alvor forsøker å få en ordning. Arbeidet bør påbegynnes for å få et eneste forbund i telegrafvesenet, og i tilslutning til Landsorganisasjonen. Kunde man få de forskjellige forbund inn i Landsorganisasjonen vilde det også være en mulighet for dannelse av et statsarbeiderforbund.

I telegrafvesenet bør det optas forhandlinger med forskjellige organisasjoner om sammenslutning i et forbund tilsluttet Arbeidernes faglige Landsorganisasjon, dermed vil grunnlaget til en organisering av samtlige arbeidere og tjenestemenn i telegrafvesenet være lagt.

Undertegnede fagforening som er tilsluttet Landsorganisasjonen gjennom Norsk Kommuneforbund, vil foreslå at kongressen fatter følgende beslutning.

1. Arbeidernes faglige Landsorganisasjons kongress 1927, godkjenner at det dannes et landsomfattende forbund for telegrafvesenets arbeidere og tjenestemenn.
2. Sekretariatet tar initiativet til forhandlinger med de allerede bestående organisasjoner i telegrafvesenet.
3. Til å delta i disse forhandlinger bør særlig innbys representanter fra Telefonarbeidernes Fagforening, Oslo, Norsk Telegrafforbund, samt Telefонтjenestemennenes Landsforbund.

Hovedstyret for Norsk Kommuneforbund uttaler enstemmig at man anser det for riktig at Statens telefon- og telegrafvesens arbeidere overføres til en statstjenestemannsorganisasjon, og vil anbefale at det av hovedstyret foreslåtte organisasjonsutvalg får saken til behandling.

Fra N. K. F.s hovedstyre.

Når Landsorganisasjonens kongress i 1923 praktisk talt enstemmig vedtok å omlegge fagorganisasjonen fra fagforbund og til industriforbund, så antok den største del av de interesserte fagorganisasjonsmedlemmer at dette var en riktig beslutning, og på grunnlag av beslutningens ordlyd og dens premisser, forutsatte man at krefter og godvilje blev lagt til for snarest mulig og gjennomføre kongressbeslutningene.

Efter de årelange utredninger og diskusjoner som fagorganisasjonen på sine kongresser har foretatt, måtte man anta at spørsmålet var utdiskutert og at den innstilling som forelå i 1923, var en faktisk gjenspeiling av medlemmenes opfatning.

Ser man på organisasjonens utvikling fra 1923 til idag, må man dessverre innrømme at så ikke var tilfelle. Utviklingen gir klart uttrykk for at konservatismen innen organisasjonen er så sterk, at den utvilsom har vært og er til hinder for en snarlig gjennomførelse av organisasjonsformer som kan tilføre arbeiderklassen større kampkraft. Skal man finne årsaken hertil, må man dessverre konstatere, at det blandt medlemmene har vært en passivitet, som har lagt hindringer i veien. Fra 1918 til 1923 var spørsmålet om organisasjonens omlegning ofte oppe til behandling i fagforeningene, men efter at kongressbeslutningen av 1923 var vedtatt, har man hatt inntrykk av at fagforeningene ikke med samme interesse har behandlet spørsmålet om å gjennomføre hvad man tidligere har gitt sin tilslutning til.

Ved siden av den passivitet som har vært tilstede i fagforeningene, er det også for organisasjonens ledelse, fra de forskjellige forbund lagt vanskeligheter i veien. Landsorganisasjonens sekretariat, som i henhold til innstillingen av 1923, punkt 5, skulde lede de forhandlinger som *straks* skulde optas mellem vedkommende organisasjon, har efter hvad det gjentagne ganger har vært oplyst, vært

så sterkt beskjeftiget med konfliktsituasjoner og med hvad dermed står i forbindelse, at sekretariatet liten eller ingen tid har fått til å lede de forhandlinger som kongressen påla sekretariatet istedenfor det foreslåtte organisasjonsutvalg på 9 medlemmer. Man må således konstatere, at det har vært svakheter til stede såvel blandt fagorganisasjonens medlemmer som dens ledelse. Dette er årsaken til at man ikke er kommet lengere med gjennomførelse av organisasjonens omlegning fra fagforbund til industriforbundsformen.

Landsorganisasjonens representantskap vedtok imidlertid på sist avholdte representantskapsmøte, at det blandt de fagorganiserte arbeidere skulde settes igang et landsomfattende opplysningsarbeide for at man på grunnlag av kongressbeslutningen kunde nå frem til en mer effektiv gjennomførelse av industriforbundsformen.

Man går ut fra at sekretariatet snarest mulig effektuerer denne beslutning, og man får håpe at medlemmenes interesse for gjennomførelse av kongressbeslutningen vil bli mere effektiv. Man må imidlertid forutsette at Landsorganisasjonens sekretariat i samme utstrekning som fra 1923 og til idag, også for fremtiden vil bli så sterkt beskjeftiget med konflikter og hvad derav følger, at det vil være riktig om mulig å avlaste sekretariatet med noget arbeide. Det er derfor spørsmål om man ikke burde opta den foreliggende innstilling fra 1923 om valg av et organisasjonsutvalg til å lede forhandling forbundene imellem og planlegge det arbeide som ute blandt medlemmene skal utføres for en effektiv gjennomførelse av kongressbeslutningen 1923.

I henhold til denne opfatning vil Norsk Kommuneforbunds hovedstyre foreslå:

1. I det kongressen gir sin tilslutning til representantskapets beslutning om et planmessig opplysningsarbeide blandt de fagorganiserte arbeidere for gjennomførelse av industriforbundsformen, nedsetter kongressen et organisasjonsutvalg på 5 medlemmer, som straks tar initiativ til og leder forhandlingene mellom de forbund og som leder opplysningsarbeidet blandt fagorganisasjonens medlemmer.
2. Arbeidsplanen for opplysningsarbeidet blandt fagorganisasjonens medlemmer forutsettes godkjent av sekretariatet likesom eventuelle uløste tvistespørsmål forbundene imellem forelegges sekretariatet, eventuelt landsorganisasjonens representantskap til endelig avgjørelse.

Fra Bygningsarbeidernes Industrigruppe, Oslo.

I Sauda har Arbeidsmannsforbundet opprettet overenskomst med A/S Saudefaldene angående utbyggingsarbeidet. Lønnen blev fastsatt til kr. 1.60 pr. time. Bygningsarbeiderne i Sauda hadde en tariff som utløp den 15 juli, hvor timelønnen var fastsatt til kr. 2.00.

A/S Saudefaldene utsatte i entrepriser til Norsk Husbyggningskompani opførelsen av en del huser og krevde at tariffen med Arbeidsmandsforbundet skulde praktiseres også for dette arbeide. Dette

krav blev ikke godtatt hverken av arbeiderne i Sauda eller av Bygningsarbeiderforbundet. Det blev herunder meget sterkt fremholdt at selskapets standpunkt vilde medføre en almindelig lønnsreduksjon for stedets bygningsarbeidere av 20 pct. Et krav som ansåes meningsløst. Til tross herfor besluttet sekretariatet at selskapets standpunkt skulde godkjennes.

Dette forhold må medføre at kongressen fratar sekretariatet beslutningsmyndigheter i lignende spørsmål. Vi foreslår derfor at kongressen vedtar betryggende beslutninger hvorved de lokale organisasjoner sikres full selvbestemmelsesrett i lokale tariff- og konfliktspørsmål. De nødvendige lovendringer kreves utarbeidet av sekretariatet.

Fra Oslo og Omegns faglige Samorganisasjon.

Kongressen pålegger sekretariatet å gjennomføre den av kongressen i 1923 fattede beslutning om industriforbund. I de industrier hvor industriforbund ennå ikke er gjennomført, bør det som en midlertidig ordning, inntil industriforbundsformen er gjennomført, dannes karteller mellom disse forbund. Regler for kartellene utarbeides av sekretariatet.

Fra Norsk Arbeidsmannsforbund.

Arbeidere ved jernbaneanlegg, anlegg av sporveier, forstadsbaner, kraftanlegg, nybygging av fabrikanlegg, vannledningsanlegg, kaianlegg og arbeidere ved gruber med tilhørende smeltehytter, raffinering- og flottasjonsanlegg skal organiseres i tilslutning til Norsk Arbeidsmannsforbund.

Motivering.

Efter kongressens beslutning om organisasjonens omlegning har det vært en del strid om grensene for vårt forbunds virkeområde.

Norsk Bygningsarbeiderforbund hevder således at hvis et anleggsarbeide utføres av entreprenør som står i overenskomstforhold med forbundet, skal arbeiderne organiseres i tilslutning til deres forbund, selv om det er et dammanlegg i forbindelse med kraftanlegg som skal bygges. Dette mener vi er i strid med kongressens forutsetning for en forandring av organisasjonsformene.

Det har vært en del strid om disse spørsmål, og det oppstår unødig strid og bitterhet som selvsagt er til skade for den samlede bevegelse.

Kongressen bør derfor fatte en klar beslutning, så misforståelse for ettertiden kan undgås.

Fra sekretariatet.

Ad forslagene vedrørende omorganiseringen.

Sekretariatet foreslår at kongressen beslutter:

Det nedsettes et organisasjonsutvalg på 5 medlemmer som tar initiativ til og leder forhandlingene mellom forbundene, og som leder

opplysningsarbeidet blandt fagorganisasjonens medlemmer for gjennomførelse av industriforbundsformen.

Utvalgets arbeide skjer under sekretariatets kontroll, likesom eventuelle tvistespørsmål forbundene imellem forelegges sekretariatet, eventuelt representantskapet, til endelig avgjørelse.

Såfremt dette forslag vedtas foreslår sekretariatet at de til kongressen innsendte forslag fra Telefonarbeidernes Fagforening, Bygningsarbeidernes Industrigruppe, Oslo og Omegns faglige Samorganisasjon samt fra Norsk Arbeidsmannsforbund oversendes organisasjonsutvalget til behandling.

Dagsordenens punkt 10.

Organisasjonsforholdene ved de kooperative virksomheter.

I de premisser som ledsaget sekretariatets innstilling angående omorganiseringen til kongressen i 1923, er det tydelig uttalt at grunnlaget for fagorganisasjonens opbygning må være *arbeidsplassen*, og at det måtte være et *uforvikelig* krav at det på *hver arbeidsplass* eller *hver bedrift* kun måtte være et forbund representert.

Ved de kooperative virksomheter opretholdes fremdeles det gamle forhold med at flere forbund er representert. Ja, ved enkelte større samvirkelag kan det være 5 à 6 forbund som har medlemmer.

At dette medfører ulemper og en stor del unødig arbeide for fagorganisasjonen og kooperasjonen er lett forståelig.

Sekretariatet er av den opfatning at det må kunne la sig gjøre at de som er ansatte ved kooperative virksomheter overføres til et forbund. Selv om det til en begynnelse opretholdes flere foreninger vil det være av betydning at de samles i et forbund.

Det forbund som disse arbeidere i henhold til virksomheten bør tilhøre, er Underordnede Handelsstands forbund. Men da dette forbund enda ikke er tilsluttet Landsorganisasjonen, mener sekretariatet at de inntil Underordnede Handelsstands forbund tilslutter sig Landsorganisasjonen bør tilsluttes Norsk Nærings- og Nydelsesmiddelarbeiderforbund.

Sekretariatet vil i henhold hertil foreslå:

1. Alle ved kooperative virksomheter ansatte arbeidere og betjening skal tilhøre samme forbund.
2. Inntil videre blir de å overføre til Norsk Nærings- og Nydelsesmiddelarbeiderforbund.

Sekretariatets medlem, *H. Fladeby*, kan ikke tiltre sekretariatets flertalls forslag om at arbeidere og funksjonærer ved de kooperative forretninger og bedrifter skal overføres til Norsk Nærings- og Nydelsesmiddelarbeiderforbund.

På kongressen i 1923 blev industriforbundsformen knesatt og oppbygningen av de forskjellige forbund foretatt.

Kongressen sier uttrykkelig at alle slags transportarbeidere som ikke fast og utelukkende er knyttet til en hovedindustri, således alle arbeidere som er beskjeftiget ved lastning og losning ved havn eller brygger, kjørere, chauffører, lager- og pakkehusarbeidere og butikkbetjening må tilhøre Transportarbeiderforbundet. Rent organisatorisk mener jeg at kongressens beslutning i 1923, hvad angår Transportarbeiderforbundet, har svekket dets aksjonsevne, likesom det har gått utover de enkelte medlemmers lønns- og arbeidsvilkår.

Da jeg er av den opfatning at det er av den aller største betydning for Landsorganisasjonen som for Transportarbeiderforbundet at losse- og lastearbeiderne og den øvrige transport står samlet i et forbund, da disse arbeidsforhold ligger så nær op til og helt avhengig av hverandre, mener jeg det er meningsløst å gå videre på denne linje med å skille de arbeidere som naturlig og i følge arbeidsforholdene hører sammen.

I henhold hertil foreslås at beslutningen av 1923 opprettholdes.

Behandling av tvister mellem fagorganisasjonen og kooperasjonen.

I kampen for samfundsmaktens overtagelse benytter arbeiderklassen i første rekke de faglige og politiske organer.

Sidestillet og som det tredje ledd i vår bevegelse står kooperasjonen. Etter hvert som kooperasjonen får tilslutning fra det arbeidende folks skapes det stadig større muligheter for hel uavhengighet fra det private næringsliv.

Ved kooperasjonens stadig sterkere utvikling og ved dets overtagelse av produksjonen på de forskjellige områder, stiger også arbeidernes ansvarsfølelse overfor det felles eie.

Forutsetningen må alltid være at kooperasjonen som arbeidsgiver yder sine arbeidere og funksjonærer de best mulige lønns- og arbeidsvilkår og at den bedriftsmessig står som en mønsterarbeidsgiver.

Erkjenner man at kooperasjonen er et viktig ledd i arbeidernes frigjøringskamp, så skulde herav også følge at arbeiderne ingen interesse har av å bekjempe sitt eget foretagende, selv om man til sine tider har funnet og kan finne at det vilde ha vært ønskelig å opnå enda bedre livsvilkår enn de som kooperasjonen økonomisk har hatt evne til å kunne byde.

Efter sekretariatets opfatning og erfaring har det i årenes løp vært mange vanskeligheter mellom arbeiderne og de kooperative bedrifter og selskaper, og det har flere ganger foreligget krav om adgang til å opsi stillingene for — ved arbeidsstans — å fremtvinge en løsning av tvistene.

Meget vil være vunnet, hvis man kan komme bort fra den mulighet som nu eksisterer, at det kan iverksettes arbeidsstans ved de bedrifter eller forretninger som tilhører kooperasjonen.

I Danmark og Finnland har man forlengst vært opmerksom herpå, og ved forhandlinger mellom disse lands faglige organisasjoner og de kooperative forbund har man oppnådd en overenskomst, hvorved enhver tvist — hvor megling ikke fører frem — skal henskytes til voldgift, som er bindende for begge parter.

For Sveriges vedkommende har man den ordning at arbeidsstans ved de kooperative foretagender og forretninger ikke kan iverksettes forinnan tvisten har vært underkastet prøvelse av en tilsatt forliksnevnd hvortil partene velger hver sine representanter og én opmann.

Den ordning som hittil har vært gjeldende i vårt land med d. s. k. «Felleskomité» — hvortil Landsorganisasjonen og N. K. L. hver oppnevner sine medlemmer — har utført et godt arbeide, men har ikke virket helt tilfredsstillende, hvorfor man nu bør bestrebe sig for å finne en form for løsningen av de kommende tvistesporsmål, som kan bevirke at det etableres en sikrere basis for den kooperative bevegelses fremtid og utvikling på samme tid som de fagorganiserte arbeideres interesser helt og fullt vil bli ivaretatt og eventuelt bedømt.

Skal dette kunne skje må ethvert spørsmål, hvorom det ikke oppnås enighet mellom de interesserte organisasjoner, løses ad frivillighetens vei ved tilsettelsen av en institusjon — en nevnd — hvortil partene oppnevner sine særlige representanter, som igjen utser sin formann.

Enhver avgjørelse som denne nevnd treffer er bindende for begge parter fra det tidspunkt som nevnden selv bestemmer.

Ut fra det anførte foreslår sekretariatet at kongressen gir sekretariatet bemyndigelse til å inngå avtale med N. K. L. i alt vesentlig som nedenstående forslag.

Forslag til overenskomst mellom Norges kooperative Landsforening og Arbeidernes faglige Landsorganisasjon og dens avdelinger.

§ 1.

Ved inngåelse av kontrakter mellom Norges koop. Landsforening og private bedrifter skal det fra Landsorganisasjonens side først undersøkes, at det ikke består noget konfliktsforhold mellom vedkommende bedrift og dens arbeidere og det skal i kontraktene søkes inntatt bestemmelse om, at de enten helt kan opheves eller kan settes ut av kraft fra Landsforeningens side under en konflikt, som fører til streik, lockout eller blokade.

§ 2.

Til å undersøke og megle i mulig forekommende tvister mellom de organiserte arbeidere og kooperative bedrifter, som ikke ordnes ved forhandling med de interesserte parter, velges en felleskomité på 4 medlemmer, hvorav 2 velges av A. F. L.s sekretariat og 2 av N. K. L.s representantskap. Til medlemmer av felleskomitéen kan ikke velges nogen, som samtidig er medlem både av sekretariatet og Landsforeningens styre.

§ 3.

Som grunnlag for ordning av lønnstvister ved kooperative bedrifter skal gjelde, at så vel lønn som arbeidstid og øvrige forhold må være minst like så fordelaktige for arbeiderne som fastsatt i tariffen for vedkommende fag på stedet i samme tidsrum.

De i kooperative bedrifter beskjeftigede arbeidere og funksjonærer skal være så vel faglig som kooperativt organiserte.

§ 4.

Opstår en tvist som i § 2 nevnt, skal det ikke kunne iverksettes arbeidsstans, men tvisten skal straks av begge parter innrapporteres til felleskomitéen. Denne skal innen 3 dager undersøke forholdet og prøve megling mellom partene.

Felleskomitéen kan fremsette forslag til løsning av tvisten. Opnåes ikke enighet henvises saken til nevnden.

§ 5.

Nevnden skal bestå av 5 medlemmer, hvorav vedkommende forbund opnevner 2 og Norges koop. Landsforening eller dets avdeling opnevner 2. Disse velger i fellesskap en opmann.

Kan de ikke enes herom opnevnes opmannen av Arbeidernes faglige Landsorganisasjons sekretariat innen 3 dager fra meddelelsen er kommet dette i hende.

Nevndens avgjørelse er bindende for begge parter og trer i kraft fra den tid som nevnden bestemmer.

§ 6.

Felleskomitéen skal under faglige lønnskamper behandle og fremsette forslag om og i hvilken utstrekning kooperasjonen skal gi støtte under en sådan kamp. Forslaget forelegges N. K. L.s styre til avgjørelse.

§ 7.

Felleskomitéen skal likeledes behandle og fremsette forslag om hvad det fra fagorganisasjonens side skal foretas overfor bedrifter, som boikotter kooperasjonen. Forslaget forelegges sekretariatet til avgjørelse.

§ 8.

Felleskomitéen skal for øvrig behandle enhver sak som ligger innenfor rammen av nærværende overenskomst og fremme denne på beste måte. Det kan sammenkalles fellesmøter av de 2 styreverter til drøftelse og eventuell avgjørelse av sådanne saker.

De 2 styreverter har adgang til å oversende felleskomitéen enhver sak, som de finner bør behandles av denne.

§ 9.

Denne overenskomst kan kun forandres, når begge parter derom er enige. Den kan opsies med 3 — tre — måneders varsel.

H. Fladeby foreslå at § 3, siste avsnitt, får følgende form:

«De i kooperative bedrifter beskjeftigede arbeidere og funksjonærer skal være kooperativt som faglig organiserte i tilslutning til Arbeidernes faglige Landsorganisasjon.»

Dagsordenens punkt 11.

Ungdommens og læregutters stilling.

På Landsorganisasjonens kongress i 1925 blev fremsatt følgende forslag undertegnet av Arthur Olsen, Vilh. Berntsen og Leif O. Foss på vegne av de da bestående 3 ungdomsforbund innenfor arbeiderbevegelsen:

«I sin organiserte kamp for bedring av arbeidernes kår har fagorganisasjonen til dels forsømt varetagelsen av de unge arbeideres og læreguttenes interesser. Det er nødvendig, ikke bare av solidaritets-hensyn mot arbeiderungdommen, men i like stor grad av hensyn til den samlede arbeiderklasses interesser, at det nu blir en endring i dette misforhold.

Alle hindringer for læregutters og unge arbeideres organisering må ryddes av veien. Det er av stor betydning at ungdommen kan komme med i fagorganisasjonen med det samme de begynner å arbeide.

Et spesielt ungdomskrav som fagorganisasjonen har interesse av å fremme er kravet om en virkelig 8 timers dag også for læregutter og unge arbeidere. Fagskoleundervisningen påfører under de nuværende forhold ofte ungdommen en arbeidsdag på 10—12 timer.

Et annet forhold som fagorganisasjonen i sin egen interesse må være opmerksom på er at arbeidskjøperne under de siste konflikter i stor utstrekning har benyttet sig av den yngre arbeidskraft. De har derved svekket arbeidernes kamp og bidratt til å trekke konfliktene ut i langdrag. Den vesentligste årsak til dette uholdbare forhold er kontraktssystemet. De unge arbeidere må ikke og vil ikke benyttes som streikebrytere. Det må nu kreves at alle mann — unge som eldre — samlet går ut i kampen.

Ved at det gamle krav om å opta hele kontraktssystemet for læringer til revisjon eller avvikling fremmes, blir det også anledning til å få gjennomført lønnskala for læregutter og ellers gjennomført de endringer i læreguttenes arbeidsforhold som kan være påkrevet.

Ut fra disse betraktninger vil undertegnede representanter foreslå at sekretariatet og fagforbundene *pålegges å arbeide for realiseringen av følgende krav:*

1. Åpen adgang til fagforeningene for unge arbeidere og læregutter, og igangsettelse av en planmessig agitasjon for å få all arbeiderungdom faglig organisert.

2. 8 timers arbeidsdag for læringer og unge arbeidere, heri medregnet fagskoleundervisningen.

3. Bekjempelse av den stadige arbeidsløshet blandt arbeiderungdommen.

4. Revisjon av kontraktssystemet for læringer og nedsettelse av aldersgrensen fra 19 til 18 år.

5. Strengere opsyn med at arbeiderbeskyttelsesloven blir overholdt for ungdom og barn.»

Forslaget blev enstemmig besluttet oversendt sekretariatet.

Sekretariatet nedsatte i 1926 en komité bestående av L. Rungstad, E. Volan,*) A. Melgaard og Trygve Lie til å behandle spørsmålet.

Komitéen holdt konstituerende møte 24 november 1926. Til formann valgtes L. Rungstad. Følgende cirkulære besluttetes utsendt til samtlige forbund innenfor Landsorganisasjonen:

«Sekretariatet har nedsatt en komité for å behandle læreguttene og de unge arbeideres arbeidsforhold i industri og håndverk. Komitéen har i oppdrag å utrede og fremkomme med forslag om beskyttelsesbestemmelser for læregutter og unge arbeidere. så vel når det gjelder tariffen som bestemmelser i den lovgivning man har angående læregutter og unge arbeidere.

I den anledning tillater komitéen sig å anmode forbundet om å meddele oss om hvordan lærguttforholdet og unge arbeideres arbeidsforhold i det hele er innen forbundet. Opplysningene bedes gitt så fullstendige som mulig.

Har forbundet bestemmelser i tariffen angående læregutter og unge arbeideres lønns- og arbeidsvilkår, utdanning, læringskala m. v.?

Hvor stor er lønnen for læregutter og unge arbeidere?

Hvor lang er arbeidstiden?

Hvor lang er sommerferien?

Komitéen vil være takknemlig for forbundets snarlige svar innen desember måneds utgang.»

På dette cirkulære innløp svar fra 17 forbund. Svarene gjengis i utdrag:

Norsk Arbeidsmannsforbund meddeler at forbundet ikke har nogen avtale med arbeidsgiverne ang. lønns- og arbeidsforholdene for arbeidere under 18 og 19 år. Imidlertid hadde forbundet en del medlemmer under denne alder som er beskjeftiget ved vaskeriene i grubeindustrien. For disse var det gjennom de angjeldende avdelinger innhentet nærmere opplysninger. Herav fremgikk at det var et fåtall unge menn som beskjeftiget innen bergverksindustrien. Ved den elektriske avdeling i Sulitjelma anvendes en del læregutter. Disse har ikke kontrakt. Deres læretid er 5 år. Dog ansees de ikke utlært før de har fylt 22 år. De får arbeide med alt som henhører til faget.

Ved Stord gruber er en del gutter beskjeftiget ved verkstedet og i vaskeriet. Timelønnen er fra 30—55 øre ved verkstedet og 60 øre timen ved vaskeriet. Der arbeides vesentlig akkord med en fortjeneste av opptil 1 krone timen.

Forbundets avdeling på Fauske opplyser at ved utskibningsstasjonen Finneide benyttes gutter 18 år til lastning og losning av kull. De anvendes så vel dag som natt og har en timebetaling fra 80 øre opptil 1 krone; enkelte får også samme lønn som de voksne arbeidere.

*) E. Volan gikk i 1927 efter eget ønske ut av komitéen. I hans sted valgtes B. Haakestad.

Norsk Baker- og Konditorforbund gir følgende opplysninger:

«Det er kun i 5 overenskomster for mindre steder at det er fastsatt bestemmelser om lærlingskala og lønn for lærlinger.

Den gjennomsnittlige ukelønn for lærlinger er fra kr. 20.00 det første til kr. 40.00 det tredje læreår.

Arbeidstiden er 48 timer pr. uke.

Praktisk talt alle lærlinger har 2 ukers sommerferie i likhet med svennene.»

Norges Barber- og Frisørsvenners Forbund uttaler:

«I vårt fags tariff er det ikke medtatt bestemmelser om læreguttforhold eller lærlinglønn. Vi har bestemmelser i vår tariff som sier, at kun én læregutt skal beskjeftiges i hver forretning.

De almindelige bestemmelser er ifølge håndverksloven, at læregutter skal ha kontrakt. Den almindelige lønn for lærlinger dreier sig fra kr. 20.00 til kr. 40.00. Arbeidstiden fra 50—56 timer pr. uke. Sommerferie praktiseres i almindelighet ikke for lærlinger.»

Norsk Bokbinderforbund opplyser bl. a.:

Helt til 1922 hadde vi i vår tariff bestemmelse angående læreguttenes lønn og skala for antallet av læregutter i forhold til antall bokbindersvenner på hvert sted. Ved voldgiftsdommen blev lønnsbestemmelsene helt borttatt fra tariffen. Lærlingskalaen er derimot fortsatt gjeldende, men har fått den tilføielse at arbeidsgiverne ensidig kan forandre den hvis de ønsker. Hittil har de dog ikke foretatt nogen forandring.

Det er også skala for lærepikene.

For øvrig har vi fått inntatt i tariffen en bestemmelse som er tatt fra håndverksloven og som gir vår organisasjon rett til påtale når en læregutt ikke får den nødvendige undervisning i faget. Bestemmelsen som flere ganger har vært benyttet er sålydende: Det påligger mesteren å sørge således for lærlingens utdannelse at han ved læretidens utløp kan avlegge den i håndverksloven omhandlede prøve.

For de unge kvinner og hjelpearbeidere er fastsatt lønnsbestemmelser i forhold til deres fagtid.

Læreguttenes lønn ligger mellom 20 kroner i det første og 40 kroner i det fjerde år.

Arbeidstiden er den samme som for fagets øvrige arbeidere, 48 timer.

Sommerferien er 2 uker.»

Norsk Bygningsarbeiderforbund opplyser:

«Innenfor bygningsindustrien er det ikke mange læregutter. En undtagelse danner rørleggerfaget, hvor det anvendes endel gutter. De fleste av disse har ikke lærekontrakt. I tariffoverenskomsten for dette fag er det fastsatt lønsskala for lærlingene. Overenskomsten for trevarefabrikkene inneholder også en lignende bestemmelse.

Med hensyn til lærlingenes organisasjonsforhold har vårt forbund spesielle medlemsbøker for læregutter, som er utarbeidet på grunnlag av de beslutninger som Bygnings-Internasjonalen fattet i Lugano i 1926.»

Norsk Centralforening for Boktrykkere:

I tariffen med Norsk Arbeidsgiverforening er inntatt lærlingeskala, men ikke lønnsbestemmelser for lærlingene.

Overenskomsten med de øvrige firmaer inneholder foruten lærlingeskala også lønnsatser for lærlingene. Disse er for det første år kr. 26.50 stigende til 61.50 det 5. år.

Dessuten inneholder tariffen en bestemmelse om at begge organisasjoner er forpliktet til å påse at lærlingene etter endt læretid avlegger den i håndverksloven bestemte svenneprøve.

Norsk Jern- og Metallarbeiderforbund og Norsk Formerforbund:

I jernoverenskomsten er fastsatt læretid og lønsskala for læregutter. For øvrig gjelder overenskomstens almindelige bestemmelser på samme måte for læregutter og unge arbeidere som for arbeiderne for øvrig.

I overenskomstens bestemmelser angående lærlingene heter det bl. a.:

Læregutter og gutter som antas i lære, skal gis den best mulige fagutdannelse og så vidt gjørlig fortsette ved samme bedrift i læretiden, således at de efter endt læretid skal kunne gjøre fyldest for minstelønnen.

Til opnåelse herav fastsettes:

At guttene som regel ikke skal antas eldre enn 17 år.

At bedriften skal gi dem adgang til virkelig å lære det fag de beskjeftiges i og ikke for lenge ad gangen holde dem i et bestemt spesialarbeide.»

Norsk Kommuneforbund meddeler bl. a.:

«For vedlikeholdskontorets rørleggerverksted og telegrafvesenets verksted har vi i overenskomsten lønsskala for læregutter, og i fellesoverenskomsten for Oslo kommune har vi i § 9, om lønn følgende bestemmelse: For læregutter, hjelpegutter o. l., samt for ikke fullt arbeidsdyktige arbeidere fastsettes lønnen av fagchefen og arbeiderutvalget. I tilfelle innbringes saken for lønnsutvalget og Kommuneforbundet. Ved inntagelse av læregutter og hjelpegutter, gjelder ikke bestemmelsen i § 1 om fortrinsrett for familieforsørgere. —

I overenskomsten for Oslo Telefonalegg har vi følgende bestemmelse: Læregutter som har utstått sin læretid ved telefonanlegget regnes som fagarbeidere og lønnes som disse, for såvidt han av vedkommende ingeniør finnes skikket dertil. Finner ingeniøren ham ikke skik-

ket dertil kommer de i denne paragraf, punkt b, trufne bestemmelser til anvendelse. — I punkt b er bestemmelse om dyktighetsprøve, og i § 4, litr. a, står det, at som fagarbeidere regnes arbeidere som har fylt 21 år og efter å ha tjenestgjort minst 1 år ved Oslo Telefonanlegg finnes skikket til sitt arbejde.

Arbeidstiden er 48 timer.

Angående ferien for læreguttene står det ingen uttrykkelig bestemmelse, men efter overenskomstens form, skulde jo også de komme inn under overenskomstens bestemmelser; men hvordan man på de forskjellige steder praktiserer ferien for læregutter det første år kan ikke bestemt sies, men man skulde anta at de også for første år får ferie fullt ut efter overenskomsten eller med andre ord 12—18 arbeidsdager.»

Norsk litografisk Forbund:

Tariffen inneholder bestemmelser om lærlingeskala og lønnssetser for læreguttene. Lærlingen skal ha kontrakt og efter endt læretid skal han avlegge prøve som bedømmes av en komité.

Angående overtidsarbeide for lærlingene inneholder tariffen følgende bestemmelse:

Lærlinger må ikke brukes til overtidsarbeide, undtagen sådanne som er over 18 år har vært i lære i minst 3 år.

Disse avlønnes i sådanne tilfelle med den for litografer og trykere fastsatte minstelønn + overtidsstillegget.

Overtidsarbeide må dog ikke overdrives overfor de enkelte og ikke anvendes mer enn nødvendig.

Norsk Møbelindustriarbeiderforbund uttaler bl. a.:

«Vårt forbund har stadig arbeidet med å få innført i våre tariffer bestemmelser som kunde sikre læreguttene, først og fremst en betryggende utdannelse, og dernæst en rimelig lønn, så guttene kunde skaffe sig et tarvelig ophold i læretiden, og endelig en begrensning av læreguttene's antall som stod i et rimelig forhold til behovet innen fagene.

Forbundets kamp for å gripe regulerende inn på dette område blev anerkjent av voldgiftsretten i 1920, idet vi da fikk fastsatt lønnsbestemmelser som var såpas høie at de virket regulerende på alle områder. Men i 1922 blåste vinden fra en annen kant og voldgiftsretten strøk hele herligheten. Siden har det vært en ustanselig krise, så dette og mange andre viktige spørsmål har måttet utstå.

Lønningene for læreguttene innen vår industri er fra kr. 15.00—20.00 det første år, stigende til kr. 30.00—35.00 de siste læreår. Arbeidstiden er 48 timer. For de som besøker aftenskolen, og det har alle anledning til, blir det ikke arbeidet mere enn $6\frac{1}{2}$ à 7 timer om dagen. Men guttene må jo være på skolen til kl. 9, så dagen blir lang nok. Sommerferie får nok de fleste, men dette er fullstendig overlatt til arbeidsgiverne om så skal skje.

For møbeltapetserfaget i Oslo har vi læreguttskala for faget og inn-
tas følgende bestemmelse som en protokolltilførsel ved fornyelsen av
den gjeldende tariffavtale for faget. Her heter det bl. a.: Det påligger
begge parter å sørge for at lærlingene får den best mulige utdanning,
likesom fagmesterne plikter i første rekke å innta de lærlinger som har
gått forskolen.»

Norsk Nærings- og Nydelsesmiddelarbeiderforbund:

I de fleste av tariffene er det inntatt den sedvanlige bestemmelse
om at mannlige arbeidere under 19 år og kvinnelige arbeidere under 17
år kan betales en mindre lønn enn den i overenskomsten fastsatte.

En undtagelse danner tariffen for margarinfabrikkene i Oslo, hvor
der er fastsatt en lønsskala for yngre gutter og piker.

Norsk Papirindustriarbeiderforbund:

For papirindustriens vedkommende er det ingen tariffbestemmelse
for læregutter eller unge arbeidere. Læregutter forekommer så vidt
bekjent ikke i papirindustrien.

De unge arbeideres lønninger derimot fastsettes efter avtale mel-
lem den enkelte arbeider og arbeidsgiveren inntil 19 års alderen, da ta-
riffen fastsetter at de almindelige industriarbeidere skal ha kr. 1.30 pr.
time som minstelønn. For fagarbeidere derimot opnåes minstelønnen
første når de er 21 år og har arbeidet 4 år i faget.

Arbeidstiden er 8 timer pr. dag.

Sommerferien er 8 arbeidsdager efter 12 ukers tjenestetid.

Norsk Skotøiarbeiderforbund uttaler:

«I håndskomakerfaget som nu er et utdøende fag, forekommer det
meget sjelden at nogen gir sig i lære.

For fabrikkenes vedkommende er det et ganske stort antall unge
mennesker, både gutter og piker.

I overenskomsten er det inntatt bestemmelser om lønn for gutter
fra 15 år og for piker fra 16 år. Bestemmelser om faglig utdanning
har vi hittil ikke evnet å få gjennomført. Forholdet er derfor dessverre
det at mange av de unge får slutt når de blir henimot voksne og nytt
sætt av unge arbeidere tas inn i de avskjedigeses sted.

Arbeidstiden er 48 timer pr. uke og ferien 12 arbeidsdager.»

Norsk Skredderforbund meddeler at forbundet ikke har nogen be-
stemmelse i overenskomstene angående læreguttene. Derimot er det i
overenskomster for kvinnelige arbeidere inntatt bestemmelser om løn-
nen efter et halvt års arbeide i faget.

Norsk Tekstilarbeiderforbund opplyser:

«Vårt forbund har kun undtagelsesvis bestemmelser i tariffene an-
gående unge arbeideres lønns- og arbeidsvilkår.

I den såkalte landsoverenskomst for vår industri som vi har med Arbeidsgiverforeningen, er det fastsatt aldersgrense for å opná den i tariffen bestemte lønn. Aldersgrensen er her for kvinner 17 år, menn 19 år. Nogen bestemt lærlingeskala eksisterer ikke i landsoverenskomsten, og står det arbeidsgiverne fritt efter overenskomst med de unge arbeidere å betale det de blir enige om.

Derimot har vi tariffer for bedrifter utenom Arbeidsgiverforeningen, hvor det også er tatt bestemmelse om lønninger for unge arbeidere under de ovenfor nevnte aldersgrenser.

Arbeidstiden er 48 timer pr. uke. Ferie som for de øvrige arbeidere, 8 arbeidsdager.»

Norsk Transportarbeiderforbund uttaler:

«For yngre arbeidere i vår branche avgjøres lønnen ved overenskomst mellom den enkelte arbeider og arbeidsgiveren, dog således at hvis det er misforhold til stede, kan det optas forhandlinger mellom organisasjonens tillitsmenn og vedkommende arbeidsgiver.»

Som det fremgår av de innhentede opplysninger har de fleste forbund i sine overenskomster bestemmelser angående lærlinger og unge mennesker. Ganske naturlig er det her de spesielle håndverksforbund som har de mest uttømmende bestemmelser. Men det viser sig også at flere av de forbund som representerer industrien, har vært opmerksom på spørsmålet. Man kan således peke på jernindustriens tariffbestemmelser. Videre kan henvises til Bygningsarbeiderforbundets beslutning på sitt landsmøte i år. Her forelå en lengere utredning fra Bygnings-Internasjonalen angående beslutning fattet i Lugano i 1926. De der opstilte grunnregler for lærlinger og unge menneskers organisasjons- og arbeidsforhold blev enstemmig vedtatt av landsmøtet.

Bygnings-Internasjonalens hovedregler om dette spørsmål lyder således:

1. Ordning av lærlingenenes og de unge hjelpearbeideres lønns- og arbeidsforhold gjennom overenskomster.
2. Fastsettelse av den ukentlige arbeidstid — iberegnet den til besøk på fagskoler fornødne tid — til høist 48 timer.
3. Betalte ferier for lærlinger og unge arbeidere. Inntil det fylte 16 år 3 uker, fra 16—18 år 2 uker om året.
4. Forsvarlig lovordnet beskyttelse for de unge arbeidere inntil deres fylte 18 år.
5. Nedsettelse av paritetisk sammensatte fagutvalg til overvåking av lærlingenenes utdanning og til bileggelse av alle tvistigheter mellom mesterne og lærlinger angående arbeidsforholdet.
6. Fastsettelse av læretidens lengde.

7. Fastsettelse av det høist tillatelige antall lærlinger gjennom de i punkt 5 foretrekte fagutvalg.
8. En forsvarlig lønn, som er tilstrekkelig til å bestreide lærlingenes underhold.

Efter å ha gjennomgått det innsendte materiale kan komitéen konstatere, at det som gjennom fagorganisasjonen kan gjøres på dette område, allerede er i god gjenge.

Det neste spørsmål blir da hvad arbeiderne gjennom sin innflytelse på den sociale lovgivnings område kan utrette.

Her er to spørsmål som melder sig:

1. Lærlingene skal ha den best mulige og forsvarlige utdanning.
2. Lærlingene skal ikke benyttes til å falle sine klassefeller i ryggen under faglige kamper.

At man gjennom lovgivningen skulde ha utsikt til å få fremmet et forslag om en skjerpelse av kontrollen med lærlingenes utdanning i forbindelse med en ophevelse av kontraktssystemet er vel utenkelig. Hele den nuværende lovgivning på dette område er bygget på at det skal være kontrakter med læreguttene. Dette må vel også sies å være en lovbestemmelse som er i guttenes, for ikke å si deres pårørendes favør. Håndverkslovens bestemmelse på dette område er også et spørsmål som arbeiderne selv har kjempet frem.

Komitéen vil overfor spørsmålet om læregutter som streikebrytere gjøre opmerksom på, at det nylig er falt en politirettsdom for, at læregutter i jernindustrien, efter de vanlige brukte kontrakter, ikke er forpliktet til under en streik eller lockout å overta annet arbeide enn det de vanligvis under normale forhold utfører. En bedrift vilde sette læregutter til å utføre streikebryterarbeide. Læreguttene nektet dette og blev avskjediget, men ved politirettens dom blev bedriften tilpliktet å ta læreguttene inn igjen, betale dem erstatning og blev forpliktet til kun å sette dem til deres vanlige arbeide.

Likeledes er det også falt en politirettsdom for at bedriftene ikke har rett til å avskjedige læregutter under konflikter. De har krav på å få sin kontraktsmessige lønn utbetalt, selv om bedriften ikke kan sette dem til noget arbeide.

Ut fra disse betraktninger finner ikke komitéen det formålstjenlig at man gjør skritt til å få ophevet kontraktssystemet. Derimot er man selvfølgelig fullt opmerksom på at man ved en eventuell lovrevisjon av disse bestemmelser må få fastslått at læreguttene tid ved fagskoler kommer inn i den ordinære arbeidstid.

Angående læreguttenes medlemsskap i fagorganisasjonen fremgår det av de opplysninger komitéen har fått, at den står åpen i alle forbund.

Komitéen er bekjent med at det i enkelte brukte kontraktsskjemaer finnes forbud mot at læregutter skal være fagorganisert. I forbindelse med lovrevisjonen bør det derfor optas forslag om at den slags forbud er rettslig ugyldige som stridende mot forenings- og organisasjonsretten.

Hvad bekjempelsen av arbeidsledigheten blandt arbeiderungdom angår, er dette et spørsmål som efter komitéens mening faller helt i flukt med bekjempelse av arbeidsledigheten i sin almindelighet. Fagorganisasjonen har i alle tider med alle krefter forsøkt å bekjempe arbeidsledigheten. Nogen utvei som spesielt skulde løse arbeidsledigheten blandt ungdommen kan komitéen ikke anwise.

Arbeiderbeskyttelsesloven har selv straffebestemmelser for overtredelser. Anmeldelse av bedrifter som benytter ungdom og barn i strid med de gjeldende lovregler kan foretas av hvem som helst og alle fagorganiserte bør, hver i sin bedrift, påse at alle beskyttelsesbestemmelser blir overholdt.

Overtredelser bør rapporteres til fagforeningens styre og derfra til vedkommende fagforbund.

Under henvisning til det som foran er anført vil komitéen innby kongressen til å fatte følgende beslutning:

«Det henstilles til alle forbund tilhørende Landsorganisasjonen i flukt med det arbeide som allerede er foretatt, ved alle tariffrevisjoner å være opmerksom på bestemmelser som kan beskytte lærlinger og unge mennesker, både når det gjelder arbeidstid, ferie og lønninger.

Det henstilles til sekretariatet, gjennom Det norske Arbeiderpartis stortingsgruppe, å fremme forslag om forandringer i lovgivningen, således at den tid som medgår for lærlingenes skoleutdannelse blir å medregne i den ordinære arbeidstid og at forbud mot medlemsskap i fagforeninger ikke må inntas i lærekontrakter.»

Dagsordenens punkt 12.

Diverse forslag.

Fra *Ranheim Arbeidsmannsforening* (Norsk Papirindustriarbeiderforbund).

Kongressen beslutter: Landsorganisasjonen inngår til styret for Norges Statsbaner og de større dampskibsselskaper, med andragende om at arbeiderne under sin ferie får adgang til å reise til redusert pris.

Begrunnelse: For at arbeiderne skal få bedre nytte av sin ferie må de bli istand til å reise ut og se landet. Da det er kostbart å reise, er størsteparten av arbeiderne i den forfatning at de må renovere herpå. Statsbanene og dampskibsselskapene vil ikke lide tap, ved å innrømme moderasjon for feriereisende arbeidere, idet reise-trafikken vilde bli så meget større.

Fra *sekretariatet*.

Ad forslaget fra Ranheim Arbeidsmannsforening.

Sekretariatet tiltreder forslaget.

Fra *Papirarbeidernes Fagforening, Kaken, Fredrikshald*. (Norsk Papirindustriarbeiderforbund).

I henhold til enstemmig beslutning ved Papirarbeidernes Fagforening, Kaken, Fredrikshald, tør vi henstille til kongressen å opta til behandling spørsmålet om overgang til 6 timers dag.

Mot den stadig økede arbeidsledighet i alle land på grunn av industriens og landbrukets mekanisering er det efter vår formening intet annet effektivt middel enn en ytterligere nedsettelse av den almindelige arbeidstid fra 8 til 6 timer.

Fra *sekretariatet*.

Ad forslaget fra Papirindustriarbeiderforbundets For., Kaken.

Kongressen anmoder sekretariatet om i forbindelse med forbundsstyrene at opta til behandling spørsmålet om hvad der kan foretas til å fremme 6-timers dag, i første rekke i de kontinuerlige og sundhetsskadelige virksomheter.

Fra *Elektrisitetens Arbeiderforening*.

Idet foreningen henviser til den av kongressen i 1925 fattede beslutning om å motarbeide at det i sådanne hjem, hvor det er nødvendig for familien at både mann og hustru tar fast arbeide, vil foreningen foreslå at kongressen fatter følgende beslutning:

Sekretariatet pålegger de tilsluttede foreninger å opta fortegnelse over de tilfelle hvor mann og hustru har fast arbeide, og behandle saken i henhold til kongressens beslutning.

Fra sekretariatet.

Ad forslag fra Elektrisitetsverkets Arbeiderforening.

Kongressen i 1925 vedtok, efter forslag fra Drammen og Distrikts faglige Samorganisasjon, følgende forslag.

«Kongressen pålegger de fagorganiserte arbeidere og deres tillitsmenn å motarbeide, at det i sådanne hjem hvor det ikke er nødvendig for familiens eksistens, at både mann og hustru tar fast arbeid. Likeså at det pålegges de fagorganiserte i sitt arbeid gjennom de politiske partier å arbeide i samme retning. Der hvor fagorganiserte arbeidere deltar i kommune- og bystyre pålegges de det samme.»

Det blev således av kongressen i 1925 gitt prinsipiell tilslutning til dette spørsmål. Sekretariatet vil derfor foreslå at kongressen vedtar følgende beslutning.

«Det henstilles til organisasjonene, så vel de faglige som de politiske, ved innskrenkninger og nyansettelser å være opmerksom på forrige kongress' beslutning.»

Fast sekretær for Nord-Norge.

Fra Sandnes Arbeiderforening, wd. 70 av N. A. F.

Da vi her i Nord-Norge bor så spredt og langt fra de faste bindeledd, foreslår vi for kongressen at det opprettes en sekretærstilling for Nord-Norge med fast lønn av Landsorganisasjonen. Han skal drive agitasjon og være behjelpelig med de forskjellige organisasjonsarbeider.

I tilknytning til ovenanførte ønsker vi å tilføie:

Siden nedgangstidene gjorde sitt inntog med lavere og lavere lønninger samt større og større arbeidsløshet har trangen til organisasjonen slappes både for deres vedkommende som har vært i arbeid som for de flere hundrede som går arbeidsløs.

For mere å vekke arbeiderne på ny til bevissthet om organisasjonens store betydning som ledd i klassekampen har vi funnet det nødvendig å foreslå for kongressen at det blir opprettet en sekretærstilling for Nord-Norge.

Som vi anser forholdet idag, så skulde vi for Nordlands vedkommende ha utsikter for mere arbeidsliv i en ikke så fjern fremtid.

Vi har Glomfjord Smelteverk som vil komme til å beskjeftige flere hundre mann, likeledes Dunderlands Verk samt Mofjell, hvor det er de beste utsikter for arbeid.

Disse arbeidsfelter tilsammen vil når de kommer i full drift, komme til å beskjeftige en større arbeidsstyrke. Men for at arbeiderne på disse felter skal innta sin plass i organisasjonen kreves det opplysningsarbeide i den utstrekning at det ikke kan ventes utført av arbeiderne selv.

Vi har likeledes bedrifter opover Nordland, Troms og Finnmarken

som beskjeftiger tilsammen tusener av arbeidere, men de er ganske overlatt til sig selv å stille med sine organisasjoner — og som følge derav blir arbeidet mangelfullt og interessen for organisasjonen blir dermed sveket.

Skal vi arbeidere noen gang komme til å innta noen maktstilling i samfundet, må det skje gjennom et planmessig opplysningsarbeide, likeså vel som man må lære å kjenne organisasjonens store betydning.

Med ovenanførte fremstilling har vi søkt å påvise nødvendigheten av at det blir opprettet en sekretærstilling for Nord-Norge.

Fra sekretariatet.

Dette spørsmål har vært oppe på flere kongresser. Men det er hver gang blitt overlatt til forbundene og sekretariatet å drive agitasjons- og opplysningsarbeide i Nord-Norge, i likhet med hvad det gjøres overalt ellers i landet.

Som meddelt på forrige kongress hadde Arbeidsmannsforbundet og Landsorganisasjonen i fellesskap hr. Sundt på Kirkenes i 13 måneder.

Landsorganisasjonen har siden i flere måneder betalt Fr. Strøm for å drive agitasjon og forsøke å få i stand distriktsorganisasjoner i Nordland.

Dessuten har man fastlønnet sekretær i Øst-Finnmark og Vest-Finnmark faglige distriktsorganisasjoner, hvor Landsorganisasjonen yder tilskudd. Nogen fast sekretær utenom de som ansettes av distriktsorganisasjonene kan sekretariatet ikke finne økonomisk forsvarlig.

Sekretariatet vil dog fremdeles være opmerksom på agitasjons- og opplysningsarbeidet i Nord-Norge, som overalt ellers i landet, men kan ikke anbefale at det opprettes en sekretærstilling spesielt for Nord-Norge.

Ad forsikringskassene.

Fra Oslo Sporveisbetjenings Forening (innsendt gjennom Norsk Kommuneforbund).

Fagkongressen 1913 nedsatte en mannsterk komité til å fremkomme med en utredning angående dette spørsmål. Dens innstilling som forelå for den ekstraordinære kongress i 1917 gikk ut på en opfordring til fagforbundene om ved gjensidighetsavtaler å etablere fri overgang fra det ene forbund til det annet, med bibehold av oparbeidede rettigheter i de tilsvarende kasser (jfr. dagsordenen for 1917, side 36).

For kongressen 1923 forelå det fra sekretariatet en utredning angående spørsmålet: „Organisasjonens omlegning“. Heri uttalte sekretariatet at det for tiden ikke vilde foreslå nogen forandring i de bestående forhold angående forsikringskassene, men „henstiller

at det innen de organisasjoner som har forsikringskasser, tilstrebes mest mulig ensartethet, likesom det bør optas til overveielse om ikke de bestående forsikringskasser kan samles under en administrasjon." (Jfr. dagsordenen for 1923, side 25).

Kongressen 1925 fattet enstemmig beslutning om tvungen overgang fra det ene forbund til det annet, så snart et medlem skiftet arbeidsplass som betinget overgang. (Jfr. kongressens protokoll side 193).

Vår forening rekrutterer sine nye medlemmer fra de forskjellige fag- og arbeidsbrancher, særlig nu i nedgangstiden. I den anledning melder det sig altså spørsmål om overgang til vårt forbund. Her melder det sig ofte vanskeligheter med hensyn til tidligere oparbeidede rettigheter som følge av at disse er nokså uensartet, idet hvert forbund fastsetter sine egne regler helt uavhengig av de andre. Etter vårt skjønn måtte man kunne få etablert ensartede regler for forbundenes forsikringskasser, for såvidt angår livsforsikrings- og begravellesbidrag.

Under henvisning til hvad der foran er anført og likeledes til Landsorganisasjonens lover § 1, punkt 1, tillater undertegnede forening sig å fremkomme med følgende forslag:

„Kongressen henstiller til sekretariatet nærmere å utrede spørsmålet om ensartede regler for forbundenes forsikringskasser og eventuelt fremkomme med forslag om å få en del av disse lagt under en felles administrasjon.“

Fra Norsk Kommuneforbunds hovedstyre.

Allerede på Landsorganisasjonens kongress i 1913 forelå det fra den av Landsorganisasjonen nedsatte komité angående utredning av organisasjonsformene, spørsmålet om en fellesforsikring for alle forbund, forvaltet av Landsorganisasjonen. Spørsmålet foranlediget nedsatt en komité, hvis innstilling forelå til kongressen i 1916. Komitéens innstilling gikk den gang ut på å fraråde „livsforsikring“ underlagt Landsorganisasjonen som fellesforsikring. På Landsorganisasjonens kongress i 1917 uttaltes i den foreliggende flertallsinnstilling angående organisasjonens omlegning at *forsikringsordningene bør gjøres ensartet innen alle forbund, så den ikke vanskeliggjør overgangen mellom forbundene*. Senere har Landsorganisasjonens kongress vedtatt at *ved overflytning fra det ene forbund til det annet, skal medlemmene beholde sine oparbeidede rettigheter i tilsvarende kasser som er i det forbund hvortil de overflyttes, således at den samlede medlemstid som er i Landsorganisasjonen legges til grunn*. I den praktisk talt enstemmige kongressbeslutning angående organisasjonens omlegning som blev vedtatt i 1923, gis det i beslutningens premisser uttrykk for at det bør optas til overveielse om ikke de *bestående forsikringskasser kan samles inn under en administrasjon*.

Ved denne uttalelse har ganske sikkert sekretariatet hatt for øie de såkalte „livsforsikringskasser“, idet sekretariatet tidligere under samme avsnitt har uttalt sig med hensyn til „Arbeidsledighetsforsikring“.

Spørsmål om en felles „livsforsikringskasse“ for Landsorganisasjonens medlemmer har således i en rekke år vært oppe til drøftelse og behandling uten at spørsmålet har fått en fordelaktig felles avgjørelse.

Det er derfor grunn til å etterkomme kongressens beslutninger av 1923 om at spørsmålet optas til ny overveielse for om mulig å nå frem til en felles „livsforsikring“.

I den anledning tillater man sig å anføre:

Til Arbeidernes faglige Landsorganisasjon står for tiden tilsluttet 28 forskjellige industrier og fagforbund samt en enkelt avdeling med et medlemsantall av tilsammen ca. 100 000. De fleste av disse forbund har sine „livsforsikringskasser“ til fordel ved medlems, ektefelles og tildels barns død. Bidragenes størrelse avhenger av hvor lenge vedkommende har vært medlem av Landsorganisasjonen, da det som nevnt tidligere er vedtatt beslutning om at oparbeidede rettigheter i det enkelte forbund ved eventuell overflytning skal bibeholdes for tilsvarende kassers vedkommende i andre forbund. De nu bestående forsikringskassers statutter er noget forskjellig i de forskjellige forbund. Enkelte yder rettigheter efter antall års medlemskap, andre forbund efter antall innbetalte $\frac{1}{4}$ og $\frac{1}{2}$ betalende ukemerker. Ved medlems overgang fra det ene forbund til det annet, får således det enkelte medlem sine rettigheter forringet, eller blir tilgodesett eftersom overgangen finner sted.

Som eksempel kan nevnes, at overflyttes et medlem fra et forbund som legger åremål til grunn og til et forbund hvis grunnlag er antall innbetalte merker, vil vedkommende få regnet antall innløste ukemerker, altså ikke fristempelmærker, syke- eller arbeidsledighetsmerker, og vil således få sine rettigheter forringet, ved omvendt overflytning forbundene imellem, vil vedkommende bli tilgodesett.

Man ser her bort fra forsikringsbidragenes størrelse som er noget forskjellig i de forskjellige forbund.

Den ensartethet som man allerede for 14 år siden tilstrebt å oppnå er ennå ikke gjennomført, og den nuværende ordning har således sine „daglige“ vanskeligheter. men ved siden herav er det prinsipielt uriktig at Landsorganisasjonen som er fagorganisasjonens enhet, for et og samme spørsmåls vedkommende skal være opstykket i en flerhet av uensartede bestemmelser vedrørende den samlede organisasjons medlemmer.

Det er for tiden ingen dissens blandt de fagorganiserte arbeidere om at forsikringskassene bør bibeholdes, og da bør disse utvikles til å administreres billigst mulig og for medlemmene på øvrige områder bli mest mulig fordelaktig.

Det er mange vanskeligheter å overvinne ved en eventuell omlegning, men de skal ikke være til hinder for at omlegning finner sted, såfremt man mener det styrker den samlede organisasjon.

I arbeiderklassens felles organisasjon må særinteressen absolutt vike plassen til fordel for fellesinteressen.

Man vil ganske sikkert, sett ut fra den økonomiske side, kunne

foreta adskillige besparelser uten å forringe gjeldende forsikringsvilkår. Det er antagelig forsikringsteknisk riktig at jo flere tilsluttede forsikringsobjekter en kasse har, jo billigere og bedre forsikring. Arbeidsmessig og administrativt sett vil man også ved en konsentrering av dette arbeide økonomisk vinne noget. Det vesentlige blir dog at man får en ensartethet for hele spørsmålets vedkommende, uansett hvad slags arbeide man har, det enkelte medlem blir nærmere tilknyttet fellesorganisasjonen, og man skal ikke se bort fra at forsikringskassen har hindret og vil hindre mange medlemmer i å gå ut av organisasjonen. Ved en omlegning således at Landsorganisasjonen overtar „forsikringskassen“ vil det forbundsmessig sett — kollektivt — det samme resonnement til en viss grad gjøre sig gjeldende som det nu gjør individuelt, og efter de siste års beslutninger og foreteelser skader det ikke at fellesskapets bånd knyttes fastere sammen.

En omlegning bør derfor snarest mulig finne sted, men nu å foreslå helt utarbeidede statutter ansees upraktisk, idet kongressen først bør ta stilling til saken prinsipielt, og forsåvidt tilslutning for omlegning finner sted bør det overlates Landsorganisasjonens representantskap efter innstilling fra sekretariatet å fastsette „forsikringskassens“ statutter. Kassens ydelser forutsettes ikke å bli gjennomsnittlig mindre enn hvad nu ydes Landsorganisasjonen gjennom de forskjellige forbund.

Når Landsorganisasjonen skal overta samtlige forsikringskassers forpliktelser er det nødvendig at det fra disse kasser til den felles „forsikringskasse“s ikrafttreden overføres et bestemt beløp, enten ved at hver kasse overfører et bestemt beløp pr. medlem eller at de gjennomsnittlige ukebetalinger pr. år gjennom et tidsrum av 3 år, legges til grunn for samtlige kasser, og at et beløp tilsvarende det gjennomsnittlige års utgift, overføres til fellesskassens grunnfond.

For om mulig å gi støtte til en omlegning som snarest mulig kan finne sted, vil man i henhold til foranstående anbefale at Landsorganisasjonens kongress vedtar en sådan beslutning:

„Kongressen gir sin tilslutning til at det opprettes en felles „livsforsikringskasse“ for Landsorganisasjonens samtlige medlemmer, og bemyndiger kongressen sekretariatet til å opnevne en komité på 7 medlemmer, som får i oppdrag snarest å utarbeide forslag til en best mulig overgangsform.

Komitéens forslag oversendes forbundene til uttalelse, og svar fra disse til Landsorganisasjonon må senest foreligge den 1 juli 1929. Spørsmålets endelige avgjørelse foretas av Landsorganisasjonens næste ordinære kongress.

Fra sekretariatet.

Ad forsikringskassene.

Kongressen bemyndiger sekretariatet til i samarbeide med forbundene å virke for en mest mulig ensartet ordning av forsikringsvesenet.

Vedrørende *tillitsmennenes lønninger* er det innsendt forslag fra N. J. & M. F., avd. 12, Trondhjem, Skotøiarbeidernes Forening. Skien, og Ingeniørvesenets Arbeiderforening, Trondhjem. Disse forslag vil sekretariatet oversende den av kongressen nedsatte valgkomité.

Dagsordenens punkt 14.

Andragende om ettergivelse av gjeld. (Ekstrakontingent).

Fra Norsk Matros- og Fyrbøterunion.

Hermed tillater man sig å andra kongressen om fritagelse for ekstrakontingent i fremtiden.

Vi skal i den anledning meddele følgende:

Sjøfolkets hyrer har i de senere år gått så sterkt ned, at det ikke finnes nogen mulighet for unionen å få innkassert nogen ekstrakontingent. Dertil kommer at våre medlemmers lange fravær fra Norge og den derved oparbeidede gjeld til organisasjonen — for familieforsørgeres vedkommende — er helt umulig å få innkassert.

Sjøfolkene har heller ikke anledning til å delta i møter og derved gis opplysninger om hvilke forhold og konflikter det er som må understøttes i de enkelte tilfelle, hvilket i stor utstrekning er årsaken til at man står uforstående over for de rett ofte forekomne utligninger av ekstrakontingent. Vi har tidligere sagt ifra til kongressen om disse vanskeligheter og gjorde oppmerksom på at det ikke var viljen men evnen det skortet på.

Vi gjorde likeledes siste kongress oppmerksom på vanskelighetene og den mulighet at vårt forbund ikke vilde kunde opfylle forpliktelsene, om man ikke imøtekom vårt andragende dengang.

I den forløpne periode har vi forsøkt alle mulige midler, men har ikke vært istand til å opfylle våre ekstrakontingent-forpliktelser, og har pådratt oss ytterligere gjeld til Landsorganisasjonen, og denne gjeld øker stadig.

Under disse omstendigheter er det derfor en uomstridelig nødvendighet å imøtekomme andragendet, hviss vårt forbund skal kunne fortsette sitt medlemsskap i Landsorganisasjonen.

Slik som det nu går kan umulig vårt forbund vedbli å eksistere.

Hvis kongressen ikke imøtekommer vårt andragende, vil Unionens stadig økende ekstrakontingentgjeld, drive oss utenfor Landsorganisasjonen, likesom man hindrer oss i den kamp vi fører for bedring av sjøfolkets kår.

Vi venter ikke at kongressens deltagere skal kunne sette sig inn i våre forhold bare ved en kort redegjørelse, men disse fakta som her er fremført må man ha grunn til å gå ut fra blir tillagt den største vekt.

I henhold hertil henstiller vi på det mest inntrengende at kongressen innvilger vårt andragende.

Idet vi refererer til vårt andragende om fritagelse for ekstrakontingent i fremtiden og de derom fremførte argumenter, tillater man sig å andra om eftergivelse av den skyldige ekstrakontingent.

Som vi der har anført er det en praktisk umulighet å få innkassert ekstrakontingenten.

Når vi derfor skal slepe på denne gjeld og tvinges til å etterbetale den, vil vårt organisasjonsarbeide derved lide sterkt for ikke å si umuliggjort.

Under disse omstendigheter tillater vi oss å henstille til kongressen å innvilge vårt andragende.

Fra sekretariatet.

Andragendet om eftergivelse av skyldig ekstrakontingent og om fritagelse av ekstrakontingent i fremtiden for Norsk Matros- og Fyrbøterunionens medlemmer kan ikke anbefales innvilget.

